

Skatteministeriet,
den 11. oktober 2004

04-711-30

UDKAST 5

Forslag
til
Lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning
(skatteforvaltningsloven)

Afsnit I
Forvaltningens organisation og opgaver

Kapitel 1
Told- og skatteforvaltningen

§ 1. Forvaltningen af lovgivning om skatter og lov om vurdering af landets faste ejendomme udøves af staten, medmindre andet er bestemt.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om retten til at klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser.

Kapitel 2
Skatterådet

§ 2. Skatterådet bistår told- og skatteforvaltningen ved forvaltningen af lov om vurdering af landets faste ejendomme og lovgivning om skatter, bortset fra lovgivning om told.

Stk. 2. Skatterådet afgør sager, som told- og skatteforvaltningen forelægger for Skatterådet til afgørelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Skatterådet kan efter indstilling fra told- og skatteforvaltningen ændre en afgørelse, der er truffet af et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn. Skatterådet har i den forbindelse ret til at indkalde materialet i en sag fra et skatte- eller vurderingsankenævn.

§ 3. Skatterådet består af 19 medlemmer. Folketinget vælger 6 medlemmer, og skatteministeren udnævner 13 medlemmer. Blandt de medlemmer, som skatteministeren udnævner, skal 4 medlemmer være repræsentanter for henholdsvis landbruget, industrien eller håndværket, handlen og lønmodtagerne. 2 medlemmer udnævnes efter indstilling fra Kommunernes Landsforening, ét medlem efter indstilling fra Københavns Kommune og ét medlem efter indstilling fra Frederiksberg Kommune.

Stk. 2. Den ordinære funktionsperiode er på 6 år. Den første funktionsperiode begynder den 1. juli 2005. Der gælder ingen fast funktionsperiode for formanden eller en eventuel næstformand.

Stk. 3. Er et medlem fraværende fra Skatterådets møder i en sammenhængende periode på over 6 måneder, ophører den pågældende med at være medlem af rådet, og der vælges eller udnævnes i så fald i overensstemmelse med reglerne i stk. 1 et nyt medlem af rådet for den resterende del af funktionsperioden. Det samme sker, hvis et medlem i øvrigt udtræder af rådet.

Stk. 4. Skatteministeren kan afskedige et medlem, hvis dennes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Et medlem, der er valgt af Folketinget, kan kun afskediges med godkendelse af Folketingets præsidium.

Stk. 5. Formanden og eventuelt en næstformand for Skatterådet udpeges af skatteministeren.

§ 4. For at Skatterådet kan træffe en afgørelse, skal mindst halvdelen af medlemmerne, heriblandt formanden eller næstformanden, deltage i afgørelsen.

Stk. 2. Reglerne for told- og skatteforvaltningens sagsbehandling finder tilsvarende anvendelse for Skatterådets sagsbehandling, medmindre andet er bestemt.

Stk. 3. Skatterådet kan i en sag, der forelægges for rådet til afgørelse, tillade, at der afholdes syn og skøn efter regler, der svarer til § 43 om syn og skøn i landsskatteretsager.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter i øvrigt regler for Skatterådets virke.

Stk. 5. Told- og skatteforvaltningen stiller sekretariatsbestand til rådighed for Skatterådet.

Kapitel 3

Skatteankenævnene

§ 5. Skatteankenævnene afgør, medmindre andet er bestemt, klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om:

- 1) Forskudsregistrering af indkomst.
- 2) Ansættelse af indkomstskat.
- 3) Bindende svar efter kapitel 11 for så vidt angår spørgsmål som nævnt i nr. 1, 2 og 4-7.
- 4) Ansættelse af underskud eller tab, der kun kan modregnes i skattepligtig indkomst fra kilder af samme art, som underskuddet eller tabet vedrører.
- 5) Ansættelse af ejendomsværdiskat.
- 6) Beregning af passivposter efter boafgiftslovens § 13 a, der ikke vedrører værdiansættelse efter boafgiftslovens § 12.
- 7) Beregning af passivposter efter kildeskattelovens § 33 D.

Stk. 2. Afgørelser, som kan påklages til skatteankenævnet efter stk. 1, nr. 2-7, kan efter klagerens valg i stedet påklages til Landsskatteretten efter § 11, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Skatteankenævnene afgør i øvrigt klager, som skatteministeren efter § 1, stk. 2, har henlagt til nævnene til afgørelse.

§ 6. Skatteministeren bestemmer landets inddeling i skatteankenævnskredse og antallet af medlemmer af det enkelte skatteankenævn.

Stk. 2. Skatteministeren udnævner nævnsmedlemmerne tillige med en suppleant for hvert af disse medlemmer efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i de kommuner, som skatteankenævnskredsen omfatter. Pladserne i nævnet fordeles af skatteministeren mellem disse kommuner efter indbyggerantallet i kommunerne pr. 1. januar i det kalenderår, hvor den ordinære funktionsperiode begynder. Hver kommunalbestyrelse skal indstille mindst to personer til hver af kommunens pladser i nævnet, og mindst to personer til funktionen som suppleant herfor. Alene personer, der er valgbare til kommunalbestyrelsen, kan indstilles. Indstillingen skal være ledsaget af en angivelse af den pågældendes kvalifikationer til at bestride hvervet.

Stk. 3. Den ordinære funktionsperiode er på 4 år, således at funktionsperioden begynder den 1. juli i det år, hvor den kommunale valgperiode begynder.

Stk. 4. Er et medlem fraværende fra nævnets møder i en sammenhængende periode på over 6 måneder, ophører den pågældende med at være medlem af nævnet, og der udnævnes i så fald i overensstemmelse med reglerne i stk. 2 et nyt medlem af nævnet for den resterende del af funktionsperioden. Det samme sker, hvis et medlem i øvrigt udtræder af nævnet.

Stk. 5. Skatteministeren kan afskedige et medlem eller en suppleant, hvis dennes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil.

§ 7. Skatteankenævnet vælger en formand og en eller to næstformænd blandt nævnets medlemmer.

Stk. 2. Skatteankenævnet kan ikke træffe en afgørelse, uden at formanden eller en næstformand deltager i afgørelsen.

Stk. 3. For at det samlede skatteankenævn kan træffe en afgørelse, skal mindst halvdelen af nævnets medlemmer eller deres stedfortrædere deltage i afgørelsen.

Stk. 4. Et skatteankenævn kan vælge at opdele sig i besluttende led bestående af mindst tre medlemmer, hvoraf det ene skal være formanden eller en næstformand. Ved en sådan opdeling skal de besluttende led så vidt muligt sikres en alsidig sammensætning. For at et besluttende led kan træffe en afgørelse, skal mindst tre medlemmer eller deres stedfortrædere deltage i afgørelsen. Ethvert medlem af skatteankenævnet kan kræve en sag forelagt for det samlede skatteankenævn.

Stk. 5. Hvis et medlem er uenig i en afgørelse, kan medlemmet kræve sine indvendinger mod afgørelsen tilført beslutningsprotokollen og en kopi af protokollatet indsendt til Skatterådet.

Stk. 6. Skatteministeren fastsætter i øvrigt regler for skatteankenævnenes virke.

Stk. 7. Skatteministeren fastsætter regler om vederlæggelse af skatteankenævns formænd, næstformænd og øvrige medlemmer.

Stk. 8. Told- og skatteforvaltningen stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet. Sekretariatet skal organisatorisk være adskilt fra den øvrige told- og skatteforvaltning.

Kapitel 4

Vurderingsankenævnene

§ 8. Vurderingsankenævnene afgør, medmindre andet er bestemt, klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser om vurdering af en fast ejendom.

Stk. 2. Vurderingsankenævnene afgør i øvrigt klager, som skatteministeren efter § 1, stk. 2, har henlagt til nævnene til afgørelse.

§ 9. Skatteministeren bestemmer landets inddeling i vurderingsankenævnskredse og antallet af medlemmer af det enkelte vurderingsankenævn.

Stk. 2. Skatteministeren udnævner nævnsmedlemmerne tillige med en suppleant for hvert af disse medlemmer efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i de kommuner, som vurderingsankenævnskredsen omfatter. Pladserne i nævnet fordeles af skatteministeren mellem disse kommuner efter indbyggerantallet i kommunerne pr. 1. januar i det kalenderår, hvor den ordinære funktionsperiode begynder. Hver kommunalbestyrelse skal indstille mindst to personer til hver af kommunens pladser i nævnet, og mindst to personer til funktionen som suppleant herfor. Alene personer, der er valgbare til kommunalbestyrelsen, kan indstilles. Indstillingen skal være ledsaget af en angivelse af den pågældendes kvalifikationer til at bestride hvervet.

Stk. 3. Den ordinære funktionsperiode er på 4 år, således at funktionsperioden begynder den 1. juli i det år, hvor den kommunale valgperiode begynder.

Stk. 4. Er et medlem fraværende fra nævnets møder i en sammenhængende periode på over 6 måneder, ophører den pågældende med at være medlem af nævnet, og der udnævnes i så fald i overensstemmelse med reglerne i stk. 2 et nyt medlem af nævnet for den resterende del af funktionsperioden. Det samme sker, hvis et medlem i øvrigt udtræder af nævnet.

Stk. 5. Skatteministeren kan afskedige et medlem eller en suppleant, hvis dennes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil.

§ 10. Vurderingsankenævnet vælger en formand og en eller to næstformænd blandt nævnets medlemmer.

Stk. 2. For at et vurderingsankenævn kan træffe en afgørelse, skal mindst halvdelen af nævnets medlemmer eller deres stedfortrædere deltage i afgørelsen. En afgørelse kan ikke træffes, uden at formanden eller en næstformand deltager i afgørelsen.

Stk. 3. Hvis et medlem er uenig i en afgørelse, kan medlemmet kræve sine indvendinger mod afgørelsen tilført beslutningsprotokollen og en kopi af protokollatet indsendt til Skatterådet.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter i øvrigt regler for vurderingsankenævnens virke.

Stk. 5. Skatteministeren fastsætter regler om vederlæggelse af vurderingsankenævns formænd, næstformænd og øvrige medlemmer.

Stk. 6. Told- og skatteforvaltningen stiller sekretariatsbistand til rådighed for nævnet. Sekretariatet skal organisatorisk være adskilt fra den øvrige told- og skatteforvaltning.

Kapitel 5

Landsskatteretten

§ 11. Landsskatteretten afgør, medmindre andet er bestemt, klager over:

- 1) Told- og skatteforvaltningens afgørelser.
- 2) Skatterådets afgørelser.
- 3) Skatteankenævns afgørelser.
- 4) Vurderingsankenævns afgørelser.

Stk. 2. Landsskatteretten afgør endvidere sager, som skatteministeren har indbragt for Landsskatteretten efter § 36, stk. 2.

Stk. 3. Landsskatteretten afgør i øvrigt klager, der efter anden lovgivning er henlagt til Landsskatteretten til afgørelse.

§ 12. Landsskatteretten består af en retspræsident, et antal retsformænd, 30 andre medlemmer og to særligt motorsagkyndige medlemmer.

Stk. 2. Retspræsidenten og retsformændene skal opfylde de almindelige betingelser for at kunne blive landsdommer.

Stk. 3. Af de øvrige 30 retsmedlemmer vælger Folketinget 8, og skatteministeren udnævner 22. Blandt de medlemmer, som skatteministeren udnævner, skal der være mindst en repræsentant for henholdsvis erhvervslivet og lønmodtagerne. Endvidere skal mindst 14 af de medlemmer, som skatteministeren udnævner, opfylde de almindelige betingelser for at kunne blive landsdommer.

Stk. 4. Ud over de retsmedlemmer, der er nævnt i stk. 3, udnævner skatteministeren to særligt motorsagkyndige medlemmer. Af disse medlemmer skal det ene repræsentere bilbranchen og det andet Færdselsstyrelsen. Skatteministeren udnævner på samme måde suppleanter for disse medlemmer.

Stk. 5. Den ordinære funktionsperiode for retsmedlemmer som nævnt i stk. 3 og 4 er 6 år. Funktionsperioderne udmåles fra den 1. juni 2004.

Stk. 6. Er et medlem fraværende i en samlet periode over 6 måneder, ophører den pågældende med at være medlem af Landsskatteretten, og der vælges eller udnævnes i så fald i overensstemmelse med reglerne i stk. 3 og 4 et nyt medlem af Landsskatteretten for den resterende del af funktionsperioden. Det samme sker, hvis et medlem i øvrigt udtræder af Landsskatteretten.

Stk. 7. Skatteministeren kan efter indstilling fra retspræsidenten afskedige et retsmedlem, hvis dennes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Et medlem, der er valgt af Folketinget, kan kun afskediges med godkendelse af Folketingets præsidium.

§ 13. For at Landsskatteretten kan træffe en afgørelse, skal mindst tre retsmedlemmer deltage i afgørelsen, og af disse medlemmer skal mindst to være udnævnt af skatteministeren eller valgt af Folketinget. I sager, som vedrører lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v., skal de to særligt motorsagkyndige medlemmer, jf. § 12, stk. 4, deltage. En afgørelse kan ikke træffes, uden at retspræsidenten eller en retsformand deltager i afgørelsen. I tilfælde af stemmelighed er retspræsidentens stemme afgørende. Deltager retspræsidenten ikke, er retsformandens eller, hvor flere retsformænd deltager, den efter udnævnelse ældstes stemme afgørende.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan retspræsidenten bestemme, at en ansat i Landsskatteretten skal deltage i afgørelsen af en klage. I sådanne tilfælde har den pågældende samme beføjelser som en retsformand. Er voteringen ikke enstemmig, overgår klagen dog til behandling efter reglerne i stk. 1.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan retspræsidenten fastsætte regler om, at visse nærmere angivne sagstyper skal afgøres af en ansat i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer.

Stk. 4. Uanset stk. 1 kan afgørelser vedrørende afvisning af en indkommen klage, eller afgørelser om genoptagelse efter § 42 af en påkendt klage, træffes af retspræsidenten, en retsformand eller en kontorchef i Landsskatteretten.

Stk. 5. Skatteministeren fastsætter i øvrigt regler for Landsskatterettens virke.

Afsnit II

Forvaltningsretlige særregler

Kapitel 6

Kompetence, habilitet og tavshedspligt

Indbyrdes kompetence

§ 14. Medmindre andet er bestemt, kan:

- 1) Skatteministeren ikke træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller en vurdering af en fast ejendom.
- 2) Told- og skatteforvaltningen ikke træffe afgørelse i en sag, i det omfang Skatterådet, Landsskatteretten, et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn har taget stilling til sagen.
- 3) Et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn ikke træffe afgørelse i en sag, i det omfang Skatterådet eller Landsskatteretten har taget stilling til sagen.
- 4) Skatterådet ikke træffe afgørelse i en sag, i det omfang Landsskatteretten har taget stilling til sagen.

Habilitet

§ 15. En ansat i told- og skatteforvaltningen kan ikke være medlem af eller stedfortræder i et skatteankenævn, et vurderingsankenævn eller Landsskatteretten.

Stk. 2. Ingen kan samtidig være medlem af eller stedfortræder i et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, Skatterådet eller Landsskatteretten.

Tavshedspligt

§ 16. Skattemyndighederne skal under ansvar efter §§ 152-152 a og §§ 152 c-152 f i straffeloven iagttage ubetinget tavshed over for uvedkommende med hensyn til oplysninger om en fysisk eller en juridisk persons økonomiske, erhvervsmæssige eller private forhold, som de under varetagelsen af deres arbejde med forvaltning af love om indkomst- eller ejendomsværdiskat bliver bekendt med. Det samme gælder de kommunale myndigheder, der forestår opkrævning og inddrivelse af skatter, for så vidt angår dette arbejde. Forpligtelsen gælder tillige for sagkyndige medhjælpere samt i øvrigt enhver, der som følge af et i henhold til aftale med det offentlige påtaget arbejde kommer til kundskab om sådanne forhold. Er aftalen indgået med en virksomhed, gælder forpligtelsen alle, der under deres arbejde i virksomheden får kundskab om forhold som de ovennævnte.

§ 17. Ægtefæller og forhenværende ægtefæller har hver især ret til ved henvendelse til told- og skatteforvaltningen at få oplyst indholdet af den anden ægtefælles selvangivelse og ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat for denne for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende.

Kapitel 7

Sagsfremstilling og agterskrivelse

Sagsfremstilling

§ 18. Forinden told- og skatteforvaltningen træffer en afgørelse, skal der udarbejdes en sagsfremstilling. Dette gælder dog ikke i det omfang, afgørelsen træffes efter anmodning fra sagens parter, og told- og skatteforvaltningen fuldt ud kan imødekomme anmodningen, eller told- og skatteforvaltningen og sagens parter i øvrigt er enige om afgørelsen.

Stk. 2. Sagsfremstillingen skal indeholde en redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske forhold, der påtænkes tillagt betydning ved afgørelsen. Der skal endvidere oplyses om den afgørelse, som disse oplysninger efter forvaltningens vurdering fører til, med en begrundelse, der opfylder de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven.

Stk. 3. Sagsfremstillingen skal sendes til udtalelse hos sagens parter med en svarfrist, der ikke uden parternes samtykke kan være på mindre end 15 dage, regnet fra høringskrivelsens datering, medmindre andet er bestemt. Princippet i § 19, stk. 2, kan anvendes i forbindelse med høringen. En part i sagen kan give afkald på denne høring.

Stk. 4. Kravet efter stk. 1-3 om udarbejdelse af en sagsfremstilling og høring, før der træffes en afgørelse, gælder ikke følgende typer af afgørelser, jf. dog § 38, stk. 5:

- 1) Afgørelser, der kan påklages til skatteankenævn, jf. § 5.
- 2) Afgørelser, der kan påklages til vurderingsankenævn, jf. § 8.
- 3) Afgørelser, hvis en klage herover efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, afgøres af en ansat i Landsskatteretten.

- 4) Afgørelser, hvis en klage herover efter skatteministerens bestemmelse efter § 1, stk. 2, afgøres af andre end skatteankenævn, vurderingsankenævn eller Landsskatteretten.
- 5) Afgørelser om bindende svar, jf. § 29.

Agterskrivelse

§ 19. Agter told- og skatteforvaltningen at træffe en afgørelse om ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat på et andet grundlag end det, der er selvangivet, skal den selvangivelsespligtige og eventuelt andre, jf. § 34, stk. 1, underrettes om den påtænkte afgørelse. Det samme gælder, hvis en selvangivelsespligtig har undladt at selvangive herom, og ansættelsen som følge deraf skal ske skønsmæssigt. Underretningen skal opfylde de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven.

Stk. 2. Den selvangivelsespligtige mv. skal samtidig underrettes om, at afgørelsen vil blive truffet som varslet, medmindre den pågældende over for told- og skatteforvaltningen fremkommer med en begrundet skriftlig eller mundtlig udtalelse imod afgørelsen inden for en nærmere angiven frist, der ikke uden den pågældendes samtykke kan være på mindre end 15 dage, regnet fra skrivelsens datering, medmindre en anden frist er bestemt. Har den selvangivelsespligtige m.v. ikke udtalt sig inden fristens udløb, kan afgørelsen træffes uden yderligere underretning.

Stk. 3. Underretning som nævnt i stk. 1 og 2 kan undlades i det omfang, afgørelsen træffes efter anmodning fra sagens parter, og told- og skatteforvaltningen fuldt ud kan imødekomme anmodningen, eller told- og skatteforvaltningen og sagens parter i øvrigt er enige om afgørelsen. Det samme gælder, hvis høring er foretaget efter § 18, stk. 3.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse, hvis told- og skatteforvaltningen agter at ændre en ejendomsvurdering. I sådanne tilfælde tilkommer de rettigheder, der følger af stk. 1-3, ejendommens ejer og andre, der efter de oplysninger, som told- og skatteforvaltningen er i besiddelse af, har en væsentlig retlig interesse i vurderingen, jf. § 35, stk. 1.

Afsnit III

Ansættelsesfrister og omgørelse

Kapitel 8

Indkomst- og ejendomsværdiskat

Ordinær ansættelse

§ 20. Told- og skatteforvaltningen kan ikke afsende varsel som nævnt i § 19, stk. 1, om foretagelse eller ændring af en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat senere end den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb. Ansættelsen skal foretages senest den 1. august i det 4. år efter indkomstårets udløb. Denne frist gælder ikke for den skatteberegning, der er en følge af ansættelsen. Har det betydning for den skattepligtiges mulighed for at varetage sine interesser, at fristen for at foretage ansættelsen forlænges, skal en anmodning om en rimelig fristforlængelse imødekommes. Skatteministeren kan for grupper af skattepligtige fastsætte kortere frister end angivet i 1. og 2. pkt. for told- og skatteforvaltningens foretagelse eller ændring af ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat.

Stk. 2. En skattepligtig, der ønsker at få ændret sin ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat, skal senest den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde ændringen.

Stk. 3. En ansættelse, der beror på en ændret bedømmelse af et afskrivningsgrundlag for et indkomstår, der ligger uden for fristerne efter denne bestemmelse, kan foretages eller ændres efter stk. 1, medmindre ansættelsen beror på et skøn.

Stk. 4. En ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat kan ikke foretages eller ændres efter stk. 1, i det omfang ansættelsen beror på en ændret bedømmelse af et fremførselsberettiget underskud eller tab, der er selvangivet i et indkomstår, der ligger uden for fristerne efter denne bestemmelse. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse vedrørende opgørelserne efter selskabsskattelovens § 13, stk. 8-14.

Stk. 5. Fristerne efter stk. 1 og 2 udløber først i det 6. år efter indkomstårets udløb for skattepligtige omfattet af § 3 B i skattekontrolloven, for så vidt angår de kontrollerede transaktioner.

Stk. 6. Er den skattepligtiges indkomstår ikke sammenfaldende med kalenderåret, regnes fristerne fra udløbet af det år, som indkomståret træder i stedet for.

Stk. 7. Vedrører en ansættelse efter stk. 1 eller 2 opgørelsen af en balancepost, kan opgørelsen primo indkomståret alene foretages eller ændres, såfremt ansættelsen for det foregående indkomstår ændres tilsvarende vedrørende opgørelsen ultimo for dette indkomstår.

Stk. 8. Bestemmelsen omfatter ikke gaveafgift.

Ekstraordinær ansættelse

§ 21. Uanset fristerne i § 20 kan en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat foretages eller ændres efter anmodning fra den skattepligtige eller efter told- og skatteforvaltningens bestemmelse i følgende tilfælde:

- 1) Der er indtrådt en ændring i det privatretlige eller offentligretlige grundlag for ansættelsen.
- 2) Ansættelsen er en direkte følge af en ansættelse vedrørende den skattepligtige for et andet indkomstår. Tilsvarende gælder, hvis ansættelsen er en direkte følge af en ansættelse for det samme eller et andet indkomstår vedrørende den skattepligtiges ægtefælle, med hvilken den skattepligtige var samlevende ved indkomstårets udløb, jf. kildeskattelovens § 4, eller vedrørende et selskab, hvormed den skattepligtige var sambeskattet.
- 3) En ansættelse af overdragelsessummen for et aktiv, jf. ejendomsavancebeskatningslovens § 4, stk. 6, eller afskrivningslovens § 45, stk. 3, vedrørende en anden skattepligtig er ændret.
- 4) En udenlandsk skattemyndighed har truffet en afgørelse, der har betydning for beskattningen af den skattepligtige. Det er en betingelse, at den danske skattemyndighed anerkender afgørelsen.
- 5) Den skattepligtige eller nogen på dennes vegne har forsætligt eller groft uagtsomt bevirket, at skattemyndighederne har foretaget en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.
- 6) Skatterådet udnytter sin kompetence til at ændre en skatteankenævnsafgørelse, eller told- og skatteforvaltningen ændrer en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat, der er foretaget efter anmodning fra den skattepligtige efter § 20, stk. 2, eller efter denne paragraf. Det er dog en betingelse, at den skattepligtige senest tre måneder efter skatteankenævnets, respektive told- og skatteforvaltningens, afgørelse er underrettet om, at afgørelsen er udtaget til ændring.
- 7) Hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en dom, en landsskatteretskendelse, skatteministerens beslutning efter § 46, 2. pkt., eller en praksisændring offentliggjort af Skatteministeriet. I disse tilfælde kan genoptagelse foretages til gunst for den

skattepligtige fra og med det indkomstår, der har været til prøvelse i den første sag, der resulterede i en underkendelse af praksis, eller fra og med det indkomstår, der er påbegyndt, men endnu ikke udløbet 5 år forud for underkendelsen af praksis.

- 8) Told- og skatteforvaltningen giver efter anmodning fra den skattepligtige tilladelse til ændring af ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat som følge af, at der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 2. En ansættelse kan kun foretages i de i stk. 1 nævnte tilfælde, hvis den varsles af told- og skatteforvaltningen, eller genoptagelsesansøgning fremsættes af den skattepligtige, inden 6 måneder efter, at told- og skatteforvaltningen henholdsvis den skattepligtige er kommet til kundskab om det forhold, der begrundet fravigelsen af fristerne i § 20. Told- og skatteforvaltningen kan efter anmodning fra den skattepligtige dispensere fra fristen, hvis der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 3. Et forhold i en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat kan, hvis den skattepligtige ikke udtaler sig imod ansættelsen, ændres af told- og skatteforvaltningen af de grunde, der er nævnt i stk. 1, selv om skatteankenævnet, Skatterådet eller Landsskatteretten tidligere har truffet afgørelse om forholdet.

Stk. 4. Krav afledt af en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat foretaget efter stk. 1, nr. 4, 7 eller 8, er ikke undergivet forældelse efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer.

Stk. 5. Vedrører en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat efter stk. 1 opgørelsen af en balancepost, kan opgørelsen primo indkomståret kun foretages eller ændres, hvis ansættelsen for det foregående indkomstår ændres tilsvarende vedrørende opgørelsen ultimo for dette indkomstår.

Stk. 6. Bestemmelsen omfatter ikke gaveafgift.

Skatteforbehold

§ 22. Er en privatretlig disposition betinget af, at dispositionen tillægges nærmere angivne virkninger for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat (skatteforbehold), tillægges skatteforbeholdet kun virkning for en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat, hvis forbeholdet er klart, skriftligt og oplyst over for told- og skatteforvaltningen senest samtidig med, at told- og skatteforvaltningen oplyses om dispositionens øvrige indhold.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan afvise at tillægge et skatteforbehold virkning for en ansættelse, hvis de privatretlige virkninger af skatteforbeholdet ikke er klare og overskuelige.

Omgørelse af privatretlige dispositioner

§ 23. I det omfang en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat hviler på en privatretlig disposition, kan told- og skatteforvaltningen tillade, at en efterfølgende ændring af dispositionen tillægges virkning for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat (omgørelse), hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Dispositionen må ikke i overvejende grad have været båret af hensyn til at spare eller udskyde skatter.
- 2) Dispositionen skal utvivlsomt have haft utilsigtede skattemæssige virkninger, der er væsentlige.
- 3) Dispositionen skal have været lagt klart frem for myndighederne.
- 4) De privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes tillagt skattemæssig virkning, skal være enkle og overskuelige.

- 5) Alle, der skatteretligt vil blive berørt af en tilladelse til omgørelse, skal tiltræde omgørelsesanmodningen.

Stk. 2. For at få behandlet en anmodning om omgørelse skal der betales et gebyr på 1.100 kr. (i 1987-niveau). Gebyret skal betales samtidig med indgivelsen af anmodningen om omgørelse. Gebyret reguleres efter personskattelovens § 20. Gebyret tilbagebetales, hvis anmodningen trækkes tilbage.

Selvangivelsesomvalg

§ 24. Told- og skatteforvaltningen kan tillade, at en skattepligtig ændrer et valg i selvangivelsen i det omfang skattemyndighederne har foretaget en ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat, der har betydning for valget, og valget som følge heraf har fået utilsigtede skattemæssige konsekvenser.

Stk. 2. Anmodning om tilladelse efter stk. 1 skal fremsættes af den skattepligtige inden 6 måneder efter, at den skattepligtige er kommet til kundskab om den ansættelse, der begrunder anmodningen. Told- og skatteforvaltningen kan efter anmodning fra den skattepligtige dispensere fra fristen, hvis der foreligger særlige omstændigheder.

Kapitel 9

Fastsættelse af afgiftstilsvaret og godtgørelse af afgift

Ordinær fastsættelse af afgiftstilsvaret og godtgørelse af afgift

§ 25. Told- og skatteforvaltningen kan ikke afsende varsel om fastsættelse eller ændring af afgiftstilsvaret senere end 3 år efter angivelsesfristens udløb. Tilsvarende kan varsel om ændring af godtgørelse af afgift ikke afsendes senere end 3 år efter, at kravet om godtgørelse tidligst kunne gøres gældende. Fastsættelsen af afgiftstilsvaret henholdsvis godtgørelsen skal foretages senest 3 måneder efter udløbet af fristen efter 1. eller 2. pkt. Har det betydning for den afgiftspligtiges mulighed for at varetage sine interesser, at fristen efter 3. pkt. forlænges, skal en anmodning om en rimelig fristforlængelse imødekommes.

Stk. 2. En afgiftspligtig, der ønsker afgiftstilsvaret ændret, skal senest 3 år efter angivelsesfristens udløb fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde ændringen. Tilsvarende skal en virksomhed eller en person, der ønsker godtgørelse af afgift, senest 3 år efter det tidspunkt, hvor kravet om godtgørelse tidligst kunne gøres gældende, fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde godtgørelse af afgiften.

Ekstraordinær fastsættelse af afgiftstilsvaret og godtgørelse af afgift

§ 26. Uanset fristerne i § 25 kan et afgiftstilsvaret eller en godtgørelse af afgift fastsættes eller ændres efter anmodning fra den afgiftspligtige henholdsvis den godtgørelsesberettigede eller efter told- og skatteforvaltningens bestemmelse i følgende tilfælde:

- 1) Hidtidig praksis er endeligt underkendt ved en dom, en landsskatteretskendelse, skatteministerens beslutning efter § 46, 2. pkt., eller en praksisændring offentliggjort af Skatteministeriet. I disse tilfælde kan genoptagelse foretages til gunst for den afgiftspligtige fra og med den afgiftsperiode, der er helt eller delvis sammenfaldende med den afgiftsperiode, der var til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelse af praksis, eller den afgiftsperiode, der er påbegyndt, men endnu ikke udløbet, 5 år forud for underkendelsen af praksis. Tilsvarende kan genoptagelse sket til

gunst for den godtgørelsesberettigede vedrørende godtgørelse af afgift, der kunne være gjort gældende fra og med det tidspunkt, der var til prøvelse i den første sag, der resulterede i underkendelse af praksis, eller 5 år forud for underkendelsen af praksis.

- 2) Ændringen er en direkte følge af en ændring af et afgiftstilsvare eller godtgørelse af afgift vedrørende den afgiftspligtige eller den godtgørelsesberettigede for samme eller en anden afgiftsperiode.
- 3) Den afgiftspligtige henholdsvis den godtgørelsesberettigede eller nogen på dennes vegne har forsætligt eller groft uagtsomt bevirket, at afgiftstilsvaret eller godtgørelsen er fastsat på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag.
- 4) Told- og skatteforvaltningen giver efter anmodning fra den afgiftspligtige eller den godtgørelsesberettigede tilladelse til ændring af afgiftstilsvaret eller godtgørelsen som følge af, at der foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 2. En ændring af afgiftstilsvaret eller godtgørelsen af afgift kan kun foretages efter stk. 1, hvis den varsles af told- og skatteforvaltningen, eller anmodningen fra den afgiftspligtige henholdsvis den godtgørelsesberettigede fremsættes, inden 6 måneder efter, at told- og skatteforvaltningen henholdsvis den afgiftspligtige eller den godtgørelsesberettigede er kommet til kundskab om det forhold, der begrunder fravigelsen af fristerne i § 25.

Stk. 3. Et forhold i opgørelsen af et afgiftstilsvare eller godtgørelsen af afgift kan, hvis den afgiftspligtige henholdsvis den godtgørelsesberettigede ikke udtaler sig imod ændringen, ændres af de grunde, der er nævnt i stk. 1, af told- og skatteforvaltningen, selv om Landsskatteretten tidligere har truffet afgørelse om forholdet.

Stk. 4. Krav afledt af en ændring af afgiftstilsvaret eller godtgørelsen af afgift efter stk. 1, nr. 1 eller 4, er ikke undergivet forældelse efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer.

Kapitel 10

Vurdering af fast ejendom

Foretagelse og ændring af ejendomsvurdering

§ 27. Told- og skatteforvaltningen kan ikke afsende varsel som nævnt i § 19, stk. 1, om foretagelse eller ændring af en vurdering af en fast ejendom senere end den 1. juli i det andet kalenderår efter vurderingsårets udløb. En ændring skal være gennemført senest den 1. oktober samme år.

Stk. 2. En klageberettiget, jf. § 35, stk. 1, der ønsker at få genoptaget en ejendomsvurdering, skal senest den 1. maj i det 4. år efter vurderingsårets udløb fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde ændringen.

Stk. 3. Skatterådet kan efter forelæggelse af told- og skatteforvaltningen, jf. § 2, stk. 2, foretage eller ændre en vurdering af en fast ejendom efter udløbet af fristerne i stk. 1 og 2. Skatterådet kan bestemme, fra hvilket tidspunkt ændringen skal følges ved beregningen af indkomstskat, ejendomsværdiskat og kommunal ejendomsskat.

Stk. 4. Skatterådet kan efter indstilling fra told- og skatteforvaltningen, i forbindelse med en ændring efter stk. 3, bemyndige told- og skatteforvaltningen til at genoptage vurderingerne af andre ejendomme med samme forhold. Bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Genoptagelse af ejendomsvurdering

§ 28. Når et vurderingsankenævn eller Landsskatteretten har påkendt en vurdering, kan told- og skatteforvaltningen genoptage nyere vurderinger af den pågældende ejendom, i det omfang vurderingsankenævnets eller Landsskatterettens afgørelse giver anledning til ændring heraf.

Afsnit IV

Bindende svar

Kapitel 11

Bindende svar

§ 29. Enhver kan hos told- og skatteforvaltningen få et bindende svar på spørgsmål om den skattemæssige virkning for spørgeren af en disposition, når told- og skatteforvaltningen i øvrigt har kompetence til at afgøre spørgsmålet. Det kan være om en disposition, som spørgeren har foretaget eller påtænker at foretage, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Enhver kan hos told- og skatteforvaltningen få et bindende svar på spørgsmål om virkningen af indkomstskat, ejendomsværdiskat og afgift efter pensionsbeskatningsloven for andre end spørgeren af en disposition, som spørgeren påtænker at foretage, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Bindende svar gives ikke på spørgsmål om den skattemæssige virkning af toldlovgivningen. Bindende svar gives heller ikke på spørgsmål om bevillinger eller dispensationer vedrørende påtænkte dispositioner.

§ 30. En anmodning om et bindende svar, der har betydning for en ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat for et indkomstår, skal indgives senest 1 måned efter udløbet af det pågældende indkomstår. Er spørgerens regnskabsår ikke sammenfaldende med kalenderåret, regnes fristen fra udløbet af det regnskabsår, som indkomståret træder i stedet for. Anmodninger, der vedrører dødsboer, skal indgives senest 1 måned efter skæringsdatoen.

Stk. 2. I følgende tilfælde gives bindende svar om ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat kun, hvis flere anmoder om svaret, og fristen regnes i disse tilfælde fra udløbet af det tidligste indkomstår:

- 1) Ved anmodning om et bindende svar om opgørelsen af en afståelsessum eller fordelingen heraf efter afskrivningslovens § 45, stk. 1 og 2, eller ejendomsavancebeskatningslovens § 4, stk. 4 og 5, skal hver af parterne i købsaftalen anmode om svaret.
- 2) Ved anmodning om et bindende svar om ansættelsen af afgift af en gave, skal såvel gavegiver som gavemodtager anmode om svaret.
- 3) Ved anmodning om et bindende svar om ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat af en kontrolleret transaktion som beskrevet i ligningslovens § 2 eller om en transaktion mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab, skal hver af parterne i transaktionen anmode om svaret. Ved afgørelsen af, om der er tale om en hovedaktionær, finder definitionen i aktieavancebeskatningslovens § 11, stk. 2 og 3, anvendelse.

Stk. 3. Der kan anmodes om bindende svar om moms- eller punktafgifter for en periode på op til 12 måneder forud for starten af den afgiftsperiode, hvor told- og skatteforvaltningen modtager anmodningen. Det bindende svar kan ikke strække sig længere ud i fremtiden end 5 år fra starten af den afgiftsperiode, hvor told- og skatteforvaltningen modtager anmodningen. Gennemføres en påtænkt disposition inden svaret gives, kan spørgeren få tilladelse til, at svarets bindende virkning indtræder ved starten af den afgiftsperiode, hvor dispositionen er foretaget.

§ 31. Samtidig med indgivelse af en anmodning om et bindende svar skal der betales et gebyr.

Stk. 2. Angår spørgsmålet de skattemæssige virkninger for spørgeren, jf. § 29, stk. 1, er gebyret på 150 kr. pr. disposition, der ønskes vurderet i svaret. Angår spørgsmålet de skattemæssige virkninger for andre end spørgeren af en påtænkt disposition, jf. § 29, stk. 2, er gebyret på 5.500 kr. pr. disposition.

Stk. 3. Gebyrernes størrelse, der er angivet i 1987-niveau, reguleres efter § 20 i personskatteloven.

Stk. 4. Gebyret betales tilbage, såfremt anmodningen afvises efter § 32, stk. 1 eller 2.

§ 32. En anmodning om et bindende svar skal være skriftlig og indeholde alle de oplysninger af betydning for svaret, som står til rådighed for spørgeren. Skønner told- og skatteforvaltningen, at spørgsmålet ikke er tilstrækkeligt oplyst, kan spørgeren anmodes om yderligere oplysninger eller dokumentation. Efterkommes anmodningen ikke inden for en rimelig frist, kan spørgsmålet afvises eller svaret begrænses til de forhold, der skønnes tilstrækkeligt oplyst.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan i øvrigt i særlige tilfælde afvise at give et bindende svar, hvis spørgsmålet er af en sådan karakter, at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, eller andre hensyn taler afgørende imod en besvarelse.

Stk. 3. En afgørelse efter stk. 1 eller 2 kan ikke påklages administrativt.

§ 33. Et bindende svar er bindende for skattemyndighederne ved behandlingen af det beskrevne forhold. Den bindende virkning af et svar om en påtænkt disposition kan i svaret begrænses tidsmæssigt.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på en afgørelse, der træffes efter § 207 i lov om finansiel virksomhed eller på en afgørelse, der træffes af en tilsynsmyndighed som nævnt i skattekontrollovens § 6 D om størrelsen af hensatte beløb eller størrelsen af lidte tab i et penge- eller realkreditinstitut m.v.

Stk. 3. Uanset stk. 1, 1. pkt., er et svar bindende for skattemyndighederne i forhold til spørgeren ved behandlingen af det beskrevne forhold i 5 år. Den bindende virkning af et svar kan dog i svaret begrænses tidsmæssigt.

Stk. 4. Et svar eller en afgørelse som nævnt i stk. 2 er ikke bindende i det omfang, der er sket ændringer i forudsætninger, som har været afgørende for indholdet af svaret mv., herunder ændringer i love eller bekendtgørelser, der har ligget til grund for svaret mv. Det samme gælder, hvis skattemyndighedernes praksis ændres som følge af, at hidtidig praksis viser sig at være i strid med EU-retten.

Stk. 5. Et svar, der vedrører fortolkningen af en dobbeltbeskatningsoverenskomst, er ikke bindende i det omfang en udenlandsk, respektive en færøsk eller grønlandsk, skattemyndighed lægger en anden vurdering af det pågældende spørgsmål til grund.

Afsnit V

Klage og domstolsprøvelse

Kapitel 12

Klage til skatteankenævnet

§ 34. En klage til skatteankenævnet kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel interesse i den afgørelse, der klages over.

Stk. 2. En klage til skatteankenævnet skal indgives skriftligt og begrundet til skatteankenævnet. Klagen skal være modtaget i skatteankenævnet senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over.

Stk. 3. Forinden skatteankenævnet afgør en klage, skal det indhente en udtalelse om klagen fra told- og skatteforvaltningen.

Stk. 4. Bestemmelserne i § 18, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse ved skatteankenævnets behandling af en klage.

Stk. 5. Ved høringen efter stk. 4 skal der oplyses om, at sagens parter i øvrigt har ret til at udtale sig skriftligt eller mundtligt over for skatteankenævnet. Skatteankenævnet kan, hvis udtalelsen ikke er afgivet inden for en rimelig tid, fastsætte en frist for afgivelse af udtalelsen.

Stk. 6. Skatteankenævnet kan uanset klagens formulering foretage sådanne andre ændringer af afgørelsen, der er en følge af klagen.

Stk. 7. Ved klage over afslag på en anmodning om genoptagelse efter § 20 eller § 21 kan skatteankenævnet vælge, hvis klageren er enig deri og genoptagelse findes berettiget, at gennemføre genoptagelsen.

Kapitel 13

Klage til vurderingsankenævnet

§ 35. En klage til vurderingsankenævnet kan indgives af ejeren af den faste ejendom og af andre, der har en væsentlig retlig interesse i vurderingens resultat.

Stk. 2. Klagen skal indgives skriftligt og begrundet til told- og skatteforvaltningen. Klagen skal være modtaget i told- og skatteforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Ved de almindelige vurderinger eller omvurderinger efter vurderingslovens § 3 skal klagen dog være modtaget senest den 1. juli i året efter vurderingsåret, medmindre skatteministeren fastsætter en længere frist. Vurderingsankenævnet kan se bort fra en fristoverskridelse, når særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 3. Hvis told- og skatteforvaltningen på grundlag af klagen finder anledning til at genoptage ansættelsen, kan told- og skatteforvaltningen, hvis klageren er enig deri, genoptage ansættelsen. I andre tilfælde videresender told- og skatteforvaltningen klagen til vurderingsankenævnet sammen med en udtalelse om sagen.

Stk. 4. Bestemmelserne i § 18, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse ved vurderingsankenævnets behandling af en klage.

Stk. 5. Ved høringen efter stk. 4 skal der oplyses om, at sagens parter i øvrigt har ret til at udtale sig skriftligt eller mundtligt over for vurderingsankenævnet. Vurderingsankenævnet kan, hvis udtalelsen ikke er afgivet inden for en rimelig tid, fastsætte en frist for afgivelse af udtalelsen.

Stk. 6. Vurderingsankenævnet kan uanset klagens formulering foretage sådanne andre ændringer af afgørelsen, der er en følge af klagen.

Stk. 7. Hvis vurderingsankenævnet vil ændre en ansættelse, for hvilken der foreligger afgørelse eller fordeling efter vurderingslovens § 33, skal vurderingsankenævnet samtidig træffe bestemmelse om, hvilken indflydelse ændringen får på afgørelsen eller fordelingen.

Stk. 8. Ved klage over afslag på en anmodning om genoptagelse efter § 27, stk. 2, kan vurderingsankenævnet, hvis klageren er enig deri og genoptagelse findes berettiget, vælge at genoptage ansættelsen.

Stk. 9. Vurderingsankenævnet kan foretage fornøden besigtigelse af en fast ejendom i forbindelse med behandlingen af en klage over en vurdering af ejendommen. Nævnet kan bemyndige told- og skatteforvaltningen til som sekretariat for nævnet at foretage besigtigelsen på nævnets vegne.

Kapitel 14

Klage og lignende til Landsskatteretten

§ 36. En klage til Landsskatteretten kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel interesse i den afgørelse, der klages over. En klage over en afgørelse, der kan påklages til vurderingsankenævn, kan indgives af de i § 35, stk. 1, nævnte.

Stk. 2. Skatteministeren kan indbringe en afgørelse truffet af Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, for Landsskatteretten til prøvelse. Bestemmelserne i § 13, stk. 1, § 38, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, samt §§ 39-43 finder tilsvarende anvendelse. Den eller de, der har været part i sagen for Skatterådet, stilles som en klager ved Landsskatterettens behandling af en klage.

Stk. 3. Er der klaget over en vurderingsankenævnskendelse, kan told- og skatteforvaltningen uanset fristen i § 27, stk. 1, indbringe andre vurderinger vedrørende ejendommen, der er en følge af klagen, for Landsskatteretten, der påkender disse vurderinger i forbindelse med klagen.

§ 37. En skatteansættelse af indkomst kan påklages, når den klageberettigede mener, at

- 1) den pågældende ikke er skattepligtig efter reglerne om indkomstskat til staten,
- 2) skatteansættelsen er ugyldig på grund af formelle fejl,
- 3) indkomsten er ansat forkert,
- 4) indkomstskatten er beregnet forkert,
- 5) skatteansættelsen er uvirksom, fordi det afledte skattekrav var forældet på tidspunktet for skatteansættelsens foretagelse, eller
- 6) underskud og tab, der kun kan modregnes i skattepligtig indkomst fra kilder af samme art, som underskuddet eller tabet vedrører, er ansat forkert.

Stk. 2. Tilsvarende gælder skatteansættelse efter lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat.

§ 38. Klagen skal være modtaget i Landsskatteretten senest 3 måneder fra modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Klagen afvises, hvis den indgives efter udløbet af fristen. Landsskatteretten kan dog se bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 2. Klage til Landsskatteretten skal ske skriftligt. Den afgørelse, der påklages, skal følge med klageskrivelsen i original eller kopi. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klageskrivelsen i original eller kopi. Klagen skal angive, på hvilke punkter afgørelsen anses for urigtig, og begrundelsen herfor. Dokumenter, som ønskes anvendt som beviser, skal følge med klageskrivelsen i original eller kopi.

Stk. 3. Hvis en klage er udformet på en sådan måde, at den ikke kan tjene som grundlag for sagens videre behandling, kan Landsskatteretten give klageren en frist til at udbedre manglen. Det samme gælder, hvis den påklagede afgørelse og en udarbejdet sagsfremstilling ikke følger med klageskrivelsen. Hvis klageren ikke udbedrer manglen inden fristens udløb, afvises sagen.

Stk. 4. Ved fremsendelsen af klagen betales en afgift på et grundbeløb på 400 kr. (i 1987-niveau). Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20. Der skal dog ikke betales afgift for klage over afgørelser, der efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, afgøres af en ansat i Landsskatteretten. Hvis afgiftsbeløbet ikke følger med klagen og heller ikke indbetales inden en frist, som Landsskatteretten fastsætter, betragtes klagen som bortfaldet. I så fald bortfalder også afgiften. Den indbetalte afgift tilbagebetales til klageren, hvis denne får helt eller delvis medhold i klagen af Landsskatteretten eller ved en efterfølgende domstolsprøvelse af Landsskatterettens afgørelse. Afgiften tilbagebetales ikke, hvis klagen afvises, hvis klagen indbringes for domstolene

efter § 45, stk. 2, eller hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med, at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.

Stk. 5. I følgende tilfælde kan Landsskatteretten, forinden den afgør en klage, anmode told- og skatteforvaltningen om at udarbejde en sagsfremstilling under anvendelse af § 18, stk. 2, og stk. 3, 1. pkt.:

- 1) Klager som nævnt i § 5, stk. 2.
- 2) Klager, der efter bestemmelse af landsskatteretspræsidenten efter § 13, stk. 3, afgøres af en ansat i Landsskatteretten.
- 3) Klager over bindende svar, jf. § 29.

§ 39. Klageren har adgang til at udtale sig ved en mundtlig forhandling.

Stk. 2. Landsskatteretten kan anmode den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, om at være repræsenteret ved den mundtlige forhandling.

Stk. 3. Landsskatteretten kan tilkalde sagkyndige til at yde bistand ved påkendelsen af en klage over en vurdering af fast ejendom.

§ 40. Klageren kan anmode om at få lejlighed til at udtale sig mundtligt for retten under et retsmøde. Klageren kan dog ikke anmode om retsmøde i sager, som efter § 13, stk. 3, kan afgøres af en ansat i Landsskatteretten. Klageren kan på et hvilket som helst tidspunkt frafalde en anmodning om retsmøde.

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan i den enkelte sag anmode om at få lejlighed til at udtale sig mundtligt for retten under et retsmøde. Klageren tilsiges til dette retsmøde.

Stk. 3. Landsskatteretten kan undlade at imødekomme en anmodning om afholdelse af retsmøde, hvor denne fremgangsmåde efter forholdene må anses for åbenbart overflødig.

§ 41. Landsskatteretten kan uanset klagens formulering foretage sådanne andre ændringer af afgørelsen, der er en følge af klagen.

Stk. 2. Det skal fremgå af Landsskatterettens afgørelse, hvorvidt afgørelsen er truffet med deltagelse af retsmedlemmer, jf. § 13. Har retsmedlemmer deltaget, skal afgørelsen indeholde oplysninger om forskellige meninger under afstemningen både vedrørende resultatet og begrundelsen. Afgørelsen skal angive stemmetallet for hver opfattelse, og det skal fremgå, om retsformanden har afgivet dissens. Afgørelsen skal angive navn på den eller de personer, der har truffet afgørelsen.

§ 42. Landsskatteretten kan efter anmodning fra klageren genoptage en sag, der er påkendt eller afvist af Landsskatteretten, når der forelægges retten oplysninger, som ikke tidligere har været fremme under sagen, uden at dette kan lægges klageren til last, og det skønnes, at de nye oplysninger kunne have medført et væsentligt andet udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere.

Stk. 2. Landsskatteretten kan imødekomme en anmodning om genoptagelse, selv om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, hvis retten skønner, at ganske særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 3. Reglerne om klageafgift i § 38, stk. 4, anvendes tilsvarende i disse sager.

§ 43. Reglen i retsplejelovens § 343 om adgang til at kræve syn og skøn udmeldt ved de almindelige domstoles foranstaltning finder tilsvarende anvendelse, når sagen er indbragt for Landsskatteretten. Det gælder dog ikke i sager vedrørende efterprøvelse af passivposter efter boafgiftslovens § 13 a og i sager vedrørende vurdering af fast ejendom.

Stk. 2. Landsskatteretten kan fastsætte en frist, inden for hvilken klageren og den myndighed, hvis afgørelse klagen vedrører, skal tage stilling til, om der begæres syn og skøn i sagen.

Stk. 3. Hvis en part begærer syn og skøn, udsætter Landsskatteretten behandlingen af sagen, indtil klageren efter modtagelsen af skønserklæringen meddeler Landsskatteretten, hvorvidt klagen opretholdes. I samme periode er 6-månedersfristen i § 45, stk. 2, suspenderet.

Stk. 4. Begæres syn og skøn udmeldt, indtræder told- og skatteforvaltningen som part i sagen.

Kapitel 15

Henstand i forbindelse med klage

§ 44. Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører. For afgørelser efter toldlovgivningen gælder dog artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Stk. 2. Det er en betingelse for henstand, at det beløb, der søges henstand for, opkræves særskilt. Der gives ikke henstand med beløb, der efter kildeskattelovens § 61, stk. 3, eller § 61 A overføres som tilsvarende for et efterfølgende år (indregnet restskat). Der gives heller ikke henstand med betaling af registreringsafgift i det omfang, der efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. skal stilles depositum for registreringsafgiftens betaling.

Stk. 3. Henstand kan ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der indgives ny ansøgning om henstand.

Stk. 4. Henstand kan gøres betinget af sikkerhedsstillelse for henstandsbeløbet, hvis det skønnes, at meddelelse af henstand vil indebære, at muligheden for senere at inddrive kravet forringes.

Stk. 5. Der kan i henstandsbevillingen tages forbehold for modregning i henstandsbeløbet for krav, som klageren måtte få mod det offentlige.

Stk. 6. Henstand betinges af, at henstandsbeløbet forrentes med rentesatsen i den pågældende lov fra de i samme lov definerede forfaldstidspunkter. Henstand omfatter også rente samt eventuelt allerede påløbne renter.

Kapitel 16

Domstolsprøvelse

§ 45. Medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af den øverste administrative klageinstans på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter sagens indbringelse for den endelige administrative instans, kan sagen dog indbringes for domstolene, selv om der endnu ikke er truffet en afgørelse.

Stk. 3. En endelige administrativ afgørelse kan ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet. Har den endelige administrative instans afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

§ 46. Sager om spørgsmål, som er afgjort af Landsskatteretten, kan skatteministeren indbringe for domstolene senest 3 måneder efter, at Landsskatteretten har truffet afgørelse. Skatteministeren kan

ligeledes vedrørende et spørgsmål, der er afgjort af Landsskatteretten, træffe beslutning om, at sagen genoptages med henblik på ændring af afgørelsen til fordel for den skattepligtige, såfremt Skatteministeriet ikke kan forventes at opnå medhold i sagen, hvis den indbringes for domstolene. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse vedrørende spørgsmål om godtgørelse af afgift.

§ 47. En sag, der indbringes for domstolene efter § 45 eller § 46, anlægges ved landsret som 1. instans.

Stk. 2. Sagen anlægges ved den landsret, i hvis kreds den skattepligtige eller forespørgeren har hjemting ved sagens anlæg. Sager, der vedrører gaveafgift, anlægges i den kreds, hvor gavegiveren har hjemting. Sager, der vedrører dødsboer, anlægges i den kreds, hvori den skifteret ligger, som boet henhører under. Sager, der anlægges efter stempelafgiftsloven og lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v., anlægges ved den landsret, i hvis kreds tinglysning eller registrering er sket. Retsplejelovens § 241 og § 245, stk. 1, anvendes dog tilsvarende.

Stk. 3. Har den skattepligtige eller forespørgeren ikke hjemting her i landet, anlægges sagen ved Østre landsret, jf. dog retsplejelovens § 241 og § 245, stk. 1.

Kapitel 17

Omkostningsgodtgørelse

§ 48. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 49 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 50. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt i anledning af, at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatte- eller vurderingsankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 36, stk. 2, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for landsretten, eller Skatteministeriet anker en landsretsdom til Højesteret. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis told- og skatteforvaltningen, Skatterådet, landsretten eller Højesteret.

Stk. 3. Landsskatteretten kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en landsskatteretssag, jf. § 43, skal godtgøres fuldt ud. Tilsvarende kan Skatterådet bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en sag, der afgøres af Skatterådet, jf. § 4, stk. 3, skal godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

§ 49. Den godtgørelsesberettigede er, uanset om denne er en fysisk eller en juridisk person, herunder et dødsbo:

- 1) Den, der ifølge lovgivningen er berettiget til at klage over en afgørelse i en sag, som er nævnt i § 51, eller kan indbringe en sådan afgørelse for domstolene.
- 2) Den, som i øvrigt må anerkendes som part i en sag, som er nævnt i § 51.
- 3) Den, som en myndighed inddrager i en sag omfatte af § 51, fordi myndigheden skønner, at den pågældende har en direkte retlig interesse i sagens udfald.

§ 50. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de ifølge regning skal betales eller er betalt:

- 1) Udgifter til sagkyndig bistand, medmindre den sagkyndige er ansat hos den godtgørelsesberettigede.
- 2) Retsafgifter bortset fra gebyret til Landsskatteretten, jf. § 38, stk. 4.
- 3) Udgifter til syn og skøn.
- 4) Udgifter til sagkyndige erklæringer og andet bevismateriale.
- 5) Pålagte sagsomkostninger.
- 6) Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.

Stk. 2. De godtgørelsesberettigede udgifter reduceres med:

- 1) Tilkendte sagsomkostninger.
- 2) Offentlig retshjælp.
- 3) Afgiftstilsvær, der kan fradrages som indgående moms efter lov om merværdiafgift (momsloven).

§ 51. Godtgørelse ydes

- 1) ved klage til skatteankenævnet eller til Landsskatteretten,
- 2) ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 36, stk. 2,
- 3) i forbindelse med en anmodning til skatteankenævnet eller Landsskatteretten om genoptagelse af vedkommende myndigheds egen tidligere afgørelse,
- 4) i en sag vedrørende skatter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part, og
- 5) i en klagesag, hvor den godtgørelsesberettigede er part, om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud (EF-voldgiftskonventionen).

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, gælder dog ikke sager, der påklages til Landsskatteretten vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol bortset fra hæftelsessager, når sagen efter retspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, afgøres af en ansat i Landsskatteretten.

Stk. 3. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-3, og ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager som nævnt i stk. 2.

§ 52. I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

Stk. 2. Afgøres sagen af Skatterådet, et skatteankenævn eller Landsskatteretten, kan udtalelsen efter stk. 1 afgives af told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet eller skatteankenævnet, eller af en kontorchef i Landsskatteretten.

§ 53. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse anledning til nærmere at undersøge, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i sin sag, udbetales forskudsvis 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb.

Stk. 2. Er godtgørelsesbeløbet større end det beløb, som efter stk. 1 er udbetalt forskudsvis, udbetales restbeløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

§ 54. Skatteministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om, hvilke oplysninger der skal følge en ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

§ 55. Skatteministeren afgiver årligt en redegørelse til Folketinget om den udgiftsmæssige udvikling m.v. i de sager, hvortil der kan ydes omkostningsgodtgørelse.

§ 56. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller groft uagtsomt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug for beregningen af omkostningsgodtgørelse.

Stk. 2. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 57. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan told- og skatteforvaltningen tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis denne erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelserne i retsplejeloven om indholdet af et anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelse inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning. Skattekontrollovens § 23 A om opkrævning og inddrivelse finder tilsvarende anvendelse.

§ 58. Bestemmelserne i dette kapitel tages op til revision senest i folketingsåret 2006-07.

Afsnit VI

Bemyndigelsesbestemmelser

Kapitel 18

Bemyndigelsesbestemmelser

§ 59. Skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter landets kommunalbestyrelser får ret til elektronisk at trække på oplysninger, der er registreret af told- og skatteforvaltningen.

Stk. 2. Skatteministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelser skal løse opgaver, der har karakter af borgervejledning og lignende faktisk forvaltningsvirksomhed, og som efter § 1, stk. 1, henhører under told- og skatteforvaltningens opgaver.

§ 60. Skatteministeren kan på sit sagsområde fastsætte regler om anvendelse af digital kommunikation ved henvendelser fra den offentlige forvaltning, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelsen af digital kommunikation.

Stk. 2. Skatteministeren kan på sit sagsområde fastsætte regler om udstedelse af dokumenter uden underskrift eller med maskinelt gengivet underskrift eller på tilsvarende måde, således at et sådant dokument i retlig henseende sidestilles med et dokument med personlig underskrift.

Afsnit VII

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

Kapitel 19

Generelle ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 61. Loven træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 868 af 12. august 2004, ophæves.

§ 62. Loven har virkning fra den 1. juli 2005 med de undtagelser, der følger af stk. 3.

Stk. 2. Ligningsrådet nedlægges med udgangen af juni måned 2005. De på dette tidspunkt igangværende sager i Ligningsrådet, herunder modtagne klager til Ligningsrådet, overgår til behandling i Skatterådet, i Landsskatteretten eller i told- og skatteforvaltningen, alt for så vidt sagerne i øvrigt ligger inden for disse forvaltningsorganers kompetence pr. 1. juli 2005.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 3 finder anvendelse ved udnævnelse af medlemmer af Skatterådet pr. 1. juli 2005.

Stk. 4. Den ordinære funktionsperiode for medlemmer af skatteankenævn pr. 30. juni 2005 forlænges til den 1. juli 2006. I perioden 1. juli 2005 til 1. juli 2006 finder reglerne i § 6 og § 7 anvendelse for medlemmer af skatteankenævn.

Stk. 5. Hvis en kommune indgår i en kommunesammenlægning, og der oprettes et sammenlægningsudvalg til at forberede etableringen af den nye kommune, foretages indstillingen af medlemmer til det skatteankenævn eller det vurderingsankenævn, der udnævnes pr. 1. juli 2006, af sammenlægningsudvalget.

Stk. 6. De kontrakter, der er indgået mellem ToldSkat og kommuner, respektive kommunale fællesskaber, der er oprettet efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, om udførelse af selskabsligning, sekretariatsbetjening af skatteankenævn og grænsegængercentret i Øresundsområdet, bortfalder den 1. juli 2005.

§ 63. Skatteministeren kan fastsætte de nærmere regler for lovens gennemførelse.

§ 64. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Kapitel 20

Overgangsbestemmelser om kommunalt ansatte

§ 65. Told- og skatteforvaltningen overtager ansatte, der er knyttet til varetagelsen af opgaver, der efter denne lov overføres til staten fra kommuner eller fra kommunale fællesskaber, der er oprettet efter § 60 i lov om kommunernes styrelse.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på ansatte, der er knyttet til varetagelsen af opgaver, der udføres af kommuner eller af kommunale fællesskaber, der er oprettet efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, efter kontrakt med ToldSkat som nævnt i § 62, stk. 6.

§ 66. De pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomheds-overdragelse, finder tilsvarende anvendelse for ansatte i henhold til overenskomst eller individuel aftale, der i forbindelse med overførslen efter § 65 ikke er omfattet af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse.

§ 67. Tjenestemænd, der overføres efter § 65, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Stk. 2. Tjenestemænd omfattet af stk. 1 får ved pensionering fra denne ansættelse udbetalt den samlede tjenestemandspension af staten.

Stk. 3. Finansministeren fastsætter efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter § 65.

Stk. 4. Finansministeren kan efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte regler om beregning, administration, refusion, revision m.v. af pensionerne.

Stk. 5. Finansministeren træffer afgørelse om tvivlsspørgsmål i henhold til stk. 3 og 4.

§ 68. Skatteministeren kan fastsætte regler for gennemførelsen af den flytning af opgaver og personale fra kommuner, respektive kommunale fællesskaber, der er oprettet efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, til staten, der er en følge af denne lov.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget er en del af regeringens kommunalreform. Lovforslaget vedrører organiseringen af den offentlige forvaltning af skatter, afgifter, told og lignende ydelser til det offentlige samt ejendomsvurdering.

Med lovforslaget lægges der op til at skabe en åben og helhedsorienteret forvaltning med borgerne og virksomhederne i centrum. Det sker gennem en organisatorisk samling af forvaltningen af skatter, afgifter, told og ejendomsvurdering mv. i en statslig enhedsforvaltning.

Denne enhedsforvaltning dannes gennem en fusion mellem den kommunale og den statslige skatteforvaltning, og gennem som udgangspunkt en sammenlægning af de forskellige myndigheder under ToldSkat. Herved får borgerne og virksomhederne kun én offentlig forvaltning på skatteområdet. Samtidig skabes der mulighed for en bedre udnyttelse af ressourcerne i forvaltningen.

Som et led i fusionen skal kommunalt ansatte skattemedarbejdere overgå til ansættelse i staten. Det gælder både tjenestemænd og øvrige ansatte. Det foreslås, at de pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, skal finde tilsvarende anvendelse. Udgifter til pension til tidligere kommunale tjenestemænd deles mellem den hidtidige ansættelsesmyndighed og staten.

Selv om enhedsforvaltningen forankres i statsligt regi, vil kommunerne blive inddraget i forvaltningen gennem kommunale servicecentre, der ikke kun skal kunne vejlede borgerne om indkomstskat og lignende, men også om afgifter, told og ejendomsvurdering.

Enhedsforvaltningen skal bistås af et centralt kollegialt organ. I dag findes et sådant organ i form af Ligningsrådet, der imidlertid kun har kompetence på områderne for indkomstskat og ejendomsvurdering. Det foreslås, at Ligningsrådet erstattes af et Skatteråd, der får kompetence ikke kun på områderne for indkomstskat og ejendomsvurdering, men også på afgiftsområdet.

Med lovforslaget lægges der endvidere op til at forenkle det administrative klagesystem ved som udgangspunkt at samle behandlingen af klagesager i Landsskatteretten. Det sker ved at overføre de klagesager, der i dag afgøres af ToldSkat eller Ligningsrådet, til afgørelse i Landsskatteretten. I forbindelse hermed justeres reglerne for sagsbehandling i Landsskatteretten.

Omlægningen ændrer ikke på ordningen med skatteankenævn og vurderingsankenævn, der afgør klager over henholdsvis skatteansættelser og ejendomsvurderinger. Men der lægges op til, at skatteankenævnene bliver statslige på den måde, at skatteministeren fremover bestemmer antallet af skatteankenævn og udnævner skatteankenævnsmedlemmerne efter indstilling fra kommunerne. I dag er skatteankenævnene kommunale, og medlemmerne vælges af kommunalbestyrelsen.

De grundlæggende regler om skatte- og ejendomsvurderingsmyndighederne findes i dag i lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven). Kommunalreformen medfører så betydelige ændringer i dette regelsæt, at det er fundet hensigtsmæssigt at erstatte

skattestyrelsesloven med en ny lov, lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning (skatteforvaltningsloven). Lovforslaget udgør således både en udmøntning af kommunalreformen og en gennemskrivning og redigering, uden at dette indebærer materielle ændringer. I lovforslaget indgår et samlet sæt af regler om bindende svar, der dækker hele skatteområdet, bortset fra toldområdet, samt harmonisering af visse processuelle regler.

Etablering af en enhedsforvaltning har i øvrigt nogle afledte konsekvenser, som indgår i dette lovforslag eller i det samtidigt hermed fremsatte forslag til lov om ændring af en række love (Ændringer som følge af lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning) (Kommunalreform).

Efter lovforslaget er den nye organisationsstruktur tillagt virkning fra den 1. juli 2005.

2. Baggrund

Lovforslaget er en udmøntning af den del af aftalen fra juni 2004 om en strukturreform, indgået mellem regeringspartierne (Venstre og Det Konservative Folkeparti) og Dansk Folkeparti, der omhandler skatteområdet.

Aftalen bygger på anbefalinger fra Strukturkommissionen, jf. betænkning 1434/2004, og den efterfølgende høring og debat om kommissionens anbefalinger.

Kommissionen anfører konkluderende om skatteadministrationen (side 35-36 i det bind af betænkningen, der betegnes "Sammenfatning"):

"Skatteadministrationen er i dag delt mellem kommunerne og staten. Det er kommissionens vurdering, at der vil kunne opnås væsentlige effektivitets- og kvalitetsfordele ved en bredere organisering af området, først og fremmest gennem udnyttelse af stordriftsfordele i skatteligningen, men også ved at skabe grundlag for en bedre prioritering inden for den samlede skatte- og afgiftsadministration samt en mere hensigtsmæssig beslutningsstruktur i forhold til beslutninger om it-systemudvikling. Samtidig er det væsentligt, at der fortsat er en lokal borgerbetjeningsfunktion.

Da der ikke er – og ikke skal være – lokalpolitisk indflydelse på selve skatteligningen, vil en statslig varetagelse af den samlede skatteadministrationsopgave ikke have negative konsekvenser for kommunernes autonomi. Kommissionen har derfor som en løsning peget på en samling af ansvaret for opgaveløsningen i statsligt regi i kombination med fortsat lokal borgerbetjening i de enkelte kommuner.

Som en alternativ løsning har kommissionen endvidere peget på fortsat kommunal varetagelse som en mulighed. Denne løsning indebærer, at ligningsaktiviteten skal samles i væsentligt færre enheder i form af kommunale ligningscentre, der kombineres med lokal borgerbetjening i de enkelte kommuner. Kommissionen må dog samtidig pege på, at denne løsning ikke vil tilgodese hensynet til at sikre en tværgående styring og prioritering inden for den samlede skatte- og afgiftsadministration."

Forligspartierne har i den ovennævnte aftale fulgt Strukturkommissionens anbefaling for så vidt angår skatteområdet.

3. Målsætning

Skatteministeriet har opstillet følgende målsætninger for den nye organisation:

At bevare og udbygge den gode borgerbetjening, der findes i dag. Dette sker bl.a. ved at give borgerne frit valg af indgang til told- og skatteforvaltningen – fra personlig betjening i den lokale borgerbetjening til elektronik betjening i hovedparten af døgnets timer.

At organisationsstrukturen skal være forenelig med en helhedsorienteret sagsbehandling på de forvaltningsområder, som forudsætter kendskab til borgernes økonomiske forhold, herunder mellem told- og skatteforvaltningen og andre statslige eller kommunale forvaltningsområder.

At styrke retssikkerheden og ensartetheden i told- og skatteforvaltningens opgavevaretagelse. Det sker ved at skabe faglige miljøer, der til enhver tid kan matche opgaver på det niveau, som forskellige grupper af borgere har brug for – lige fra udlevering af nyt skattekort i den lokale borgerbetjening til behandling af komplekse skattesager i specielle enheder.

At gennemføre en ny og samlet service- og kontrolstrategi, som omfatter en øget serviceorienteret adfærd over for det store flertal af borgere, der ønsker at overholde love og regler, og en skærpet indsats i forhold til dem, som ikke har vilje hertil.

At opretholde opgaveløsningen på det nuværende niveau og på nogle områder forbedre den. Dertil at effektivisere den samlede told- og skatteforvaltning, således at der i de kommende år gradvist anvendes færre ressourcer. Det sker især ved at udnytte stordriftsfordele i færre enheder end i dag, ved udnyttelse af synergieffekter på visse opgaveområder samt i de følgende år ved en modernisering af IT-systemerne.

At sikre en sammenhængende styring og prioritering af de ressourcer, der er til rådighed for løsning af skatteopgaven, således at der opnås en fleksibel opgaveløsning, hvor der løbende foretages prioriteringer på tværs af de relevante indsatsområder.

4. Gældende ret sammenholdt med de foreslåede ændringer

4.1. Forvaltningens organisation i første instans

4.1.1. Gældende ret: Forvaltningen af lovgivning om moms, punktafgifter, told og ejendomsvurdering er i dag statslig.

Forvaltningen af lovgivning om indkomstskat og ejendomsværdiskat er i dag delt mellem staten og kommunerne. Kommunerne har det primære ansvar for ligningen af personer og dødsboer under et statsligt tilsyn. Staten har det primære ansvar for ligningen af selskaber, men ligningen udføres i vidt omfang af kommunerne efter kontrakt med ToldSkat.

Den statslige forvaltning udøves af ToldSkat, der består af Told- og Skattestyrelsen, 8 regionale told- og skattemyndigheder, ToldSkat Selskabsrevisionen og Spillemyndigheden.

Den kommunale forvaltning udøves af 271 kommuner, som i væsentligt omfang samarbejder om at løse denne opgave. Samarbejdet sker formelt enten i form af udnævnelse af en fælles ligningsansvarlig embedsmand eller i form af et ligningscenter, der er en selvstændig skattemyndighed.

Herudover er der oprettet et grænsegængercenter i Øresundsområdet til forvaltning af de skattemæssige forhold vedrørende personer, der bor på den ene side af Øresund, men arbejder på den anden side af sundet.

Ved forvaltningen af lovgivning om indkomstbeskatning og ejendomsvurdering bistås ToldSkat og kommunerne af Ligningsrådet. Ved forvaltningen af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v. bistås ToldSkat af en række særligt sagkyndige vurderingsmænd.

4.1.2. Forslag til ændringer: Det foreslås at samle forvaltningen af lovgivning om indkomstskat, moms, punktafgifter, told, arbejdsmarkedsbidrag og lignende ydelser til det offentlige i en enhedsforvaltning i statsligt regi. Denne enhedsforvaltning vil dog ikke komme til at omfatte den del af spilleområdet, der i dag administreres af "Spillemyndigheden".

Dannelsen af denne enhedsforvaltning indebærer en afskaffelse af den kommunale skatteforvaltning. Lovteknisk findes reglerne om den kommunale skatteforvaltning, på skatteministerens sagsområde, primært i skattestyrelsesloven, jf. specielt §§ 1-3, men der er i andre love henvisninger til den kommunale skattemyndighed.

Organiseringen af den statslige forvaltning er principielt et regeringsanliggende, der ikke kræver særlig lovgivning. Derfor er den nye forvaltning som udgangspunkt alene omtalt i § 1 i den foreslåede skatteforvaltningslov, hvor forvaltningen betegnes "told- og skatteforvaltningen".

Det er tanken, at den nye enhedsforvaltning dannes gennem en fusion mellem de nuværende kommunale skatteforvaltninger og ToldSkat, således at den nye forvaltning bemannes med personalet fra disse kommunale og statslige forvaltninger.

Det kommunale personale, der har varetaget de skatteopgaver, der nu overføres til staten, vil følge med opgaven over til staten.

Den nye enhedsforvaltning vil blive ledet af en direktør.

Told- og Skattestyrelsen vil blive nedlagt som selvstændig myndighed. De planlægnings- og styringsmæssige opgaver, som Told- og Skattestyrelsen hidtil har varetaget, vil fremover blive varetaget af et hovedkontor i enhedsorganisationen. Ligeledes vil sekretariatsbetjeningen af Skatterådet blive opretholdt samlet.

Denne nye enhedsforvaltning er tænkt organiseret som én landsdækkende forvaltningsmyndighed, der lokaliseres med filialer 30 steder landet over. Lokaliseringen vil blive fordelt over hele landet med udgangspunkt i den nuværende lokalisering af store kommunale skatteforvaltninger, herunder ligningscentre, og regionale told- og skattemyndigheder.

Ved at organisere told- og skatteforvaltningen som én landsdækkende myndighed opnås, at borgerne lettere kan komme i personlig kontakt med forvaltningen over hele landet. Samtidig får forvaltningen en sådan volumen, at den kan tilbyde borgerne ydelser, som mindre forvaltninger har svært ved at magte, f.eks. call centerfunktioner, der er åbne det meste af døgnet.

Målet er, at alle filialer af told- og skatteforvaltningen skal kunne servicere alle borgere om alle normalt forekommende skattemæssige forhold. Men en række opgaver er af sådan karakter, at administrationen heraf vil blive forankret få steder eller et enkelt sted i organisationen. Det kan f.eks. være sjældent forekommende og/eller komplicerede opgaver, og opgaver af administrativ karakter, hvor der vil kunne opnås stordriftsfordele ved en koncentration.

Eksempler på de førstnævnte opgaver kunne være behandlingen af komplicerede sager om internationale forhold eller transfer pricing. Eksempler på de sidstnævnte opgaver kunne være etableringen af et inddatacenter til bl.a. modtagelse og fejlrettelse af indberettede oplysninger eller løsningen af IT-opgaver.

Borgerne vil ikke få ulemper ved, at afklaringen af et spørgsmål skal ske i en specialiseret enhed, idet målet er, at alle filialer af told- og skatteforvaltningen skal kunne servicere alle borgere om flest mulige skattemæssige forhold. Specialiseringen vil derimod kunne sikre en effektiv og korrekt behandling af vanskelige spørgsmål.

Fordelene for borgerne ved en enhedsorganisation kan illustreres med et eksempel fra banksektoren. Kunderne i en bank er ofte tilknyttet en bestemt filial, hvor den normale kontakt finder sted.

Kunden har dog samtidig mulighed for at kontakte andre filialer, hvis det i en given situation er mere praktisk.

Tilsvarende vil skatteborgeren af praktiske grunde være knyttet til én af de lokale filialer af told- og skatteforvaltningen; typisk der hvor borgeren bor. Men borgeren vil som udgangspunkt kunne bruge en hvilken som helst filial som indgang til told- og skatteforvaltningen, f.eks. den filial, der ligger nærmest borgerens arbejdsplads.

Set fra forvaltningens side giver organiseringen af told- og skatteforvaltningen som én landsdækkende forvaltningsmyndighed forvaltningen færre interne barrierer, hvilket øger mulighederne for en effektiv anvendelse af forvaltningens ressourcer, såvel med hensyn til personale som med hensyn til anvendelse af elektroniske hjælpemidler. Forvaltningen får således lettere ved at oprette enheder til at administrere specielle sagsområder og lettere ved at kanalisere ressourceanvendelsen til områder, hvor der er et aktuelt behov.

Internt i forvaltningen vil der ske en organisering med udgangspunkt i en samlet service- og kontrolstrategi.

Der vil således i den interne organisering være fokus på bl.a. service, kontrol og retsanvendelse. Der vil være fokus på at sikre ensartethed på landsplan og på en prioritering og ressourcefordeling med henblik på at sætte ind, hvor der opstår særlige behov, f.eks. i relation til kontrolopgaver. Der vil således blive udnævnt én ansvarlig for retsanvendelsen på landsplan. De nuværende faglige skillelinier f.eks. mellem de ligningsmæssige opgaver i kommunerne og de revisionsmæssige opgaver i ToldSkat vil ikke blive opretholdt, men vil blive samtænkt i lyset af service- og kontrolstrategien.

Organiseringen vil ske, så den styrker mulighederne for at prioritere anvendelsen af ressourcer og ensartethed i opgaveløsningen på landsplan samt muliggør entydige referencelinier på alle niveauer i organisationen.

Der etableres et antal ledelsesfunktioner, der vil omfatte flere filialer, med henblik på at sikre prioriteringen ”på tværs”, herunder uddannelse og udvikling af medarbejderne.

Samlingen af forvaltningen af indkomstskat, afgifter og told mv. i én landsdækkende myndighed giver borgerne færre samarbejdsparter i det offentlige, således at flere typer af mellemværender med

det offentlige kan løses ved henvendelse kun ét sted. Og for forvaltningen styrker denne myndighedssamling forvaltningens muligheder for at behandle sagerne ”på tværs”, f.eks. ved en samlet behandling af spørgsmål om en virksomheds skatteregnskab og momsregnskab.

Den nye forvaltning skal være åben i forhold til borgerne. Således vil der være fokus på at give borgerne en løbende adgang til egne data, medmindre de må anse at have betydning for afklaring af et eventuelt strafbart forhold.

Samlingen af told- og skatteforvaltningen i én landsdækkende myndighed har den konsekvens, at korrespondance mellem de forskellige dele af denne enhedsforvaltning anses for intern korrespondance, set i forhold til de almindelige regler om aktindsigt.

Reglerne om partsindsigt vil dog blive administreret således, at der i mindst samme omfang som i dag vil være fuld indsigt i dokumenter om egne forhold. Oplysninger om den enkelte borger vil som hidtil være fortrolige i forhold til tredjemand.

Det er tanken, at denne statslige told- og skatteforvaltning skal understøttes af kommunal borgerbetjening som en integreret del af de kommunale servicecentre.

Det forudsættes således i aftalen om en strukturreform mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti, at kommunerne etablerer et eller flere servicecentre i hver kommune til varetagelse af de væsentligste borgerbetjeningsopgaver på alle forvaltningsområder. Denne forudsætning vil efter aftalen blive understøttet af et forslag til en lov om kommunale servicecentre. Indenrigs- og sundhedsministeren forventes at fremsætte lovforslag herom i januar 2005, jf. nærmere nedenfor under 4.15.

De kommunale servicecentre er et tilbud til de borgere, der ønsker en personlig kontakt med den statslige, den regionale eller den kommunale forvaltning om mere almindeligt forekommende spørgsmål.

På skatteministerens sagsområde er det tanken, at de kommunale servicecentre skal kunne vejlede borgerne om skatter, afgifter, told og ejendomsvurdering, men de kommunale servicecentre skal ikke udøve forvaltningsmyndighed på disse områder.

De opgaver, der tænkes varetaget i de kommunale servicecentre for told- og skatteforvaltningen, er bl.a. vejledning og information om mere almindeligt anvendte regler, ændring af forskudsregistrering i samme omfang, som en borger selv kan ændre via TastSelv, og udskrivning af skattekort, udlevering af informationsmateriale og blanketter, modtagelse af selvangivelser og forskudsskemaer samt vejledning i brug af digitale løsninger. Servicecentrene skal kunne henvise mere komplicerede spørgsmål til besvarelse i den lokale del af told- og skatteforvaltningen.

Som i dag vil denne enhedsforvaltning blive bistået af et kollegialt organ som Ligningsrådet, jf. nedenfor, og særligt sagkyndige vurderingsmænd på motorområdet.

4.2. Overførsel af ansatte

4.2.1. Generelt: I overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en strukturreform følger det personale i kommunerne, der er knyttet til varetagelsen af de hidtidige kommunale skatteopgaver, med opgaverne over til staten.

Det indebærer, at vedkommende statslige myndighed fremover er ansættelsesmyndighed for de ansatte, der overføres.

Der fastsættes i forbindelse hermed særlige regler, der regulerer dette personales rettigheder og pligter i forbindelse med overførslen, jf. §§ 65-67. Der knytter sig i den forbindelse forskellige problemstillinger til overførslen af tjenestemænd henholdsvis overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale.

4.2.2. Overenskomstansatte m.v.: Efter gældende ret vil visse overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale ved en overførsel til en anden myndighed som følge af opgaveflytninger være omfattet af reglerne i virksomhedsoverdragelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002 om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse).

Virksomhedsoverdragelsesloven indebærer på den ene side, at personalet som udgangspunkt har pligt til at tåle et arbejdsgiverskifte og således ikke kan betragte arbejdsgiverskiftet som en opsigelse, forudsat at der ikke i forbindelse med overførslen sker andre væsentlige ændringer i ansættelsesvilkårene for de enkelte ansatte. På den anden side indebærer virksomhedsoverdragelsesloven, at personalet som udgangspunkt har ret til fortsat ansættelse på de hidtidige vilkår.

Virksomhedsoverdragelsesloven finder imidlertid ikke anvendelse ved overførsel af administrative funktioner mellem offentlige myndigheder, jf. lovens § 1, stk. 2.

Ved en overførsel af opgaver fra en offentlig myndighed til en anden finder virksomhedsoverdragelsesloven således ikke efter gældende ret anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver, men vil finde anvendelse for andre grupper af ansatte, herunder ansatte der beskæftiger sig med driftsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet retsgrundlag for alle overenskomstansatte og andre ikke-tjenestemandsansatte fastsættes det derfor med lovforslaget i overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en strukturreform, at virksomhedsoverdragelsesloven finder tilsvarende anvendelse for de overenskomstansatte m.v., der ikke efter de gældende regler er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Herved sikres alle overenskomstansatte m.v., som overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten, ensartede rettigheder i forbindelse med overførslen, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår videreføres uændret.

Lovforslaget præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter opgaveflytningen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelse i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes lovforslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte m.v., som efter de gældende regler ikke er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

4.2.3. Tjenestemænd: Efter lovforslaget overgår kommunalt ansatte tjenestemænd til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Lovforslaget indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes hos denne ansættelsesmyndighed.

Overgang til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De tjenestemænd, der overføres efter § 65, vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer lovforslaget, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i kommunalreformen. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtede til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

4.2.4. Tjenestemandspensioner: Det fastslås med lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres fra kommunal til statslig ansættelse, ved pensionering fra ansættelsen får udbetalt tjenestemandspensionen af staten.

En del af tjenestemændenes pensionsrettigheder vil være optjent under kommunal ansættelse, mens en del af pensionsrettighederne optjenes under ansættelse i staten. Myndighederne er ikke efter gældende regler forpligtet til at afdække pensionsforpligtelsen forsikringsmæssigt. Det indebærer, at der ikke nødvendigvis vil kunne overføres et aktiv fra den myndighed, hvorfra tjenestemændene overføres, der svarer til det pensionstilsvær, som er optjent under den pågældende myndighed.

Med lovforslaget bemyndiges finansministeren derfor til efter forhandling med indenrigs og sundhedsministeren at fastsætte regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven. Reglerne herom vil sikre, at der sker en fordeling af pensionsforpligtelsen mellem den hidtidige og den nye ansættelsesmyndighed.

4.3. Ligningsrådet

4.3.1. Gældende ret: Ligningsrådet er et kollegialt lægmandsorgan, der består af 19 medlemmer. Folketinget vælger 6 af medlemmerne, og skatteministeren beskikker 13. Blandt de medlemmer,

som skatteministeren beskikker, skal 4 repræsentere erhvervslivet og lønmodtagerne, og 4 repræsentere kommunerne. Funktionsperioden er 6 år, hvilket dog ikke gælder for formanden.

Ligningsrådet har alene kompetence på indkomstskatteområdet. Opgaverne kan deles i to grupper.

For det første fastsætter Ligningsrådet sammen med ToldSkat retningslinier og anvisninger for personligningen og ejendomsvurderingen, og Ligningsrådet udøver sammen med ToldSkat tilsyn med den kommunale ligning samt skatteankenævns og vurderingsankenævns virksomhed.

For det andet har Ligningsrådet kompetencen til at give bindende forhåndsbesked, at fastsætte visse ligningsmæssige standardbeløb, at bedømme strafansvar efter skattekontrolloven og at give en række bevillinger og dispensationer. Endvidere afgør Ligningsrådet enkelte typer af klagesager, bl.a. som konsekvens af delegation af kompetence fra rådet.

Som bilag til lovforslaget er medtaget en oversigt over Ligningsrådets opgaver.

4.4.2. Forslag til ændringer: Det foreslås, at Ligningsrådet erstattes af et Skatteråd, og at Skatterådet i modsætning til Ligningsrådet får kompetence ikke kun på indkomstskatteområdet, men også på afgiftsområdet.

Skatterådet skal dog ikke have kompetence på toldområdet. Det har bl.a. sammenhæng med, at en række sager på toldområdet skal forelægges EU-kommissionen til afgørelse.

Herved styrkes det læge element i forvaltningen af afgiftslovgivningen, samtidig med at der skabes fælles organisatoriske rammer for forvaltningen af indkomstskatteområdet og afgiftsområdet.

Det foreslås, at Skatterådet som udgangspunkt overtager de kompetencer, der i dag tilkommer Ligningsrådet, jf. bilaget til dette lovforslag.

Samlingen af skatteforvaltningen i en enhedsforvaltning gør Ligningsrådets nuværende kompetence til at godkende planer og anvisninger for ligningen, jf. skattestyrelseslovens § 18, unødvendig. Dette skal sammenholdes med det problematiske i, at Ligningsrådet ikke har ansvar for de ressourcer, rådet trækker på i forvaltningen gennem fastsættelse af retningslinier og anvisninger. Det foreslås derfor, at told- og skatteforvaltningen fremover får ansvaret for planlægningen af ligningen, ligesom i dag på selskabsligningsområdet.

Efter forslaget får Skatterådet kompetence på samme lovområder som told- og skatteforvaltningen, når bortses fra toldområdet og områder, hvor told- og skatteforvaltningen er tillagt kompetencer uden for skatte- og ejendomsvurderingsområdet. Men Skatterådets kompetence til myndighedsudøvelse er efter forslaget som udgangspunkt afledt af, at told- og skatteforvaltningen forelægger rådet sagen til afgørelse. Denne mulighed forudsættes først og fremmest anvendt på sager af principiel betydning og sager, der vedrører væsentlige beløb eller i øvrigt påkalder sig betydelig interesse. Endvidere muliggøres en smidig anvendelse af den viden, som Skatterådet besidder. Det er forudsat, at told- og skatteforvaltningen aftaler retningslinier med formanden for Skatterådet for forvaltningens udvælgelse af sager til forelæggelse for rådet til afgørelse, jf. nærmere bemærkningerne nedenfor til § 2.

Det foreslås i forlængelse heraf, og i lyset af forslaget om at samle reglerne om bindende forhåndsbesked og bindende ligningssvar, jf. §§ 29-33, at Skatterådet fremover skal kunne give bindende svar om såvel påtænkte som gennemførte dispositioner, men kun hvis told- og skatteforvaltningen forelægger anmodningen for rådet til besvarelse, jf. nærmere bemærkningerne til §§ 29-33. Den gældende ordning med bindende forhåndsbesked fra Ligningsrådet foreslås hermed afskaffet.

Som led i bestræbelserne for at forenkle og styrke det administrative klagesystem ved som udgangspunkt at samle alle klagesager i Landsskatteretten foreslås Ligningsrådets hidtidige kompetencer til at afgøre klagesager afskaffet. De klager, der i dag afgøres af Ligningsrådet, bør fremover afgøres af Landsskatteretten.

Dette synspunkt indebærer, at Ligningsrådets hidtidige mulighed for af egen drift at udlægge kompetence afskaffes. Er en kompetence henlagt til Skatterådet, bør rådet selv udøve kompetencen med bistand fra rådets sekretariat. Dette indebærer, at kompetencer, der omfatter mange sager, ikke kan henlægges til Skatterådet. Det foreslås derfor, at Skatterådet ikke får afgørelseskompetence vedrørende sambeskatning af selskaber, men alene kompetence til at fastsætte generelle retningslinier for told- og skatteforvaltningens administration af reglerne for sambeskatning, jf. det samtidig med dette lovforslag fremsatte forslag til lov om ændring af en række love (Ændringer som følge af lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning) (Kommunalreform), § 59.

Efter gældende ret kan en række straffesager afgøres administrativt, hvis det skønnes, at overtrædelserne ikke vil medføre højere straf end bøde, og den pågældende erkender sig skyldig og accepterer et bødeforlæg. I praksis fastlægges retningslinier for administration af denne kompetence med Rigsadvokaturen på baggrund af udviklingen i domspraksis.

Denne ordning med administrativ afslutning af straffesager repræsenterer en fravigelse fra princippet om, at straf kun kan pålægges ved dom. Derfor bør der ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger udvises varsomhed med at konsolidere en sådan administrativ ordning gennem f.eks. at tilknytte lægmandsbehandling eller administrative klagemuligheder. Kan borgeren og forvaltningen ikke nå til fuld enighed, bør straffesagen umiddelbart overgives til anklagemyndigheden til videre behandling efter reglerne i retsplejeloven og under domstolskontrol.

Ligningsrådet har i dag alene kompetence på straffesagsområdet i forbindelse med overtrædelser af straffebestemmelserne i skattekontrolloven, men ikke kompetence vedrørende overtrædelser af andre bestemmelser om straf for overtrædelse af indkomstskattelovgivningen eller for overtrædelse af afgifts- eller toldlovgivningen.

Det foreslås af disse grunde, at Skatterådet ikke får kompetence på straffesagsområdet, jf. det samtidig med dette lovforslag fremsatte forslag til lov om ændring af en række love (Ændringer som følge af lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning) (Kommunalreform), § 60.

Det foreslås, at Skatterådet sammensættes på samme måde som Ligningsrådet.

Det foreslås, at faktisk fravær fra rådet i mere end 6 måneder medfører tab af medlemskab af rådet. Det foreslås endvidere, at skatteministeren får kompetence til at afskedige medlemmer, hvis medlemmetsandel eller den måde, hvorpå medlemmet udfører hvervet, giver anledning dertil. For medlemmer, der er udpeget af Folketinget, kan dette kun ske efter godkendelse af Folketingets

Præsidium. Tilsvarende regler er foreslået for skatteankenævn, vurderingsankenævn og Landsskatteretten.

Det foreslås, at Skatterådet kun kan træffe afgørelse, hvis halvdelen af rådets medlemmer deltager, herunder formanden. I dag kan Ligningsrådet træffe afgørelse, blot 3 af rådets medlemmer deltager, heriblandt formanden, men denne mulighed anvendes stort set ikke i praksis.

Det foreslås, at lovens regler om told- og skatteforvaltningens anvendelse af sagsfremstillinger og agterskrivelser samt lovens frister for told- og skatteforvaltningens gennemførelse af ansættelser skal anvendes tilsvarende af Skatterådet.

Det foreslås, at Skatterådet skal kunne tillade foretagelse af syn og skøn i sager, der forelægges rådet til afgørelse.

Det foreslås, at Skatterådet sekretariatsbetjenes af told- og skatteforvaltningen.

4.4. *Organiseringen af det administrative klagesystem*

4.4.1. *Gældende ret:* Efter almindelige forvaltningsretlige betragtninger er der i forvaltningens hierarkiske organisering indbygget et administrativt klagesystem, der ikke er lovreguleret. Dette gælder såvel den statslige som den kommunale forvaltning. I klagesystemet ligger bl.a., at en underordnet forvaltningsmyndigheds afgørelser kan påklages til en overordnet forvaltningsmyndighed.

På skatte- og ejendomsvurderingsområderne er klagevejene for forvaltningsafgørelser i meget vidt omfang lovreguleret, enten direkte eller gennem bemyndigelser til skatteministeren, således at det som udgangspunkt kun er afgørelser i personalesager, der behandles i dette ulovregulerede administrative klagesystem.

På personaleområdet kan regionalt ansatte i ToldSkat klage over personaleadministrative afgørelser til Told- og Skattestyrelsen, men ikke til skatteministerens departement. Ansatte i Told- og Skattestyrelsen kan klage til skatteministeriets departement.

Ved siden af dette ulovregulerede administrative klagesystem er der et lovreguleret administrativt klagesystem, der består af kollegiale lægmandsorganer. Der er skatteankenævn, vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Spillenævnet. Den samlede mængde af sager i dette klagesystem er på 15-20.000 sager årligt.

Hver kommune skal have et skatteankenævn, men flere kommuner kan godt gå sammen om et fælles skatteankenævn. Der er i dag omkring 175 skatteankenævne. Medlemmerne vælges af kommunalbestyrelsen. Skatteankenævnet afgør klager over kommunale afgørelser om ligning af personer og dødsboer. Skatteankenævnene sekretariatsbetjenes formelt af staten, men sekretariatsbetjeningen udføres af kommunerne efter kontrakt med ToldSkat.

For hvert amt er der et vurderingsankenævn, og derudover er der et fælles vurderingsankenævn for Københavns og Frederiksberg kommuner; i alt 15 vurderingsankenævne. Medlemmerne udnævnes af skatteministeren efter indstilling fra amtskommunerne, respektive Københavns og Frederiksberg kommuner. Vurderingsankenævnene afgør klager over ToldSkat's afgørelser efter lov om vurdering af landets faste ejendomme. Vurderingsankenævnene sekretariatsbetjenes af ToldSkat.

Landsskatteretten er øverste administrative klageinstans. Landsskatteretten består af en retspræsident, et antal retsformænd, 28 øvrige retsmedlemmer og to særligt motorsagkyndige retsmedlemmer. Folketinget vælger 11 af medlemmerne, mens skatteministeren udnævner retspræsidenten og retsformændene, samt beskikker de øvrige 19 retsmedlemmer. Af de medlemmer, som skatteministeren beskikker, skal 4 repræsentere erhvervslivet, to repræsentere lønmodtagerne og mindst 9 opfylde de almindelige betingelser for at blive landsdommer. Funktionsperioden er på 6 år.

Landsskatteretten afgør klager over skatte- og vurderingsankenævnenes afgørelser, klager over ToldSkat's afgørelser om selskabsligning, samt klager over ToldSkat's afgørelser i en række i de enkelte love nærmere opregnede sagstyper.

Spillenævnet afgør klager over spillemyndighedens afgørelser. Nævnet er sammensat af en repræsentant med kendskab til branchen, en repræsentant for Told- og Skattestyrelsen og en repræsentant for Skatteministeriets departement. Nævnet behandler kun få klager årligt.

Uden for dette administrative system med kollegiale klageorganer er der en række meget forskelligartede typer af afgørelser, der klagebehandles af ToldSkat eller Ligningsrådet. Det samlede omfang af disse klagesager er omkring 1.400 sager årligt.

For det første kan en række kommunale afgørelser kun påklages til den regionale told- og skattemyndighed. Den regionale myndigheds afgørelse af klagen kan ikke påklages yderligere i det administrative system.

For det andet kan en række afgørelser truffet af regionale told- og skattemyndigheder kun påklages til Told- og Skattestyrelsen. Styrelsens afgørelse af klagen kan ikke påklages yderligere i det administrative system.

For det tredje kan enkelte typer af afgørelser truffet af en kommune, af en regional told- og skattemyndighed eller af Told- og Skattestyrelsen påklages til Ligningsrådet. Antallet af disse klagesager er 50-75 årligt.

4.4.2. Forslag til ændringer: Med etableringen af en enhedsforvaltning reduceres den hierarkiske opbygning af den statslige skatteforvaltning til to niveauer; nærmere bestemt til told- og skatteforvaltningen (enhedsforvaltningen) og skatteministeren/skatteministerens departement. Hermed begrænses tilsvarende den ulovregulerede mulighed for administrativt at klage over en underordnet forvaltningsmyndigheds afgørelser til en overordnet forvaltningsmyndighed.

Denne reducerede klagemulighed skal ses i lyset af, at det er en egen målsætning, at konkrete forvaltningsafgørelser truffet af told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt ikke bør kunne påklages til skatteministeren/skatteministerens departement. Klager over konkrete forvaltningsafgørelser bør afgøres i det lovregulerede klagesystem; det vil som udgangspunkt sige af skatte- eller vurderingsankenævn eller af Landsskatteretten.

Det foreslås, at den gældende ordning med skatteankenævn og vurderingsankenævn opretholdes, men således at skatteministeren fremover bestemmer landets inddeling i skatteankenævns- og vurderingsankenævnskredse og antallet af medlemmer af de enkelte nævn. Herved muliggøres en

løbende tilpasning af nævnsstrukturen efter sagstilgangen i de forskellige dele af landet og til organiseringen af told- og skatteforvaltningen.

Det er tanken, at det nuværende antal på 15 vurderingsankenævn opretholdes, mens antallet af skatteankenævn tilpasses efter antallet af skattecentre.

Det foreslås, at skatteministeren udnævner medlemmerne af såvel skatteankenævn som vurderingsankenævn efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i nævnskredsen. Pladserne i nævnene fordeles med udgangspunkt i indbyggertallet i de berørte kommuner pr. 1. januar i det år, hvor udnævnelsen skal ske. Hver kommunalbestyrelse indstiller mindst to personer til hver af kommunens pladser i nævnet og mindst to personer til hver af funktionerne som suppleant for disse medlemmer.

Som i dag er funktionsperioden for nævnsmedlemmerne 4 år. Den følger de kommunale valgperioder. Det foreslås imidlertid, at begyndelsen af funktionsperioden for skatteankenævnsmedlemmer flyttes med ½ år fra den 1. januar til den 1. juli, ligesom for vurderingsankenævnsmedlemmer. Derved bliver der tid til at indhente indstillinger til nævnsmedlemmer fra de nyvalgte kommunalbestyrelser.

Der foreslås ikke ændringer i de typer af klager, skatteankenævnene og vurderingsankenævnene kan afgøre, bortset fra forslag om at skatteankenævnene bemyndiges til at afgøre klager over afgørelser om gaveafgift. Men der er i forslaget åbnet for, at skatteministeren kan henlægge yderligere sagstyper til afgørelse i disse nævn, eller fjerne sagstyper fra disse nævn. Der er alene konkrete planer om at overføre behandlingen af klager over såkaldte "værdiforringelseserklæringer" til afgørelse i vurderingsankenævnene.

Det foreslås, at den enkelte borger får frihed til at vælge, om en klage skal behandles af skatteankenævnet eller af Landsskatteretten. I dag kan en klager først gå til Landsskatteretten med sin klage 3 måneder efter, at klagen er indgivet til skatteankenævnet. Med forslaget får borgeren mulighed for at afpasse klagesagsbehandlingen efter sagens karakter og i øvrigt efter individuelle behov.

Det foreslås, at faktisk fravær fra et skatte- eller vurderingsankenævn i mere end 6 måneder medfører tab af medlemskab af nævnet. Det foreslås endvidere, at skatteministeren får kompetence til at afskedige medlemmer, hvis medlemmetsandel eller den måde, medlemmet udfører hvervet på, giver anledning dertil. Tilsvarende regler er foreslået for Landsskatteretten og Skatterådet.

Det er tanken, at de hidtil gældende regler for skatteankenævnenes og vurderingsankenævnenes sagsbehandling videreføres.

Det foreslås, at skatte- og vurderingsankenævnene sekretariatsbetjenes af told- og skatteforvaltningen. Det er herved af retssikkerhedsmæssige grunde forudsat, at sekretariatsopgaven udskilles fra den øvrige told- og skatteforvaltning i en særlig enhed, men således at denne enhed kan udføre sekretariatsbetjening for såvel skatte- som vurderingsankenævn. Sekretariatsbetjeningen af skatteankenævnene vil blive lokaliseret 16 steder i landet.

Det foreslås, at det gældende tilsyn fra Ligningsrådet og ToldSkat med skatte- og vurderingsankenævnenes virke reduceres fra et aktivt til et passivt tilsyn. Det skal forstås på den

måde, at told- og skatteforvaltningen ikke fremover skal deltage i nævnsmøder som observatør for at se, om alt går rigtigt for sig, men blot reagere, hvis told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, bliver opmærksom på, at et nævn har truffet en åbenbart ulovlig afgørelse, f.eks. ved at et nævnsmedlem henleder told- og skatteforvaltningens, respektive Skatterådets, opmærksomhed herpå, eller ved at en embedsmand i nævnssekretariatet gør opmærksom herpå. Men tilsvarende som i dag vil Skatterådet efter indstilling fra told- og skatteforvaltningen kunne ændre en åbenbart ulovlig afgørelse truffet af et skatte- eller vurderingsankenævn.

Forslaget er primært begrundet i, at det ikke forekommer rationelt at bruge ressourcer på at føre tilsyn med disse nævn, og erfaringerne viser, at Ligningsrådet i gennemsnit ændrer mindre end en nævnsafgørelse årligt.

Det foreslås for så vidt angår Landsskatteretten, at alle klagesager som udgangspunkt afgøres i Landsskatteretten som sidste administrative klageinstans. Det betyder, at de omkring 1.400 klagesager, der i dag afgøres af ToldSkat eller Ligningsrådet, som udgangspunkt overføres til afgørelse i Landsskatteretten. Herved opnås en klarere adskillelse mellem den myndighed, der klages over, og den myndighed, der klages til.

Klager til ToldSkat udgør et meget broget spektrum, der spænder fra klager over afgørelser i traditionel forstand, f.eks. af en anmodning om en bevilling eller dispensation, til klager/indsigelser mod afgørelser/beslutninger, der ligger i det ”grå” område mellem afgørelser og beslutninger om sagsbehandling, f.eks. om hvilke oplysninger, der skal tilvejebringes, for at der kan træffes en lovlig afgørelse.

Derfor foreslås, at skatteministeren bemyndiges til undtagelsesvis at henlægge afgørelsen af klager i visse sagstyper til en særlig enhed i told- og skatteforvaltningen i stedet for afgørelse i Landsskatteretten, f.eks. afgørelse af klager over afslag på aktindsigt efter offentlighedsloven. Denne enhed kan være den samme, som udfører sekretariatsbetjening for skatte- og vurderingsankenævn.

Denne bemyndigelse vil tillige kunne benyttes til at fastsætte regler for klage over personaleadministrative afgørelser.

Det foreslås endvidere, at skatteministeren skal kunne indbringe afgørelser truffet af Skatterådet for Landsskatteretten til prøvelse, når afgørelserne indeholder en stillingtagen til EU-retlige forhold. Landsskatteretten vil i forbindelse med denne prøvelse kunne indhente en præjudiciel udtalelse om spørgsmålet fra EF-domstolen. Det er herved forudsat, at EF-domstolen anerkender Landsskatteretten som en domstol i EU-retlig forstand. Det foreslås, at der ydes fuld omkostningsgodtgørelse i sådanne sager.

Det foreslås, at medlemmerne af Landsskatteretten ligesom i dag udpeges af henholdsvis Folketinget og skatteministeren, men således at skatteministeren bliver mindre bundet af at udpege repræsentanter for bestemte samfundsinteresser, hvorved Landsskatterettens sammensætning løbende kan tilpasses til samfundsudviklingen. Det foreslås således, at skatteministeren alene bindes til at udnævne mindst en repræsentant for henholdsvis erhvervslivet og lønmodtagerne.

Det foreslås, at antallet af medlemmer af Landsskatteretten øges med to som følge af den foreslåede sagstilgang.

Det foreslås, at antallet af retsmedlemmer, der udpeges på grundlag af juridiske kvalifikationer, øges fra 9 til 14 under hensyn til den øgede kompleksitet i de sager, som forelægges Landsskatteretten til afgørelse.

Det foreslås, at faktisk fravær fra Landsskatteretten i mere end 6 måneder medfører tab af medlemskab af retten. Det foreslås endvidere, at skatteministeren får kompetence til at afskedige retsmedlemmer efter indstilling fra retspræsidenten, hvis medlemmetsandel eller den måde, hvorpå medlemmet udfører hvervet, giver anledning dertil. For medlemmer, der er udpeget af Folketinget, kan dette kun ske efter godkendelse af Folketingets Præsidium. Tilsvarende regler er foreslået for skatteankenævn, vurderingsankenævn og Skatterådet.

Det foreslås, at Landsskatterettens præsident bemyndiges til at henlægge klagesager til afgørelse af en af Landsskatterettens embedsmænd. De afgørelser, der efter forslaget vil kunne påklages til Landsskatteretten, vil udgøre et meget broget spektrum, hvoraf en ikke ubetydelig del næppe vil kunne bære en egentlig behandling under medvirken af retsmedlemmer. Denne bemyndigelse til retspræsidenten til at henlægge klager til kontorafgørelse er primært tænkt anvendt på de klagesagstyper, der efter forslaget overføres fra afgørelse af ToldSkat til afgørelse af Landsskatteretten.

Det forudsættes, at retspræsidenten opstiller generelle kriterier for, hvilke sager der kan afgøres på kontorniveau, og at disse retningslinier offentliggøres. Retspræsidenten kan ikke bestemme kontorbehandling fra sag til sag.

Der ydes i dag ikke omkostningsgodtgørelse ved klage til Told- og Skattestyrelsen i sager om told eller afgifter samt sager om arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager. Det foreslås på den baggrund, at der heller ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved klage over sådanne afgørelser til Landsskatteretten, når klagen efter landsskatteretspræsidentens beslutning afgøres af en embedsmand i Landsskatteretten.

4.5. Habilitet og indbyrdes kompetence

4.5.1. Gældende ret – Habilitet: Forvaltningsloven indeholder almindelige regler om speciel inhabilitet.

Herudover er der på skatteministerens sagsområde regler om generel inhabilitet, jf. skattestyrelseslovens § 36 A.

Efter disse bestemmelser kan ingen samtidig være medlem af et skatteankenævn, Ligningsrådet eller Landsskatteretten, og medlemmer af kommunalbestyrelser, skatteankenævn, Ligningsrådet og Landsskatteretten kan ikke samtidig være medlem af vurderingsankenævn.

Herudover er det i skattestyrelseslovens § 1 bestemt, at en kommunalbestyrelse ikke kan foretage ligning.

Endvidere er det fast praksis, at skatteministeren ikke foretager ligning.

4.5.2. Forslag til ændringer: Det foreslås lovfæstet, at en ansat i told- og skatteforvaltningen ikke kan være medlem af skatteankenævn, vurderingsankenævn eller Landsskatteretten. Det skal ses i sammenhæng med, at disse organer behandler klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser.

Det foreslås, at ingen samtidig kan være medlem af skatteankenævn, vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Skatterådet.

Det foreslås, at det hidtidige forbud mod, at kommunalbestyrelsesmedlemmer er medlemmer af vurderingsankenævn, ophæves. Der ses ikke at være tvingende grunde til dette forbud i den nuværende vurderingsankenævnstruktur.

Der henvises til forslaget til § 15.

4.5.3. Gældende ret – Indbyrdes kompetence: Efter skattestyrelseslovens § 36 kan de kommunale skattemyndigheder, skatteankenævn, vurderingsankenævn og told- og skattemyndighederne ikke træffe afgørelse i sager, i det omfang Ligningsrådet eller Landsskatteretten har taget stilling til sagen. Det samme gælder Ligningsrådet i forhold til Landsskatteretten.

4.5.4. Forslag til ændringer: Det foreslås lovfæstet, at skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller vurdering af en fast ejendom.

Det foreslås, at told- og skatteforvaltningen ikke skal kunne træffe afgørelse i en sag, i det omfang Skatterådet, Landsskatteretten, et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn har taget stilling til sagen.

Det foreslås, at et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn ikke skal kunne træffe afgørelse i en sag, i det omfang Skatterådet eller Landsskatteretten har taget stilling til sagen.

Det foreslås, at Skatterådet ikke skal kunne træffe afgørelse i en sag, i det omfang Landsskatteretten har taget stilling til sagen.

Der henvises til forslaget til § 14.

4.6. Bindende forhåndsbesked og bindende ligningssvar

4.6.1. Gældende ret - Bindende forhåndsbesked: Enhver kan mod et gebyr få et bindende svar fra Ligningsrådet på spørgsmål om de skattemæssige virkninger for spørgeren eller andre af en disposition, som spørgeren påtænker at foretage.

Reglerne om bindende forhåndsbesked findes i skattestyrelseslovens § 17, stk. 3, og §§ 20 A-20 D.

Ordningen med bindende forhåndsbesked, der er fra 1983, giver borgerne mulighed for at få sikkerhed for de skattemæssige virkninger af en disposition, før den foretages.

Ordningen gælder som udgangspunkt kun spørgsmål om skattemæssige forhold, som Ligningsrådet i øvrigt kan afgøre, hvilket primært vil sige spørgsmål om indkomstbeskatning.

Ordnningen omfatter også bindende forhåndsbesked om de skattemæssige virkning for andre end spørgeren, f.eks. om de skattemæssige virkninger for en virksomheds kunder af et produkt, som virksomheden sælger.

Ligningsrådet kan i et vist omfang bemyndige ToldSkat til at give bindende forhåndsbesked.

Spørgeren skal i anmodningen give alle de oplysninger af betydning for svaret, der står til spørgerens rådighed. Skønnes det, at spørgsmålet ikke er tilstrækkeligt oplyst, kan spørgeren anmodes om yderligere oplysninger. Efterkommes anmodningen ikke, kan spørgsmålet afvises eller svaret begrænses til de forhold, der er tilstrækkeligt oplyst.

En anmodning kan i øvrigt afvises, hvis det stillede spørgsmål er af en sådan karakter, at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, eller at andre hensyn taler afgørende imod en besvarelse.

Til brug for afgivelse af en bindende forhåndsbesked kan der foretages syn og skøn efter reglerne i retsplejeloven.

Afgørelser om bindende forhåndsbesked kan påklages til Landsskatteretten.

En bindende forhåndsbesked er bindende for skattemyndighederne ved behandlingen af det i forhåndsbeskeden beskrevne forhold. En forhåndsbesked er ikke bindende i det omfang, der er sket ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for indholdet af forhåndsbeskeden, herunder ændringer i lov og bekendtgørelser.

Der skal i 2004 betales et grundgebyr på 1.800 kr. for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold. Grundgebyret for en bindende forhåndsbesked om andres forhold er i 2004 på 8.900 kr. Ud over disse grundgebyrer skal der betales et tillæg, hvis besvarelsen af spørgsmålet er særligt arbejdskrævende. Det gælder, hvis tidsforbruget overstiger 50 timer. Gebyrniveauet er fastsat i lyset af størrelsen af honorarer for privat skatterådgivning. Gebyrsatserne reguleres årligt efter lønudviklingen.

Gebyrerne tilbagebetales, hvis myndighederne afviser at give en bindende forhåndsbesked. Tillægsgebyret, men ikke grundgebyret, tilbagebetales, hvis anmodningen trækkes tilbage.

Parallelt med reglerne om bindende forhåndsbesked fra Ligningsrådet er der regler i skattestyrelsesloven om en tilsvarende bindende virkning af afgørelser, der træffes af det Værdiansættelsesnævn, der er oprettet efter § 207 i lov om finansiel virksomhed.

Værdiansættelsesnævnet kan i forbindelse med en skattefri fusion eller tilførsel af aktiver mellem pengeinstitutter som følge af, at et pengeinstitut ikke længere opfylder visse solvenskrav eller er i nærliggende risiko herfor, fastsætte den skattemæssige værdi på fusionsdagen af udlånene i det nødlidende pengeinstitut. Sådanne værdifastsættelser er bindende for skattemyndighederne.

Endvidere er der parallelt med reglerne om bindende forhåndsbesked fra Ligningsrådet regler i skattestyrelsesloven om en tilsvarende bindende virkning af afgørelser, der træffes af tilsynsmyndigheden for et penge- eller realkreditinstitut mv., om størrelsen af hensatte beløb eller størrelsen af lidte tab i et penge- eller realkreditinstitut mv. Sådanne værdifastsættelser er bindende for skattemyndighederne.

4.6.2. *Gældende ret - Bindende ligningssvar:* Enhver kan mod et gebyr få et bindende svar hos den kommunale skattemyndighed på spørgsmål om de skattemæssige virkninger for spørgeren af en påtænkt eller en gennemført disposition. Ordningen gælder kun spørgsmål om forhold, som den kommunale skattemyndighed kan afgøre – hvilket primært vil sige spørgsmål om indkomstbeskatning af personer og dødsboer samt om indkomstbeskatning af selskaber, i det omfang kommunen ligner disse efter kontrakt med ToldSkat.

På tilsvarende måde kan en juridisk person, der lignes af ToldSkat, få et bindende svar fra ToldSkat på spørgsmål om indkomstbeskatning.

Reglerne om bindende ligningssvar findes i skattestyrelseslovens §§ 20 E - 20 H.

Der er ikke regler om bindende svar om afgiftslovgivningen eller om gaveafgift efter boafgiftsloven.

Ordningen med bindende ligningssvar, der er fra 2003 og 2004, giver borgerne mulighed for på et tidligt tidspunkt at få en endelig afklaring af de skattemæssige konsekvenser af en påtænkt eller gennemført disposition, hvilket skaber retssikkerhed gennem øget forudsigelighed i skatteretten.

Et bindende ligningssvar om en kontrolleret transaktion kan kun gives efter en forudgående godkendelse fra den centrale told- og skatteforvaltning, jf. skattekontrollovens § 3 B, stk. 5. Efter bestemmelsen skal der i alle tilfælde, hvor myndighederne ønsker at ændre den skattepligtige indkomst i overensstemmelse med de priser og vilkår, der kunne være opnået, hvis den kontrollerede transaktion var afsluttet mellem uafhængige parter, indhentes en sådan forudgående godkendelse. Formålet med denne godkendelsesordning er at sikre en korrekt og ensartet anvendelse af transfer pricing ligningen.

En anmodning om et bindende ligningssvar for et indkomstår skal indgives senest 1 måned efter udløbet af det pågældende indkomstår. For dødsboer skal anmodningen indgives senest 1 måned efter skæringsdatoen.

Vedrører spørgsmålet de skattemæssige virkninger af visse dispositioner, der berører flere parter, f.eks. ved overdragelse af et aktiv, skal alle parterne anmode om et bindende ligningssvar. Fristen på 1 måned regnes i disse tilfælde fra udløbet af det tidligste indkomstår.

Spørgeren skal i anmodningen om et bindende ligningssvar give alle de oplysninger af betydning for svaret, der står til spørgerens rådighed. Skønnes det, at spørgsmålet ikke er tilstrækkeligt oplyst, kan spørgeren anmodes om yderligere oplysninger eller dokumentation. Efterkommes anmodningen ikke, kan spørgsmålet afvises, eller svaret begrænses til de forhold, der er tilstrækkeligt oplyst.

En anmodning kan i øvrigt afvises, hvis spørgsmålet er af mere vidtrækkende betydning, spørgsmålet angår et betydeligt beløb, spørgsmålet er af en sådan karakter, at det ikke kan besvares med fornøden sikkerhed, eller andre hensyn taler afgørende mod en besvarelse.

Afgørelser om bindende ligningssvar kan påklages på samme måde som en skatteansættelse; det vil sige til skatteankenævn og til Landsskatteretten.

En afgørelse om afvisning af en anmodning om bindende ligningssvar kan ikke påklages administrativt.

I visse tilfælde, hvor dispositionen vedrører flere parter, og bindende svar derfor kun gives, hvis alle parter anmoder om et bindende svar, gælder der ganske komplicerede regler for valg af den kommunale eller regionale myndighed, der skal behandle anmodningen, jf. skattestyrelseslovens § 20 H, stk. 2 og 3. Det samme gælder reglerne for klage over et bindende svar i en sådan situation.

Der skal i 2004 betales et gebyr på 300 kr. for hver disposition, der ønskes et bindende svar om. Ved anmodning om et bindende svar om de skattemæssige virkninger af en disposition, der berører flere parter, skal gebyret betales af alle parterne. Gebyrsatsen reguleres årligt efter lønudviklingen.

Gebyret tilbagebetales, hvis myndigheden afviser at give et bindende svar, medmindre afvisningen skyldes, at spørgeren ikke har efterkommet en anmodning fra skattemyndighederne om at komme med yderligere oplysninger.

Et bindende ligningssvar er bindende for skattemyndighederne i forhold til spørgeren ved behandling af det beskrevne forhold i 5 indkomstår, medmindre der er fastsat en kortere frist i svaret. Et bindende ligningssvar er ikke bindende for skattemyndighederne, i det omfang der er sket ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for indholdet af ligningssvaret, herunder ændringer i love og bekendtgørelser.

Er der givet et bindende ligningssvar og efterfølgende en bindende forhåndsbesked om samme disposition, bortfalder det bindende ligningssvar med fremadrettet virkning.

4.6.3. Forslag til ændringer: Med etableringen af en enhedsforvaltning forekommer det uhensigtsmæssigt at opretholde både en ordning med bindende forhåndsbesked og en ordning med bindende ligningssvar. Det foreslås derfor, at disse regel samles i ét sæt regler om bindende svar, jf. §§ 29-33.

Et samlet sæt af regler om bindende svar på hele skatteområdet, bortset fra toldområdet, er en naturlig del af den nye organisering af told- og skatteforvaltningen.

Herved kan der opnås en enklere ordning med færre regler, uden tab af retssikkerhed for borgerne.

Der foreslås i forbindelse hermed, at der indføres regler om bindende svar på spørgsmål om afgiftslovgivningen, bortset fra toldlovgivningen. Forslaget hviler på en rapport fra maj 2004 om bindende afgiftssvar på moms- og afgiftsområdet, afgivet af et udvalg i Skatteministeriet med ekstern deltagelse.

Herefter kan der som udgangspunkt gives bindende svar om alle skattespørgsmål, når den pågældende lov i øvrigt administreres af told- og skatteforvaltningen. Der gives ikke bindende svar på spørgsmål om ejendomsvurderingsloven.

Reglerne om bindende svar har til formål at give borgerne mulighed for gennem en forenklet sagsbehandling at få et hurtigt og bindende svar på det tidspunkt, der passer den enkelte, på spørgsmål om mere almindeligt forekommende skattespørgsmål.

Reglerne om bindende svar har således til formål at styrke borgernes retsstilling ved at øge forudsigeligheden af de skattemæssige konsekvenser af den enkeltes dispositioner.

Reglerne skal endvidere ses i lyset af bestræbelser på skatteministerens område på at flytte ressourcer fra efterfølgende myndighedskontrol til forudgående vejledning og service.

Uanset disse regler om bindende svar vil told- og skatteforvaltningen fortsat servicere borgerne gennem vejledning og besvarelse af spørgsmål.

Med indførelsen af en enhedsforvaltning mindskes behovet for den styring af forvaltningen, der ligger bag ordningen med bindende forhåndsbesked fra et centralt organ som Ligningsrådet/Skatterådet. Det foreslås derfor, og for at styrke mulighederne for at kunne give hurtige svar, at bindende svar fremover som udgangspunkt gives af told- og skatteforvaltningen, men således at told- og skatteforvaltningen ud fra en konkret vurdering af den enkelte anmodning kan vælge at forelægge anmodningen for Skatterådet til besvarelse, jf. § 2, stk. 2.

Ved afgørelsen af, om et spørgsmål skal forelægges for Skatterådet til besvarelse, vil det bl.a. blive tillagt betydning, om spørgeren har udtrykt ønske om et svar fra Skatterådet, om svaret vil være af principiel betydning, om spørgsmålet vedrører betydelige beløb, eller om det må anses for hensigtsmæssigt at indhente syn og skøn til brug for besvarelsen.

For så vidt angår bindende svar om kontrollerede transaktioner, indebærer etableringen af en enhedsorganisation, at den gældende ordningen med forudgående godkendelse ikke kan fortsætte i den nuværende form. De centrale elementer i godkendelsesordningen – herunder fortsat sikring af koordinering og ensartet anvendelse af transfer pricing reglerne hos de lignende myndigheder – forudsættes dog opretholdt i den nye organisationsstruktur, idet reglerne herfor vil blive fastsat administrativt. Det præcise indhold af disse administrative regler vil afhænge af den nærmere organisering af ligningen på transfer pricing området.

Det foreslås, at der som hidtil skal kunne indhentes bindende svar om såvel gennemførte som påtænkte dispositioner, jf. § 29, stk. 1.

Det foreslås, at der som hidtil ikke skal kunne indhentes bindende svar om andre dispositioner end de, som spørgeren, eller den spørgeren repræsenterer, har foretaget eller påtænker at foretage.

Det foreslås, at der som hidtil ikke skal kunne indhentes bindende svar om de skattemæssige virkninger for andre end spørgeren af dispositioner, der er gennemført, men kun om påtænkte dispositioner, jf. § 29, stk. 2. Det foreslås, at der ikke skal kunne indhentes bindende svar om de skattemæssige virkninger af afgiftslovgivningen for andre end spørgeren.

Det foreslås, at den gældende frist for anmodning om bindende ligningssvar på en måned efter indkomstårets udløb videreføres for så vidt angår spørgsmål om indkomst- eller ejendomsværdiskat, jf. § 30.

For anmodninger om bindende afgiftssvar kan der spørges på dispositioner, når spørgsmålet stilles i en afgiftsperiode, der er begyndt senest 12 måneder efter, at disposition er gennemført. Den afgiftspligtige bestemmer som udgangspunkt selv, hvornår bindingsperioden begynder, men bindingsperioden kan dog ikke blive længere end 5 år, jf. § 30.

Det foreslås, at gebyret for et bindende svar om egne forhold fastholdes på 300 kr. pr. disposition (2004-niveau), jf. § 31. Det foreslås, at gebyret, hvor flere parter skal anmode om svaret, skal dække alle disse parter, således at parterne ikke som i dag hver skal betale gebyret.

Det foreslås, for at harmonisere gebyrerne, at det gældende gebyr på 1.800 kr. (2004-niveau) for at få en bindende forhåndsbesked om egne forhold reduceres til de 300 kr., der i dag gælder for et bindende ligningssvar.

Det foreslås, at gebyret for et bindende svar vedrørende de skattemæssige virkninger for andre end spørgeren af en påtænkt disposition fastsættes til det grundgebyr, der gælder herfor i dag; det vil sige 8.900 kr. (2004-niveau). Denne sats skal ses i lyset af honorarerne for privat skatterådgivning.

Det foreslås, at tillægsgebyret for særligt arbejdskrævende anmodninger ikke videreføres. Disse regler anvendes kun sjældent.

Det foreslås, at de gældende regler for afvisning af en anmodning om bindende ligningssvar videreføres, jf. § 32, stk. 1 og 2.

Det foreslås i den forbindelse, at gebyret tilbagebetales, hvis forvaltningen afviser at give et svar, jf. § 31, stk. 4. Dette forslag skal ses i sammenhæng med, at en afgørelse om afvisning af at give et bindende svar ikke kan påklages administrativt, jf. § 32, stk. 3.

Det foreslås, at de gældende regler for den bindende virkning af bindende ligningssvar videreføres, således at et bindende svar som udgangspunkt binder skattemyndighederne i 5 år, jf. § 33. Told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, kan dog efter en konkret vurdering fastsætte en kortere frist for svarets bindende virkning.

Et svar er ikke bindende i det omfang der sker ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for svarets afgivelse, herunder ændringer i love eller bekendtgørelser.

Som følge af EU-retten særlige status i forhold til national ret foreslås, at et svar ikke er bindende, i det omfang svaret hviler på en praksis, der er i strid med EU-retten.

Som andre afgørelser truffet af told- og skatteforvaltningen, respektive Skatterådet, vil et bindende svar kunne påklages enten til Skatteankenævnet eller til Landsskatteretten.

4.7. Sagsfremstilling

4.7.1. *Gældende ret:* Forvaltningsloven indeholder almindelige krav om høring af en sags parter i forbindelse med forvaltningens behandling af en sag, hvor der skal træffes en afgørelse.

På skatteministerens sagsområde stilles der herudover forskellige særlige krav om, at myndighederne skal udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring af sagens parter herover, før der træffes en afgørelse. Disse krav om sagsfremstilling og høring forekommer i følgende tre varianter:

- 1) Ved afgørelser, der kan påklages til skatteankenævn eller vurderingsankenævn, skal der først udarbejdes en sagsfremstilling og ske høring herover, når nævnet har modtaget en klage over afgørelsen. Nævnet forestår udarbejdelsen af sagsfremstillingen og høringen. Ved

klage til skatteankenævn kan høring undlades, hvis nævnet kan imødekomme klagerens påstand fuldt ud.

Har klageren udnyttet muligheden for at gå videre til Landsskatteretten med sin klage, før skatteankenævnet har færdigbehandlet klagen, kan Landsskatteretten anmode skatteankenævnet om at udarbejde sagsfremstilling og foretage høring herover til brug for Landsskatterettens behandling af klagen. Det samme gælder i andre særlige tilfælde, hvor et skatteankenævn ikke har taget stilling til klagen.

- 2) Ved afgørelser, der kan påklages direkte til Landsskatteretten, skal der udarbejdes en sagsfremstilling og ske høring herover, før der træffes en afgørelse i første instans. Det drejer sig om afgørelser om ligning af juridiske personer, bortset fra dødsboer, samt om en række afgørelser om afgifter og told mv.

I sager om bindende ligningssvar skal der dog først udarbejdes en sagsfremstilling, hvis der klages over svaret.

- 3) Ved afgørelser, der kan påklages til ToldSkat, skal der først udarbejdes en sagsfremstilling og ske høring herover, når klagen er modtaget. Den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, udarbejder sagsfremstillingen og foretager høringen.

En sagsfremstillings indhold og omfang afpasses efter sagens karakter. En sagsfremstilling skal som minimum indeholde oplysninger til identifikation af sagen og sagens parter mv., oplysninger om sagens faktiske forhold, oplysninger om parters opfattelse og begrundelsen herfor, og oplysninger om den afgørelse, som oplysningerne i sagen efter forvaltningens vurdering fører til, med fornøden begrundelse.

Reglerne om sagsfremstilling og høring herover fremgår dels af skattestyrelsesloven, jf. § 21, stk. 3, § 12 A, stk. 1, og § 19, stk. 1, dels af administrativt fastsatte retningslinier.

4.7.2. Forslag til ændringer: Det foreslås, at de særlige krav om sagsfremstilling og høring på skatteministerens sagsområde lovfæstes.

Det foreslås, at told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt skal udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring herover, før der træffer en afgørelse. Det vil med de undtagelser, der er foreslået nedenfor, primært være afgørelser om selskabsligning, afgifter og told.

Det foreslås, at der ikke skal være et krav om udarbejdelse af sagsfremstilling i sager, hvor afgørelsen træffes efter anmodning fra den pågældende borger, og told- og skatteforvaltningen fuldt ud kan imødekomme anmodningen.

Det foreslås, at sagsfremstillingen som minimum skal indeholde en redegørelse for de oplysninger om sagens faktiske forhold, som forvaltningen påtænker at tillægge betydning ved afgørelsen, og oplysninger om den afgørelse, disse oplysninger efter forvaltningens vurdering må føre til, med en begrundelse herfor.

Det foreslås, at der skal ske høring af sagens parter om sagsfremstillingen med en frist på mindst 15 dage, regnet fra høringsskrivelsens datering, medmindre sagens parter accepterer en kortere frist.

Der må dog tages forbehold for, at der i andre retsregler kan være foreskrevet en kortere høringsfrist, f.eks. i EU-retten.

Det foreslås, at sagens parter skal kunne afstå fra at få en sagsfremstilling til udtalelse. Denne mulighed er tænkt anvendt i sager, hvor sagens parter ønsker en hurtig afgørelse.

Det foreslås, at det i forbindelse med en sådan høring kan meddeles, at afgørelsen vil blive truffet som anført, hvis ikke sagens parter fremkommer med en begrundet skriftlig eller mundtlig indsigelse inden høringsfristens udløb.

Det foreslås, at udarbejdelse af sagsfremstilling og høring herover i sager, der kan påklages til skatteankenævn eller vurderingsankenævn, ligesom efter gældende ret først skal ske, når en klage er indgivet til skatte- eller vurderingsankenævnet, og at det så er nævnet, der forestår arbejdet.

Det foreslås at i tilfælde, hvor en klager vælger at springe skatteankenævnbehandlingen over og klage direkte til Landsskatteretten, skal Landsskatteretten kunne pålægge told- og skatteforvaltningen at udarbejde sagsfremstillingen og foretage høring herover.

Det foreslås, at der ikke skal udarbejdes sagsfremstilling og ske høring herover i de sager, der er af en så enkel karakter, at de efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse kan afgøres af en ansat i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer, jf. § 13, stk. 3, medmindre Landsskatteretten efter en konkret vurdering af den modtagne klage beslutter, at told- og skatteforvaltningen bør udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring herover til brug for Landsskatterettens afgørelse af klagen, jf. § 38, stk. 5.

Det foreslås, at der som i dag ikke skal udarbejdes sagsfremstilling og ske høring i sager om bindende svar.

Det foreslås, at der ikke skal udarbejdes sagsfremstilling og ske høring herover i de sager, hvor en klage efter skatteministerens bestemmelse efter § 1, stk. 2, skal afgøres af andre end skatte- eller vurderingsankenævn eller Landskatteretten. Det er sager af en karakter, der gør dem uegnede for behandling i et kollegialt organ.

4.8. Agterskrivelser

4.8.1. Gældende ret: Efter forvaltningsloven skal en myndighed som udgangspunkt foretage høring, før den træffer en afgørelse, hvis en part i sagen ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, og oplysningen er af væsentlig betydning for sagens afgørelse og til ugunst for den pågældende part.

Denne almindelige høringspligt efter forvaltningsloven er på skatteområdet suppleret med en ubetinget høringspligt, før der træffes en afgørelse, hvis skattemyndighederne vil ændre en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat eller foretage en sådan skatteansættelse skønmæssigt på grund af manglende selvangivelse, jf. skattestyrelseslovens § 3, stk. 4 og 5, hvortil § 12 A, stk. 1, og § 19, stk. 1, henviser.

Forudgående høring kan dog undlades, hvis skatteansættelsen sker efter anmodning fra den skattepligtige, og afgørelsen fuldt ud imødekommer anmodningen.

Der stilles i disse lovbestemmelser alene krav om, at den skattepligtige skal underrettes om den påtænkte ansættelse. Der stilles ikke nærmere krav til indholdet af denne underretning.

Til denne særlige høringspligt er knyttet den virkning, at hvis den skattepligtige ikke fremkommer med en skriftlig eller mundtlig udtalelse imod den påtænkte ansættelse, vil ansættelsen blive gennemført som varslet.

Har den skattepligtige udtalt sig om agterskrivelsen, skal den skattepligtige have skriftlig underretning om afgørelsen. Det samme gælder, hvis der ikke er udsendt agterskrivelse pga. enighed om ændringen. Har den skattepligtige ikke udtalt sig om agterskrivelsen, skal den skattepligtige blot have en ny årsopgørelse.

4.8.2. Forslag til ændringer: Det foreslås, at denne ubetingede høringspligt om ansættelse af indkomstskat udvides til også at omfatte gaveafgift og ejendomsvurdering.

Det foreslås, at høringsfristen som hidtil skal være på mindst 15 dage, regnet fra høringskrivelsens datering, medmindre en anden frist er bestemt, men at den pågældende borger skal kunne acceptere en kortere frist.

På gaveafgiftsområdet skal en gaveanmeldelse indgives af såvel gavegiver som gavemodtager, og såvel gavegiver som gavemodtager hæfter for gaveafgiften. Derfor skal såvel gavegiver som gavemodtager høres over den påtænkte ansættelse, og såvel gavegiver som gavemodtager skal tiltræde et eventuelt afkald på en fuld høringsfrist.

Tilsvarende kan der på vurderingsområdet være andre end ejeren af den faste ejendom, der har en væsentlig retlig interesse i vurderingen af ejendommen.

Agterskrivelse skal herefter som udgangspunkt anvendes i de sagstyper, hvor afgørelsen kan påklages til skatteankenævn eller vurderingsankenævn, samt i sager om selskabslikning.

Hvor høring over en sagsfremstilling er sket efter reglerne i § 18 med oplysning om, at afgørelsen vil blive truffet som nævnt i sagsfremstillingen, hvis ikke den pågældende borger er fremkommet med en skriftlig og begrundet indsigelse med sagsfremstillingen inden høringsfristens udløb, kan høring efter § 19 undlades.

Som hidtil skal der ikke ske underretning om den trufne afgørelse, hvis der ikke er fremsat indsigelse mod agterskrivelsen.

4.9. Administrative klagefrister

4.9.1. Gældende ret: Der gælder forskellige frister for klage over en afgørelse om skat, afgifter, told eller ejendomsvurdering til en administrativ myndighed.

Ved klage til skatteankenævn er fristen 1 måned. For sømænd mv., der sejler i udenrigsfart, er fristen dog 3 måneder.

Ved klage til vurderingsankenævn er fristen ved de almindelige vurderinger og omvurderinger den 1. juli i året efter vurderingsåret, medmindre skatteministeren har fastsat en senere frist. Ved klager

til vurderingsankenævn over ansættelser efter vurderingslovens § 4, § 4 A eller § 33 A, eller efter skattestyrelseslovens § 34, stk. 2, eller § 35 A, er fristen 1 måned.

Ved klage til Landsskatteretten er fristen 3 måneder.

Ved klage til en regional told- og skattemyndighed, Told- og Skattestyrelsen eller Ligningsrådet er fristen 3 måneder.

4.9.2. Forslag til ændringer: Der synes ikke at være væsentlige grunde til disse forskelle i klagefristernes længde.

Det foreslås derfor, at fristen for klage til skatteankenævn forlænges fra 1 til 3 måneder, og at den særlige frist for sømænd afskaffes, jf. forslaget til § 34, stk. 2.

Det foreslås endvidere, at fristen for klage til vurderingsankenævn over ansættelser efter vurderingslovens § 4, § 4 A eller § 33 A, eller efter skattestyrelseslovens § 34, stk. 2, eller § 35 A, forlænges fra 1 til 3 måneder, jf. § 35, stk. 2.

Herefter vil de administrative klagefrister på skatteministerens sagsområde med enkelte undtagelser alle være på 3 måneder.

4.10. Ligningsfrister

4.10.1. Gældende ret: Kommunerne skal efter loven have afsluttet ligningen af personer og dødsboer senest den 1. juli i det andet kalenderår efter indkomstårets udløb. Men skatteministeren kan dispensere fra denne frist, hvilket er sket ved bekendtgørelse nr. 270 af 11. april 2003.

Efter denne bekendtgørelse skal kommunerne først have afsluttet ligningen af erhvervsdrivende, hovedaktionærer, visse anpartshavere og skattepligtige med indkomst fra udlandet eller fradrag vedrørende aktiver eller passiver i udlandet inden for den ordinære ansættelsesfrist, der udløber 3 år og 7 måneder efter indkomstårets udløb, jf. skattestyrelseslovens § 34. Det samme gælder en ægtefælle til en af disse personer.

For så vidt angår den resterende gruppe af skattepligtige, der primært omfatter personer, der er omfattet af ordningen med en fortrykt selvangivelse, kan kommunen som udgangspunkt kun ligne disse efter udløbet af ligningsfristen, i det omfang der foreligger omstændigheder, der begrundet en ekstraordinær genoptagelse efter de almindelige regler herfor, jf. skattestyrelseslovens § 35.

Denne korte ligningsfrist gælder ikke for genoptagelser, der sker efter anmodning fra den skattepligtige. En sådan begrundet anmodning skal ordinært blot indgives inden for 3 år og 4 måneder efter indkomstårets udløb.

Der gælder ingen tilsvarende kort ligningsfrist for den ligning, der udføres af ToldSkat.

4.10.2. Forslag til ændringer: Der stilles forslag om, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte en kort frist for told- og skatteforvaltningens afslutning af ligningsarbejdet, jf. § 20, stk. 1, 5. pkt.

Det er tanken at udnytte bemyndigelsen til at videreføre ordningen efter bekendtgørelse nr. 270 af 11. april 2003, jf. ovenfor under afsnit 4.9.1.

4.11. Ejendomsvurderinger

4.11.1. Gældende ret: Der sker i dag almindelig vurdering af landets faste ejendomme hvert andet år pr. 1. oktober. Ejerboliger vurderes i ulige år; andre ejendomme i lige år.

Der er ikke regler for ToldSkats adgang til at foretage eller ændre ejendomsvurderinger af egen drift.

Efter skattestyrelseslovens § 19 kan Ligningsrådet efter indstilling fra Told- og Skattestyrelsen optage en vurdering til ændring. Ligningsrådet kan i den forbindelse bestemme, fra hvilket tidspunkt ændringen skal følges ved beregning af indkomstskat, ejendomsværdiskat og kommunal ejendomsværdiskat.

Efter skattestyrelseslovens § 34, stk. 2, har ejeren af en fast ejendom eller andre klageberettigede ret til at få genoptaget en ejendomsvurdering, hvis anmodningen indgives senest den 1. maj i det 4. år efter vurderingsårets udløb med oplysninger, der kan begrunde ændringen.

4.11.2. Forslag til ændringer: Det foreslås, at der foretages en mere almindelig retlig regulering af området for genoptagelse af ejendomsvurderinger og foretagelse af "glemte" ejendomsvurderinger.

Det foreslås således, at told- og skatteforvaltningen får ret til at ændre en ejendomsvurdering eller foretage en "glemte" ejendomsvurdering inden for 1 år og 9 måneder efter vurderingsårets udløb, men således at vurderingen skal varsles senest den 1. juli i det andet år efter vurderingsårets udløb.

Det foreslås, at den gældende ordning for genoptagelse efter anmodning fra ejendommens ejer eller andre klageberettigede opretholdes.

Det foreslås, at Ligningsrådets kompetence til at foretage eller ændre en ejendomsvurdering efter indstilling fra Told- og Skattestyrelsen overføres til Skatterådet efter indstilling fra told- og skatteforvaltningen. Det samme gælder kompetencen til at bestemme, fra hvilket tidspunkt ændringen skal følges ved beregning af indkomstskat, ejendomsværdiskat og kommunal ejendomsskat.

Det foreslås, at Skatterådet bemyndiges til, på grundlag af en vurdering af en fast ejendom, at bemyndige told- og skatteforvaltningen til at ændre vurderingerne af andre ejendomme med helt tilsvarende forhold.

Der henvises i det hele til § 27 med tilknyttede bemærkninger.

De særlige regler i skattestyrelseslovens § 16 A, stk. 2, sidste pkt., hvorefter told- og skatteforvaltningen skal give offentligheden adgang til de oplysninger om ejendomsværdier for 2001 og 2002, der lægges til grund ved beregningen af ejendomsværdiskatten, er ikke videreført som et lovkrav. Disse oplysninger er i vidt omfang kendt i dag. Men oplysningerne vil fortsat kunne fås ved henvendelse til told- og skatteforvaltningen.

4.12. Gaveafgift

4.12.1. *Gældende ret:* Administrationen af ordningen med afgift af gaver sker som udgangspunkt adskilt fra administrationen af indkomstskatteordningen i øvrigt, og efter særlige regler. Reglerne herom findes primært i boafgiftsloven.

Således varetages administrationen af gaveafgiftsordningen af told- og skatteregionerne med klageadgang til Landsskatteretten, mens administrationen af indkomstskatteordningen i øvrigt fsva. personer og dødsboer primært varetages af kommunerne.

Anmeldelse af en afgiftspligtig gave skal ske til gavegiverens told- og skatteregion senest den 1. maj i det efterfølgende år. Gaveanmeldelsen skal bl.a. indeholde parternes angivelse af gavens værdi. Værdiansættelsen er bindende for gavegiver og gavemodtager.

Told- og skatteregionen kan ændre parternes værdiansættelse inden for en frist på 3 måneder fra modtagelsen af gaveanmeldelsen.

Ved domstolsprøvelse af spørgsmål om gaveafgift skal sagen anlægges ved den landsret, hvor den regionale told- og skattemyndighed, hvortil gaveanmeldelsen skal indgives, ligger.

4.12.2. *Forslag til ændringer:* Denne adskillelse af administrationen af gaveafgiftsordningen og indkomstskatteordningen i øvrigt ophæves efter forslaget om dannelsen af en enhedsforvaltning.

Det foreslås i forlængelse heraf, at reglerne om gaveafgift delvist tilpasses reglerne om indkomstbeskatning.

Det foreslås således, at der åbnes for bindende svar om gaveafgift, jf. § 29, og at de gældende regler om skatteforbehold, omgørelse og selvangivelsesomgørelse udvides til også at omfatte afgiftspligtige gaver, jf. §§ 22-24.

Det foreslås endvidere, at afgørelser om gaveafgift skal kunne påklages til skatteankenævnene, jf. § 5.

De særlige regler om frister for indgivelse af gaveanmeldelse, om afgiftens forfald ved indgivelsen af anmeldelsen og om myndighedernes frist på 3 måneder til at ændre en værdiansættelse foreslås ikke ændret. Det er dog tanken på sigt at integrere gaveafgiften mere fuldstændigt i indkomstskatteordningen i øvrigt, herunder med hensyn til selvangivelsesregler og indbetalingsfrister.

Det foreslås, at valg af landsret ved domstolsprøvelse af spørgsmål om gaveafgift fremover sker efter, hvor gavegiver har hjemting.

4.13. EU-spørgsmål

4.13.1. *Gældende ret:* Skatteministeren kan i dag ikke indbringe afgørelser truffet af Ligningsrådet for Landsskatteretten. Dette gælder også i tilfælde, hvor Ligningsrådet har taget stilling til EU-retlige spørgsmål. Det er samtidig tvivlsomt, om skatteministeren kan indbringe en afgørelse truffet af Ligningsrådet for domstolene.

EF-domstolen fortolker EU-retsakter autoritativt. Derfor skal nationale domstole forelægge tvivlsspørgsmål om fortolkning af EU-retten for EF-domstolen som et præjudicielt spørgsmål, jf. EF-traktatens Art. 234.

For Danmarks vedkommende indebærer traktatbestemmelsen, at domstolene - og formentlig Landsskatteretten - kan, og Højesteret skal, indbringe sådanne præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen.

Ligningsrådet har imidlertid – i modsætning til Landsskatteretten – ikke de karakteristika, der kræves for at en administrativ myndighed kan betragtes som domstolslignende. Derfor har Ligningsrådet ikke mulighed for at indbringe præjudicielle EU-retlige spørgsmål for EF-domstolen, men er henvist til at lægge sin egen fortolkning af EU-retten til grund for sin afgørelse.

4.13.2. Forslag til ændringer: Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at indbringe sager med EU-retlige spørgsmål, der er afgjort af Skatterådet, for Landsskatteretten til prøvelse, således at Landsskatteretten, hvis retten finder grundlag herfor, kan forelægge det EU-retlige spørgsmål for EF-domstolen til præjudiciel udtalelse, jf. § 36, stk. 2.

Herved sikres, at Skatterådets fortolkning af en EU-retlig problemstilling vil kunne indbringes for EF-domstolen som præjudiciel sag. I denne situation er det således vurderet, at hensynet til den enkelte borgers retssikkerhed må vige for et mere alment retssikkerhedsmæssigt hensyn til, at Skatterådets afgørelser af fællesskabsretlige spørgsmål, som vel at mærke ikke er truffet og ikke kan blive truffet efter forelæggelse for den eneste hertil kompetente retsinstitution, ikke forbliver endelige.

4.14. Kommunal adgang til at trække på oplysninger, der er registreret i told- og skatteforvaltningen

4.14.1. Gældende ret: Kommunerne bruger i vidt omfang oplysninger, der tilgår kommunen gennem den kommunale skattemyndighed, i forvaltningen af andre kommunale sagsområder.

Hjemmel for denne praksis findes i lovgivningen for de enkelte forvaltningsområder.

4.14.2. Forslag til ændringer: Med etableringen af den foreslåede enhedsforvaltning i statsligt regi mister kommunerne de informationer, der udspringer af ligningen.

Det foreslås på den baggrund, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler, hvorefter kommunalbestyrelserne får adgang til at trække på oplysninger, der er registreret i told- og skatteforvaltningen, til brug for udførelsen af de forvaltningsopgaver, kommunerne varetager, herunder til brug for kommunernes kommende opgaver som servicecentre.

Der henvises til § 59, stk. 1.

4.15. Kommunale servicecentre

Det forudsættes i aftalen mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti om en strukturreform, at der skal oprettes kommunale servicecentre, der kan vejlede borgerne på tværs af de traditionelle forvaltningsområder, således at borgerne som udgangspunkt kun behøver at henvende sig ét sted.

Forudsætningen om oprettelse af kommunale servicecentre vil blive understøttet af en ny lov om kommunale servicecentre, som indenrigs- og sundhedsministeren vil fremsætte forslag til i januar 2005. Loven vil træde i kraft den 1. juli 2005. Loven vil imidlertid ikke forpligte kommunerne til at oprette servicecentre, men alene tilskynde hertil.

Af hensyn til borgerbetjeningen må det sikres, at de opgaver, som med fordel kan løses af et servicecenter, kan løses i kommunalt regi, uanset om en kommune eventuelt måtte vælge ikke at oprette et servicecenter. Det foreslås derfor, at skatteministeren bemyndiges til at pålægge kommunerne at varetage opgaver for told- og skatteforvaltningen. Efter forslaget omfatter denne bemyndigelse alene opgaver i form af borgervejledning og lignende faktisk forvaltningsvirksomhed. Bemyndigelsen omfatter ikke myndighedsudøvelse. Bemyndigelsen vil blive udmøntet efter forudgående drøftelse med de kommunale repræsentanter.

Herved kan der gennem kommunale servicecentre skabes en samlet indgang for borgere og virksomheder til hele skatteområdet. Hvorvidt kommunerne beslutter at oprette servicecentre, reguleres imidlertid hverken af denne lov eller af servicecenterloven, men er en rent kommunal beslutning. I forhold til i dag udvides borgerbetjeningen på det kommunale niveau med opgaver vedrørende moms, told og afgifter.

De kommunale servicecentre retter sig især mod den fysiske borgerkontakt, hvor den enkelte borger henvender sig personligt i forbindelse med en sag. Derved sigter servicecentret også fortrinsvis mod borgere som privatpersoner samt helt små virksomheder, der ikke nødvendigvis har tilstrækkelig administrativ kapacitet til at ordne deres forhold til offentlige myndigheder på anden måde.

Denne primære målgruppe skal holdes for øje, når det fastlægges, hvilke opgaver, der skal kunne løses kommunalt. Det indebærer, at hovedvægten i opgaver på skatteområdet vil relatere sig til beskatningen af personer.

Nedenfor er illustreret eksempler på skatterelaterede opgaver, der med fordel kan løses kommunalt. Kommunerne bør som minimum altid kunne løse opgaver, som borgeren selv har mulighed for at løse via Internettet. I forhold til skatteområdet skal kommunerne kunne varetage alle almindelige henvendelser, rene ekspeditionsopgaver samt henvise mere komplicerede spørgsmål til den lokale told- og skatteforvaltning.

- *Vejledning og information om gældende regler inden for hele skatteområdet.* Da henvendelser vedrørende personbeskatning må forventes at udgøre klart størstedelen af henvendelserne, skal servicecentrene kunne vejlede og informere mere detaljeret på dette område end eksempelvis vedrørende moms og afgifter. En mere detaljeret viden på personskatteområdet er også nødvendig for, at servicecentrene kan yde en vejledning, der er sammenhængende med andre forvaltningsområder. Eksempelvis skal servicecentrene kunne oplyse, om en social ydelse er skattepligtig, om ydelsen er indkomstafhængig, og i hvilket omfang ydelsen påvirkes af ændringer i borgerens indkomst- og formueforhold. For alle områder bør servicecentrene kunne informere om satser, beløbsgrænser, betalings- og angivelsesfrister m.v.
- *Ændring af forskudsopgørelser og udskrivning af skattekort.* Administration og servicering i relation til forskudsregistreringen udgør i dag et væsentligt ressourcetræk i de kommunale skatteforvaltninger – og kræver i vidt omfang aktiv medvirken fra borgerne.

Ressourcetrækket forventes dog at falde væsentligt i takt med udviklingen af digitale løsninger og enklere regler på området.

- *Udlevering af informationsmateriale og blanketter vedrørende hele skatteadministrationsområdet.* Hvis servicecentrene ikke er i besiddelse af fysiske eksemplarer, skal borgerne hjælpes til at hente det ønskede materiale på told- og skatteforvaltningens hjemmeside.
- *Modtagelse af selvangivelser og forskudsskemaer.* En del borgere afleverer stadig selvangivelser og forskudsopgørelser – herunder ændringer heraf – i papirformat. Disse kan – ligesom i dag – afleveres i det kommunale servicecenter.
- *Vejledning i brugen af digitale løsninger.* Borgere skal i servicecentrene kunne få en grundig vejledning i anvendelsen af de digitale løsninger, som tilbydes i relation til skatteforvaltningen. Formålet er dels at hjælpe med den konkrete forespørgsel, dels at give borgeren mulighed for selv at anvende en digital løsning næste gang. Der bør i tilknytning til servicecentret være opstillet én eller flere PC'ere med online-adgang til told- og skatteforvaltningens hjemmeside.
- *Videreformidling af forespørgsler m.v.* I det omfang en borger henvender sig med et problem, som ikke kan løses af servicecentret, skal vedkommende henvises til det sted i told- og skatteforvaltningen, hvor problemet kan løses. Der bør ikke være tale om en ”blank” henvisning. Det bør altid overvejes, hvordan problemet løses på den mest enkle måde. Det kan eksempelvis indebære, at servicecenteret forespørger på borgerens vegne, eller at servicecentret sørger for, at borgeren/virksomheden kontaktes af den relevante ”myndighed”.

I forhold til fordelingen af opgaver mellem kommunale servicecentre og told- og skatteforvaltningen, herunder fastlæggelsen af snitfladen, vil de erfaringer, der er gjort i samspillet mellem de fælleskommunale ligningscentre og de deltagende kommuners serviceskranker, blive inddraget.

En forudsætning for, at den ovenfor beskrevne opgaveløsning i de kommunale servicecentre kan fungere, er, at der kan udveksles oplysninger, herunder elektroniske oplysninger, mellem de kommunale servicecentre og told- og skatteforvaltningen. I det told- og skatteforvaltningen overlader opgaver til kommunerne, finder enten persondatalovens §§ 1-3 eller forvaltningslovens § 28 anvendelse, alt efter om informationsudvekslingen sker elektronisk eller ej. Også forvaltningslovens restriktive betingelser for udveksling af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold (følsomme oplysninger) gælder, uanset at der kan være tale om oplysninger, som nødvendigvis må udveksles, for at henholdsvis kommunen og told- og skatteforvaltningen kan færdigbehandle den pågældende sag.

Lov om kommunale servicecentre forventes at ville indeholde særlige bestemmelser, som sikrer, at alle til opgaveløsningen nødvendige oplysninger, herunder følsomme oplysninger, kan udveksles mellem de kommunale servicecentre og told- og skatteforvaltningen. Bestemmelserne vil ikke omfatte udveksling af oplysninger mellem told- og skatteforvaltningen og andre dele af den kommunale forvaltning.

Det er hensigten i forbindelse med gennemførelsen af servicecenterloven at indsætte en tilføjelse i nærværende lovs § 59. Ved tilføjelsen foreslås det, at disse bestemmelser i servicecenterloven for så vidt angår de opgaver, som overlades til kommunerne i medfør af skatteforvaltningslovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på udveksling af oplysninger mellem told- og skatteforvaltningen og den kommunale forvaltning. Tilføjelsen får betydning i de tilfælde, hvor en kommune vælger ikke at oprette et servicecenter eller ikke at placere de pågældende opgaver i servicecenteret.

4.16. Terminologi

Lovforslaget har til formål at skabe en enhedsforvaltning på skatte- og afgiftsområdet. Dette formål skaber grundlag for en justering af den hidtidige terminologi i skattelovgivningen. Nedenfor er der en præcisering af nogle begreber, der anvendes i den foreslåede skatteforvaltningslov.

Begrebet *skat* anvendes i samme betydning som i grundlovens § 43; det vil sige om indkomstskat, told, arbejdsmarkedsbidrag, moms, punktafgifter, boafgift, ejendomsværdiskat, afgift efter pensionsbeskatningsloven og andre retlige ydelser til det offentlige.

Begrebet *skattepligtig* anvendes om en fysisk eller juridisk person, der skal betale skat.

Begrebet *skatteansættelse* anvendes såvel om opgørelsen af grundlaget for skatteansættelsen som om beregningen af den skat, dette grundlag fører til.

Begrebet *skattemyndighederne* anvendes som en samlebetegnelse for told- og skatteforvaltningen, Skatterådet, Skatteankenævn, Spillemyndigheden, Spillenævnet, vurderingsmænd efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer og Landsskatteretten.

Begrebet *told- og skatteforvaltningen* anvendes om den del af forvaltningen af lovgivning om skat og ejendomsvurdering, der ikke er særlig lovreguleret. Begrebet omfatter således ikke Skatterådet, Skatteankenævn, vurderingsankenævn, Spillemyndigheden, Spillenævnet, vurderingsmænd efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer og Landsskatteretten.

Begrebet *ansættelse af indkomstskat* anvendes som udgangspunkt om enhver form for skat, der opgøres på grundlag af en indkomst. Begrebet anvendes således bl.a. om pensionsafkastbeskatning, arbejdsmarkedsbidrag og gaveafgift, men ikke om bl.a. boafgift, ejendomsværdiskat og afgift efter pensionsbeskatningsloven. Men der kan være fastsat fravigende regler i den enkelte skattelov.

Begrebet *afgørelse* anvendes om en retsakt; det vil sige en udtalelse, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde.

5. Konsekvensændringer i andre love

Lovforslaget medfører konsekvenser for udformningen af et stort antal love på skatteministerens sagsområde samt en række andre love. Derfor er der samtidig med dette lovforslag fremsat et forslag til lov om ændring af en række love (Ændringer som følge af lov om skatte- og ejendomsvurderingsforvaltning) (Kommunalreform).

Konsekvensændringerne udspringer bl.a. af samlingen af skatteforvaltningen i en enhedsforvaltning, forenklingen af klagesystemet og ophævelse af overflødiggjorte bemyndigelser. Derudover er der medtaget enkelte ændringer, der er konsekvenser af anden lovgivning.

6. *Provenumæssige konsekvenser*

Lovforslaget medfører ikke provenumæssige konsekvenser.

7. *Administrative konsekvenser for borgerne*

8. *Økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet*

9. *Offentlige administrative konsekvenser*

Et af formålene med at omlægge skatteadministrationen er at skabe en slankere og mere effektiv skatteadministration.

Det er Regeringens vurdering, at der ved sammenlægning af den statslige og kommunale skatteforvaltning, over en årrække vil kunne realiseres væsentlige effektiviseringer. Det er regeringens forventning, at de tilpasninger, der vil ske i den samlede arbejdsstyrke på dette område, vil kunne gennemføres ved naturlig afgang.

Strukturkommissionen påpegede dette i sin betænkning. Det hedder bl.a. i betænkningen:

”Det er kommissionens vurdering, at der vil kunne opnås væsentlige effektivitets- og kvalitets fordele ved en bedre organisering af området, første og fremmest gennem udnyttelse af stordriftsfordele i skatteligningen, men også ved at skabe grundlag for en bedre prioritering inden for den samlede skatte- og afgiftsadministration samt en mere hensigtsmæssig beslutningsstruktur i forhold til beslutninger og it-systemudvikling.” Strukturkommissionens betænkning, Sammenfatning, side 35.

Det er ikke muligt på det foreliggende grundlag at foretage et endeligt skøn over de langsigtede konsekvenser af en så omfattende omlægning.

Effektiviseringspotentialet kan henregnes til følgende effekter:

Stordriftsfordele, som følge af en betragtelig reduktion i antallet af personskatteenheder. Personskatteopgaverne omfatter ligning af lønmodtagere, selvstændigt erhvervsdrivende og hovedaktionærer.

Synergieffekter knyttet til fusionen af det nuværende ToldSkat og personskatteopgaverne i kommunerne, idet en række planlægnings-, tilsyns-, ledelses-, klage- og fællesfunktioner kan sammenlægges. Endvidere kan den egentlige skatte- og afgiftsadministration forbedres, f.eks. kan der kontrolleres for flere skatte- og afgiftsarter på samme tid. I dag er moms kontrol en statslig opgave og indkomstskattekontrol en kommunal opgave. Den nuværende organisering giver således et overlap i opgavevaretagelsen og dermed dobbeltarbejde både i ToldSkat og kommunerne.

Tværgående effekter idet regelforenkling og systemmodernisering af skatte- og afgiftssystemerne giver besparelser på tværs af såvel det nuværende ToldSkat som personskatteopgaverne. Effekten er ikke knyttet til en strukturreform.

Det er ikke muligt på det foreliggende grundlag at foretage et endeligt skøn over de langsigtede konsekvenser af en så omfattende omlægning.

I takt med, at potentialet vedr. effektiviseringer realiseres jf. ovenfor, kan en del heraf anvendes til en øget indsats på områder, som er særligt højt prioriterede. Alternativt vil der kunne ske en omprioritering af den eksisterende kontrol- og serviceindsats. Regeringen igangsætter en særskilt analyse heraf i foråret 2005.

Partierne bag Aftale om strukturreform er enige om, at der skabes trygge rammer for personalet ved omlægningen. Det følger af virksomhedsoverdragelsesloven, at de ansatte følger opgaven – dvs. at de ansatte, der er beskæftiget med en opgave, der overføres til en ny myndighed, også overføres til den pågældende myndighed. Ligeledes vil der løbende blive gennemført den fornødne kompetenceudvikling.

- - -

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

11. Forhold til EU-retten

Der er ovenfor under afsnit 4.13. redegjort for, at der efter gældende ret ikke er sikkerhed for, at EU-retlige spørgsmål, som måtte opstå under Ligningsrådets behandling af en sag, vil kunne forelægges for EF-domstolen, hverken af Ligningsrådet eller af andre offentlige myndigheder. Det antages, at Ligningsrådet ikke selv opfylder betingelserne for at kunne forelægge præjudicielle spørgsmål, og en senere efterprøvelse ved Landsskatteretten, der antages at have denne mulighed, afhænger af, om den pågældende borger påklager Ligningsrådets afgørelse eller ej.

Da EF-domstolen er den eneste instans, der autoritativt kan fortolke EU-retsakter, må det allerede efter de gældende regler anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, at der ikke kan ske forelæggelse for EF-domstolen. Problemet må forventes at accelerere, når Ligningsrådets afløser – Skatterådet – efter gennemførelsen af omorganiseringen får tilsvarende kompetencer på moms- og afgiftsområdet, som Ligningsrådet i dag har på indkomstskatteområdet, herunder navnlig kompetencen til - på told- og skatteforvaltningens foranledning - at afgive bindende svar. Det skyldes, at moms- og afgiftsområdet i markant højere grad end indkomstskatteområdet er reguleret ved EU-lovgivning.

Muligheden for at inddrage EF-domstolen vil således styrke sammenhængen mellem dansk lovgivning og de relevante EU-regler.

Det vil dog være op til Landsskatterettens afgørelse, om et spørgsmål skal forelægges EF-domstolen, ligesom denne domstol afgør, om Landsskatteretten har karakter af en domstol, der kan forelægge spørgsmål for EF-Domstolen.

De foreslåede regler om bindende svar, jf. kapitel 11, indeholder regler om, at et svar ikke er bindende, hvis skattemyndighedernes praksis ændres som følge af, at hidtidig praksis viser sig at være i strid med EU-retten, jf. § 33, stk. 4. Hermed er der taget højde for den forpligtelse den danske stat har til at følge EU-retten.

12. Lovovervågning: Skatteministeren har i forbindelse med lovgivningen om bindende ligningssvar givet tilsagn om at orientere Folketinget om ordningen, når den har været anvendt i 3 år. Et sådant tilsagn er givet såvel i forbindelse med lovgivningen om bindende ligningssvar fra kommunerne, jf. lov nr. 332 af 9. maj 2003, som i forbindelse med lovgivningen om bindende ligningssvar for selskaber og hovedaktionærer mv., jf. lov nr. 357 af 19. maj 2004.

Som følge af de organisatoriske ændringer, der er stillet forslag om, og som følge af den foreslåede sammenskrivning af reglerne om bindende forhåndsbesked og bindende ligningssvar samt forslaget om bindende afgiftssvar, vil denne orientering af Folketinget blive delt i to. I efteråret 2005 vil der blive orienteret om de kommunale erfaringer med bindende ligningssvar; det vil sige for tiden frem til den 1. juni 2005. I 2008, når de nu foreslåede regler om bindende svar har virket i 3 år, vil der blive orienteret om told- og skatteforvaltningens erfaringer med bindende svar.

13. Høring

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser**Til § 1*

Bestemmelsen i stk. 1 har til dels karakter af en ”programerklæring” om statslig forvaltning af skattelovgivningen og lov om vurdering af landets faste ejendomme.

Men bestemmelsen udgør også det retlige grundlag for udøvelse af forvaltningsmyndighed efter en række love, hvori det ikke er angivet, hvilken myndighed, der forvalter loven, f.eks. statskatteloven og personskatteloven.

Bestemmelsen vedrører forvaltning af lovgivning om enhver form for skat til det offentlige, jf. anvendelsen af begrebet skat i grundlovens § 43. Bestemmelsen omfatter således ikke kun indkomstskat, herunder dødsboskat, og ejendomsværdiskat, men også gaveafgift, moms, såkaldte punktafgifter, told, arbejdsmarkedsbidrag, afgift efter pensionsbeskatningsloven og lignende retlige ydelser til det offentlige.

Bestemmelsen angiver den hovedregel, at skattelove forvaltes af told- og skatteforvaltningen, og at denne forvaltning er statslig. Men på specielle områder forvaltes skattelove af andre myndigheder, f.eks. henhører retsafgiftsloven under justitsministeren.

Den nærmere regulering af, hvorledes told- og skatteforvaltningen organiseres, f.eks. om forvaltningen skal ske fra en eller flere centralt beliggende styrelser, eller om forvaltningen skal ske decentralt fra regionale enheder, er som udgangspunkt et regeringsanliggende, hvorom der ikke lovgives.

Begrebet ”told- og skatteforvaltningen” omfatter de dele af organisationen, der ikke er særligt lovreguleret. Begrebet omfatter således bl.a. ikke Skatterådet, Landsskatteretten, skatteankenævn eller vurderingsankenævn.

Det er hensigten at organisere told- og skatteforvaltningen således, at forvaltningens drift vil blive ledet af en direktør, der også vil få ansvaret for udøvelsen af den konkrete forvaltningsmyndighed.

Regeringens planer for den fremtidige organisering af told- og skatteforvaltningen er omtalt ovenfor under de almindelige bemærkninger.

Efter stk. 2 er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte regler for klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser. Denne bemyndigelse skal ses i lyset af, at klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser efter lovforslaget som udgangspunkt afgøres administrativt enten af skatte- eller vurderingsankenævn eller af Landsskatteretten.

Bemyndigelsen er for det første tænkt anvendt til helt undtagelsesvis at henlægge afgørelsen af klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser til andre enheder end kollegiale organer, når de påklagede afgørelser på grund af deres karakter er uegnede til behandling i et kollegialt organ. Bemyndigelsen kan i den forbindelse anvendes til at fastsætte frister for klage over sådanne afgørelser.

Bemyndigelsen er for det andet tænkt anvendt til at afskære klage til skatteministeren, herunder skatteministerens departement. Denne bemyndigelse skal ses i sammenhæng med forslaget til § 14, nr. 1, hvorefter skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller en vurdering af en fast ejendom. Bemyndigelsen er bl.a. tænkt anvendt til som udgangspunkt at afskære klager fra ansatte i told- og skatteforvaltningen over afgørelser om ansættelsesmæssige forhold. Der vil inden for enhedsforvaltningen blive skabt betryggende rammer for behandlingen af klager over personaleadministrative afgørelser.

Til § 2

Bestemmelsen regulerer Skatterådets kompetence efter denne lov. Skatterådet kan være tillagt kompetence efter anden lov, jf. t.eks. ligningslovens § 9 B om fastsættelse af satser for skattefri befordringsgodtgørelse og skattekontrollovens § 8 D om anvendelse af kontrolmidler.

Efter bestemmelsen har Skatterådet ikke kompetence på toldområdet. Bortset herfra omfatter Skatterådets kompetence som udgangspunkt samme sagsområder som told- og skatteforvaltningens kompetence efter § 1, stk. 1, men Skatterådets kompetence beror i vidt omfang på, at told- og skatteforvaltningen inddrager Skatterådet i kompetencens udøvelse.

Efter stk. 2 kan told- og skatteforvaltningen vælge at forelægge en sag for Skatterådet til afgørelse. Denne mulighed forudsætter, at told- og skatteforvaltningen har kompetence til at afgøre sagen. Og denne mulighed er betinget af, at afgørelsen skal træffes efter en af de love, som Skatterådet efter stk. 1 bistår told- og skatteforvaltningen med at forvalte; det vil sige lovgivning om skat og ejendomsvurdering, men ikke lovgivning om told.

Hvis told- og skatteforvaltningen forelægger en sag for Skatterådet til afgørelse, har Skatterådet samme kompetence som told- og skatteforvaltningen ved sagens afgørelse, og Skatterådet skal overholde samme processuelle regler for sagens behandling som de, der gælder, hvis told- og skatteforvaltningen skulle afgøre sagen.

Bestemmelsen i stk. 2 er bl.a. tænkt anvendt i tilfælde, hvor sagen er af principiel betydning, vedrører et betydeligt beløb, eller der i øvrigt er særlige grunde, der taler for en behandling i Skatterådet. Som principielle sager anses sager, der kan få betydning for et større antal borgere. Som eksempel på en særlig grunde kan nævnes, at sagen kan forventes at have betydelig interesse. Det kan også tillægges betydning, om borgeren har udtrykt ønske om en skatterådsbehandling, eller at det vil være hensigtsmæssigt at indhente syn og skøn til brug for sagens afgørelse. En sag vil i øvrigt kunne forelægges for Skatterådet, hvis told- og skatteforvaltningen ud fra en konkret vurdering anser det for hensigtsmæssigt at inddrage den viden, som Skatterådet har, i en afgørelse.

Det er forudsat, at Skatterådets formand og told- og skatteforvaltningen aftaler retningslinier for anvendelsen af denne mulighed for forelæggelse af sager for Skatterådet til afgørelse.

Hvis told- og skatteforvaltningen forelægger en sag for Skatterådet til afgørelse, skal den pågældende borger efter almindelige forvaltningsretlige regler underrettes om dette skift af afgørelseskompetence, før Skatterådet afgør sagen, således at borgeren får mulighed for at varetage sine interesser over for rådet.

Efter stk. 3 kan Skatterådet efter indstilling fra told- og skatteforvaltningen ændre en afgørelse truffet af et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn. Bestemmelsen er alene tænkt anvendt i tilfælde, hvor et nævn har truffet en afgørelse, der er åbenbart ulovlig.

Denne revisionskompetence er alene tænkt anvendt i tilfælde, hvor et nævnsmedlem gør Skatterådet opmærksom på en nævnsafgørelse, som den pågældende ikke er enig i, jf. § 7, stk. 5, og § 10, stk. 3, eller en embedsmand, f.eks. i et nævnssekretariat, gør Skatterådet opmærksom på, at nævnet har truffet en åbenbart ulovlig afgørelse.

Hverken Skatterådet eller told- og skatteforvaltningen har efter skatteforvaltningsloven en pligt til at føre et aktivt tilsyn med arbejdet i skatte- eller vurderingsankenævn. Og bestemmelsen giver ikke en borger ret til at klage til Skatterådet over en nævnsafgørelse, som den pågældende er utilfreds med.

Til brug for Skatterådets overvejelser om revision af en nævnsafgørelse, kan Skatterådet – eller told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet – indkalde det materiale i sagen, som nævnet ligger inde med, til gennemsyn. Told- og skatteforvaltningen har ikke ret til som tilsynsmyndighed at overvære møder i skatte- eller vurderingsankenævn.

Til § 3

Bestemmelsen regulerer Skatterådets etablering.

Efter bestemmelsen sammensættes Skatterådet af personer valgt af Folketinget og personer udnævnt af skatteministeren. Ligesom Ligningsrådet skal Skatterådet have 19 medlemmer, hvoraf Folketinget vælger de 6, og skatteministeren udnævner de 13, herunder formanden. 4 af de ministerudnævnte medlemmer skal repræsentere henholdsvis landbruget, industrien eller håndværket, handlen og lønmodtagerne. 2 medlemmer udnævnes efter indstilling fra Kommunernes Landsforening, 1 efter indstilling fra Københavns Kommune og 1 efter indstilling fra Frederiksberg Kommune.

Efter bestemmelsen medfører faktisk fravær fra rådets møder i mere end 6 måneder fortabelse af medlemskab. Der kan ikke dispenseres fra bestemmelsen.

Efter bestemmelsen kan skatteministeren afskedige et medlem, hvis den pågældendes værdi eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Bestemmelsen skal ses i lyset af det almindelige krav til tjenestemænd efter tjenestemandslovens § 10 om samvittighedsfuld embedsførelse og decorum.

Til § 4

Bestemmelsen regulerer Skatterådets virke.

Ved Skatterådets afgørelse af sager, der efter § 2, stk. 2, forelægges rådet til afgørelse af told- og skatteforvaltningen, skal rådet, medmindre andet er bestemt, følge de regler for sagsbehandling, der ville gælde, hvis told- og skatteforvaltningen skulle træffe afgørelsen, herunder regler om agterskrivelse, sagsfremstilling og ansættelsesfrister.

Efter stk. 3 kan Skatterådet tillade, at der indhentes syn og skøn til brug for rådets afgørelse af en sag, der er forelagt rådet til afgørelse efter § 2, stk. 2. Det forudsættes, at bestemmelsen kun anvendes undtagelsesvist.

Til § 5

Bestemmelsen afgrænser skatteankenævnenes kompetence.

Efter stk. 1 er skatteankenævnene som udgangspunkt 1. klageinstans for told- og skatteforvaltningens afgørelser om indkomst- og ejendomsværdiskat vedrørende fysiske personer og dødsboer, herunder om gaveafgift. Skatteministeren kan dog efter § 1, stk. 2, i nærmere angivet omfang henlægge afgørelsen af sådanne klager til en anden myndighed.

Skatteankenævnene kan ikke påkende klager over Skatterådets afgørelser.

I bestemmelsen er opregnet de typer af afgørelser, truffet af told- og skatteforvaltningen, som kan påklages til skatteankenævnet.

Efter nr. 1 kan skatteankenævn afgøre klager over forskudsregistrering af indkomst, jf. kildeskattelovens § 55 B.

Efter nr. 2 kan skatteankenævn afgøre klager over ansættelse af indkomstskat, herunder klager over gaveafgift.

Efter nr. 3 kan skatteankenævn afgøre klager over bindende svar, men kun for så vidt skatteankenævnet i øvrigt har kompetence til at afgøre de sagstyper, som det bindende svar vedrører.

Efter nr. 4 kan skatteankenævn afgøre klager over underskud eller tab, der kun kan modregnes i skattepligtig indkomst fra kilder af samme art, som underskuddet eller tabet vedrører. Regler om sådanne underskud eller tab findes i en række love om indkomstbeskatning samt i ejendomsværdiskatteloven.

Der kan også klages til skatteankenævnet over told- og skatteforvaltningens afslag på en genoptagelsesansøgning efter § 20 eller § 21 vedrørende disse sagstyper.

Efter stk. 2 kan en klager vælge at springe skatteankenævnsbehandlingen over og klage direkte til Landsskatteretten. Dette gælder dog ikke afgørelser om forskudsregistrering, jf. stk. 1, nr. 1, hvor skatteankenævnet efter kildeskattelovens § 55 B som hidtil er første og eneste administrative klageinstans.

Til § 6

Bestemmelsen regulerer etableringen af skatteankenævn.

Landets inddeling i skatteankenævnskredse og antallet af medlemmer af de enkelte skatteankenævn fastsættes i en bekendtgørelse, udstedt af skatteministeren.

Ved fordelingen af pladserne i det enkelte skatteankenævn mellem kommunerne i skatteankenævnskredsen skal der tages udgangspunkt i forholdet mellem indbyggertallene i de berørte kommuner pr. den 1. januar i det år, hvor funktionsperioden begynder. Men skatteministeren er ikke bundet af et præcist udregnet forholdstal for indbyggertallene, hvis det kun er et lille antal indbyggere, der skiller en kommune fra at få en plads i nævnet. I så fald kan ministeren inddrage bredere relevante samfundshensyn ved fordelingen af den pågældende plads i nævnet.

Efter bestemmelsen medfører faktisk fravær fra skatteankenævnet i mere end 6 måneder fortabelse af medlemskab. Der kan ikke dispenseres fra bestemmelsen.

Efter bestemmelsen kan skatteministeren afskedige et medlem, hvis den pågældendes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Bestemmelsen skal ses i lyset af det almindelige krav til tjenestemænd efter tjenestemandslovens § 10 om samvittighedsfuld embedsførelse og decorum.

Til § 7

Bestemmelsen regulerer skatteankenævnenes virke.

Told- og skatteforvaltningen sekretariatsbetjener skatteankenævnene. Det er hensigten, at disse sekretariater på landsplan skal samles under en ledelse, der sikrer dem organisatorisk uafhængighed af den øvrige told- og skatteforvaltning, men således at sekretariatsbetjeningen af skatteankenævn og vurderingsankenævn kan udføres af samme enhed.

Til § 8

Bestemmelsen afgrænser vurderingsankenævnenes kompetence.

Vurderingsankenævnene er som udgangspunkt 1. klageinstans for told- og skatteforvaltningens afgørelser vedrørende vurdering af fast ejendom. Skatteministeren kan dog efter § 1, stk. 2, i nærmere angivet omfang henlægge afgørelsen af sådanne klager til afgørelse af en anden myndighed.

Der kan også klages til vurderingsankenævnet over told- og skatteforvaltningens afslag på en anmodning om genoptagelse af en ejendomsvurdering.

En klager kan ikke - som ved sager, der kan påklages til skatteankenævn - fravælge klage til vurderingsankenævnet og gå direkte til Landsskatteretten.

Efter stk. 2 kan skatteministeren fastsætte regler om, at vurderingsankenævnet kan afgøre klager over andre typer af afgørelser end de, der er nævnt i stk. 1. Bemyndigelsen er tænkt anvendt til at henlægge klager over værdiforringelseserklæringer efter ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, til afgørelse i vurderingsankenævn.

Til § 9

Bestemmelsen regulerer etableringen af vurderingsankenævn.

Landets inddeling i vurderingsankenævnskredse og antallet af medlemmer af de enkelte vurderingsankenævn fastsættes i en bekendtgørelse, udstedt af skatteministeren.

Ved fordelingen af pladserne i det enkelte vurderingsankenævn mellem kommunerne i vurderingsankenævnskredsen skal der tages udgangspunkt i forholdet mellem indbyggertallene i de berørte kommuner pr. den 1. januar i det år, hvor funktionsperioden begynder. Men skatteministeren er ikke bundet af et præcist udregnet forholdstal for indbyggertallene, hvis det kun er et lille antal indbyggere, der skiller en kommune fra at få en plads i nævnet. I så fald kan ministeren inddrage bredere relevante samfundshensyn ved fordelingen af den pågældende plads i nævnet.

Efter bestemmelsen medfører faktisk fravær fra vurderingsankenævnet i mere end 6 måneder fortabelse af medlemskab. Der kan ikke dispenseres fra bestemmelsen.

Efter bestemmelsen kan skatteministeren afskedige et medlem, hvis den pågældendesandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Bestemmelsen skal ses i lyset af det almindelige krav til tjenestemænd efter tjenestemandsløvens § 10 om samvittighedsfuld embedsførelse og decorum.

Til § 10

Bestemmelsen regulerer vurderingsankenævnets virke.

Told- og skatteforvaltningen sekretariatsbetjener vurderingsankenævnene. Det er hensigten, at disse sekretariater på landsplan skal samles under en ledelse, der sikrer dem organisatorisk uafhængighed af den øvrige told- og skatteforvaltning, men således at sekretariatsbetjeningen af skatteankenævn og vurderingsankenævn kan udføres af samme enhed.

Til § 11

Bestemmelsen afgrænser Landsskatterettens kompetence.

Landsskatteretten er som udgangspunkt 1. klageinstans vedrørende klager over told- og skatteforvaltningens og Skatterådets afgørelser, og som udgangspunkt 2. klageinstans vedrørende skatteankenævnenes og vurderingsankenævnenes afgørelser.

Landsskatteretten afgør endvidere sager, som er afgjort af Skatterådet, og som skatteministeren indbringer for retten, fordi sagen indeholder EU-retlige spørgsmål, som skatteministeren ønsker efterprøvet, jf. § 36, stk. 2.

Endelig afgør Landsskatteretten klagesager, som er henlagt til Landsskatteretten efter anden lovgivning. Som et eksempel herpå kan nævnes, at Landsskatteretten efter vægtafgiftslovens § 20 er klageinstans for visse afgørelser truffet af Centralregisteret for Motorkøretøjer.

Til § 12

Bestemmelsen regulerer Landsskatterettens etablering.

Skatteministeren udnævner retspræsidenten og retsformændene samt 22 øvrige retsmedlemmer. Af disse skal retspræsidenten, retsformændene og 14 af de øvrige retsmedlemmer opfylde de almindelige betingelser for at være landsdommer. Disse øvrige retsmedlemmer er hidtil blevet rekrutteret blandt landsdommere, men kan dette fremover ikke ske i fuldt omfang, vil rekrutteringen kunne ske blandt byretsdommere eller andre med en tilsvarende høj juridisk uddannelse.

Skatteministeren skal endvidere udnævne mindst en repræsentant for henholdsvis erhvervslivet og lønmodtagerne, men ministeren kan udnævne mere end en repræsentant for henholdsvis erhvervslivet eller lønmodtagerne, og vælge at udnævne repræsentanter for andre relevante samfundsinteresser.

Efter stk. 4 udnævner skatteministeren to motorsagkyndige retsmedlemmer. Disse to retsmedlemmer deltager alene i afgørelsen af klager over afgørelser truffet efter lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m.v.

Efter stk. 6 medfører faktisk fravær fra retten i mere end 6 måneder fortabelse af medlemskab. Der kan ikke dispenseres fra bestemmelsen.

Efter stk. 7 kan skatteministeren efter indstilling fra retspræsidenten afskedige et medlem, hvis den pågældendes vandel eller den måde, hvorpå den pågældende udfører sit hverv, giver anledning dertil. Bestemmelsen skal ses i lyset af det almindelige krav til tjenestemænd efter tjenestemandslovens § 10 om samvittighedsfuld embedsførelse og decorum.

Til § 13

Bestemmelsen regulerer Landsskatterettens virke.

Efter stk. 3 kan Landsskatterettens præsident fastsætte regler om, at nærmere angivne typer af sager skal afgøres af en ansat i Landsskatteretten uden medvirken af læge retsmedlemmer. Denne kompetence er tænkt anvendt til at henlægge afgørelsen af klager i sagstyper, der generelt er ukomplicerede, til afgørelse af Landsskatterettens kontorer. Disse retningslinier vil blive offentliggjort i en bekendtgørelse, udstedt af retspræsidenten.

Landsskatteretten har eget sekretariat. Som følge deraf indeholder bestemmelsen ingen regulering af sekretariatsbistanden.

Til § 14

Bestemmelsen regulerer den indbyrdes kompetence mellem de enkelte told- og skattemyndigheder, herunder skatteministeren. Reguleringen sker gennem fastsættelse af grænser for de enkelte myndigheders kompetence.

Efter bestemmelsen lovfæstes, at skatteministeren - medmindre Folketinget på særlige områder har bestemt andet - ikke kan afgøre, hvordan en borger skal ansættes i skat, herunder ansættes vedrørende afgifter eller told, eller hvordan en fast ejendom skal vurderes.

Forbuddet omfatter ikke kun den egentlige beløbsfastsættelse, der ligger i en ansættelse, men også afgørelser vedrørende eventuelle bevillinger eller dispensationer mv., der indgår i grundlaget for ansættelsen eller vurderingen, eller afgørelse af spørgsmål om skattepligt her til landet.

Bestemmelsen berører derimod ikke skatteministerens ret eller pligt til at fastsætte generelle retningslinier for told- og skatteforvaltningens administration eller ministerens ansvar herfor.

Til § 15

Bestemmelsen supplerer de almindelige regler om speciel inhabilitet efter forvaltningslovens kapitel 2 med særlige regler om generel inhabilitet hos told- og skattemyndighederne.

Efter stk. 1 udelukker ansættelse i told- og skatteforvaltningen medlemskab af et kollegialt klageorgan, men ikke medlemskab af Skatterådet.

Til § 16

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 37.

Til § 17

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 37 A, stk. 1.

Den særlige bestemmelse i skattestyrelseslovens § 37 A, stk. 2, om ægtefællers ret til at få behandlet en klage over den anden ægtefælles skatteansættelse bliver overflødig som følge af forslagene til § 34, stk. 1, og § 36, stk. 1, hvorefter enhver, der er eller vil blive direkte skattemæssigt berørt af afgørelsen, har ret til at få behandlet en klage i skatteankenævnet og Landskatteretten.

Til § 18

Efter stk. 1 skal told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt udarbejde en sagsfremstilling, før den træffer en afgørelse.

Grænsedragningen mellem forvaltningsafgørelser og faktisk forvaltningsvirksomhed (beslutninger) kan give anledning til tvivl. En forvaltningsafgørelse er traditionelt defineret som en retsakt; det vil sige en udtalelse, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde, jf. forvaltningslovens § 2. Herefter har eksempelvis de "efterangivelser", som afgiftsmyndighederne udsender til tiltrædelse af afgiftspligtige, ikke karakter af forvaltningsafgørelser.

Told- og skatteforvaltningen kan undlade at udarbejde en sagsfremstilling, hvis afgørelsen træffes efter anmodning fra sagens parter, og afgørelsen fuldt ud imødekommer anmodningen. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor afgørelsen vil berøre flere, og anmodning om en afgørelse kun er modtaget fra en af disse.

De oplysninger, en sagsfremstilling efter stk. 2 skal indeholde, er oplysninger, som en sagsfremstilling som minimum skal indeholde. Sagsfremstillingen skal bl.a. oplyse om den

afgørelse, som told- og skatteforvaltningen vurderer, at de foreliggende oplysninger må føre til, og en begrundelse for denne vurdering.

Told- og skatteforvaltningen ved ikke altid, hvem der er parter i en sag. Forvaltningen må derfor foretage høringen på grundlag af de oplysninger om sagens parter, som told- og skatteforvaltningen er i besiddelse af.

Ved høring over denne sagsfremstilling kan told- og skatteforvaltningen efter stk. 3, 3. pkt., meddele, at afgørelsen vil blive truffet som beskrevet, hvis ikke den pågældende inden høringsfristens udløb er fremkommet med en begrundet skriftlig eller mundtlig indsigelse mod afgørelsen. Særskilt høring af en ægtefælle kan normalt undlades i de tilfælde, hvor ægtefællerne har samme folkeregisteradresse.

Efter stk. 4, nr. 3, kan udarbejdelse af en sagsfremstilling og høring herover undlades, hvis afgørelsen kan påklages til Landsskatteretten og er af en så enkel type, at den efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, kan afgøres af en ansat i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer. Men Landsskatteretten kan på grundlag af en konkret vurdering af en modtagen klage bestemme, at told- og skatteforvaltningen skal udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring herover til brug for Landsskatterettens behandling af klagen, jf. § 38, stk. 5.

Til § 19

Efter bestemmelsen skal told- og skatteforvaltningen i videre omfang end efter de almindelige regler i forvaltningsloven foretage høring af den borger, som afgørelsen direkte berører skatteretligt, før den træffer en afgørelse.

Bestemmelsen omfatter afgørelser om ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat, herunder gaveafgift, og ejendomsvurderinger.

Ved afgørelser om ansættelse af indkomstskat, herunder gaveafgift, eller ejendomsværdiskat skal der ske høring af alle, der er eller vil blive direkte skattemæssigt berørt af den påtænkte afgørelse, jf. bemærkningerne til § 34, stk. 1. For så vidt angår ægtefæller, skal der normalt ikke ske høring af en ægtefælle, der bor sammen med den skattepligtige.

Told- og skatteforvaltningen ved ikke altid, hvem der er parter i en sag. Forvaltningen må derfor foretage høringen på grundlag af de oplysninger om sagens parter, som told- og skatteforvaltningen er i besiddelse af.

En skattepligtig skal ubetinget selvangive til brug for ansættelsen af indkomstskat, herunder gaveafgift, og efter anmodning fra myndighederne til brug for ansættelsen af ejendomsværdiskat og ejendomsvurdering.

Bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., omfatter bl.a. situationer, hvor en selvangivelsespligtig, der er omfattet af ordningen med en fortrykt selvangivelse, undlader at indgive selvangivelse, og dermed er blevet ansat i overensstemmelse med de fortrykte oplysninger, jf. skattekontrollovens § 4. Skal ansættelsen efterfølgende ændres, finder denne særlige høringsbestemmelse anvendelse.

Kravene i forvaltningsloven til begrundelse af en forvaltningsafgørelse findes i forvaltningslovens § 24.

Til § 20

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 34. For så vidt angår fristreglen i stk. 1, 5. pkt., henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.5.

Bestemmelsen omfatter ikke gaveafgiftsområdet, for hvilket der gælder særlige frister i boafgiftsloven.

Til § 21

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 35.

Bestemmelsen omfatter ikke gaveafgiftsområdet, for hvilket der gælder særlige frister i boafgiftsloven.

Til § 22

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 37 B. Bestemmelsens anvendelsesområde er udvidet med gaveafgiftsområdet. Der skal således under visse betingelser kunne tages skatteforbehold i en anmeldelse af en afgiftspligtig gave. Der henvises herom til omtalen ovenfor under de almindelige bemærkninger, afsnit 4.12.

Til § 23

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 37 C. Bestemmelsens anvendelsesområde er udvidet med gaveafgiftsområdet. En gavedisposition skal således under visse betingelser kunne omgøres efterfølgende. Der henvises herom til omtalen ovenfor under de almindelige bemærkninger, afsnit 4.12.

Til § 24

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 37 D. Bestemmelsens anvendelsesområde er udvidet med gaveafgiftsområdet. Der skal således under visse betingelser kunne ske ændringer af valg i en gaveanmeldelse. Der henvises herom til omtalen ovenfor under de almindelige bemærkninger, afsnit 4.12.

Til § 25 og § 26

Bestemmelserne er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 35 B og § 35 C.

Til § 27

Efter stk. 1 kan told- og skatteforvaltningen af egen drift foretage eller genoptage en ejendomsvurdering inden for en frist på 1½ år efter vurderingsårets udløb, men vurderingen skal

være gennemført senest den 1. oktober i det andet år efter vurderingsårets udløb. Fristen 1. oktober kan efter anmodning fra en klageberettiget forlænges.

Stk. 2 er en videreførelse af de regler for genoptagelse efter anmodning fra en klageberettiget, der hidtil har været i skattestyrelseslovens § 34, stk. 2.

Efter stk. 3 har Skatterådet mulighed for ekstraordinært at foretage eller ændre en vurdering efter udløbet af fristerne i stk. 1 og 2.

Bemyndigelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med principperne i § 21 for ekstraordinær genoptagelse af ansættelser af indkomst- eller ejendomsværdiskat. Det vil primært sige, at den forudsættes anvendt i situationer, hvor der efterfølgende er indtrådt ændringer i det privatretlige eller offentligretlige grundlag for vurderingen, situationer hvor hidtidig praksis er underkendt af Landsskatteretten eller domstolene, og situationer hvor der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder.

Efter stk. 4 kan Skatterådet bemyndige told- og skatteforvaltningen til - på grundlag af Skatterådets vurdering af en konkret fast ejendom - at ændre vurderingerne af andre ejendomme med helt tilsvarende forhold som den af Skatterådet vurderede, efter udløbet af fristerne i stk. 1.

Til § 28

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 35 A.

Til § 29

Efter stk. 1 kan der indhentes bindende svar fra told- og skatteforvaltningen om de skattemæssige virkninger for spørgeren af en foretagen eller påtænkt disposition. Efter stk. 2 kan der indhentes bindende svar fra told- og skatteforvaltningen om de skattemæssige virkninger for andre end spørgeren af en påtænkt disposition.

Det er i begge tilfælde en forudsætning, at dispositionen er foretaget eller påtænkes foretaget af spørgeren, eller at spørgeren repræsenterer den, der har foretaget eller påtænker at foretage dispositionen.

Der gives ikke bindende svar på spørgsmål om de skattemæssige virkninger for andre end spørgeren af en gennemført disposition.

Eksempelvis vil en brancheforening som sådan ikke kunne spørge på vegne af medlemmer. Men er foreningen udstyret med fuldmagt til at repræsentere et medlem i netop den sag, som spørgsmålet vedrører, kan foreningen få et bindende svar for medlemmet.

Der gives bindende svar for andre end spørgeren af en påtænkt disposition, men kun hvis spørgsmålet er om virkningen af indkomstskat, ejendomsværdiskat eller afgift efter pensionsbeskatningsloven. Der gives således ikke bindende svar for andre end spørgeren, når spørgsmålet er om punktafgiftslovgivningen.

Eksempelvis kan en virksomhed få et bindende svar om de indkomstskattemæssige virkninger for kunder af et produkt, som virksomheden påtænker at markedsføre.

Eksempelvis gives der ikke bindende svar på spørgsmål om den moms- eller afgiftsmæssige virkning for juridiske personer, der ikke har et CVR-/SE-nummer, idet en sådan juridisk person som udgangspunkt ikke kan identificeres med fornøden sikkerhed, før den er registreret.

Bindende svar gives kun om de skattemæssige virkninger. Der gives således kun bindende svar om forhold, hvor der kan eller skal træffes en forvaltningsafgørelse, og afgørelsen skal vedrøre spørgsmål om beskatning. Der gives ikke bindende svar om faktisk forvaltningsvirksomhed eller om eksempelvis kontrol, straf, gebyrer og forrentning.

Bindende svar gives kun om de skattemæssige virkninger af en disposition. Det vil sige handlinger, der har en skattemæssig konsekvens, hvad enten den fører til skattepligt eller til skattefritagelse.

På moms- og afgiftsområdet forstås ved en sådan disposition leverancer af varer og ydelser mod vederlag, erhvervelse af varer og ydelser mod vederlag, ud- og indførsel af varer og ydelser, udvinding eller fremstilling af afgiftspligtige varer, oplagring af afgiftspligtige varer, samt andre aktiviteter, der har afgiftsmæssige konsekvenser.

Alle afgifts- eller betalingspligtige kan få et bindende svar. Det gælder såvel de, der er afgifts- eller betalingspligtige her til landet, som de, der vil blive afgifts- eller betalingspligtige her til landet. Alle godtgørelsesberettigede vil desuden kunne få et bindende svar.

Bindende svar gives som udgangspunkt om al skattelovgivning, bortset fra lovgivning om told samt om bevillinger eller dispensationer for så vidt angår påtænkte dispositioner. Der kan dog kun gives bindende svar om skattelovgivning, der administreres af told- og skatteforvaltningen, jf. § 1, stk. 1.

Bindende svar gives som udgangspunkt af told- og skatteforvaltningen, men told- og skatteforvaltningen kan vælge at forelægge en anmodning om et bindende svar for Skatterådet til besvarelse, jf. § 2, stk. 2. Ved afgørelsen af, om et spørgsmål skal forelægges for Skatterådet til besvarelse, vil det bl.a. blive tillagt betydning, om spørgeren har udtrykt ønske om et svar fra Skatterådet, om svaret vil være af principiel betydning, om spørgsmålet vedrører betydelige beløb, eller om det må anses for hensigtsmæssigt at indhente syn og skøn til brug for besvarelsen af spørgsmålet.

Et bindende svar er udtryk for skattemyndighedernes retsopfattelse. Derfor vil den retsopfattelse, der er lagt til grund for et bindende svar, blive fulgt af myndighederne ved deres administration af den disposition, der er omfattet af det bindende svar. Spørgeren kan naturligvis påklage et bindende svar, og den skattepligtige kan påklage en eventuel senere ansættelse. Kun de, som det bindende svar er rettet til, kan støtte ret på svaret. Svaret har således ingen retskildemæssig værdi for andre, medmindre svaret angår et principielt spørgsmål, i hvilke tilfælde svaret vil blive offentliggjort.

Til § 30

Efter stk. 1 skal en anmodning om et bindende svar, der har betydning for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat for et indkomstår, indgives senest en måned efter udløbet af det pågældende indkomstår. Dette gælder spørgsmål om såvel gennemførte som påtænkte dispositioner.

For anmodninger, der vedrører dødsboer, er fristen en måned fra skæringsdatoen.

I skatteretten fastlægges indkomstår med udgangspunkt i en kalenderårsinddeling. Er spørgerens regnskabsår ikke sammenfaldende med kalenderåret, skal anmodningsfristen på en måned efter indkomstårets udløb regnes fra udløbet af spørgerens regnskabsår, idet dette udgør det år, der danner rammerne for opgørelsen af den skattepligtige indkomst mv. Har spørgeren undtagelsesvis et ”regnskabsår”, der lovligt fraviger 12 måneder, regnes anmodningsfristen også i disse tilfælde fra ”regnskabsårets” udløb.

Anmodes om et bindende svar vedrørende overdragelse af et aktiv, en kontrolleret transaktion eller en transaktion mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab, kan svaret have skattemæssige virkninger for alle parter i dispositionen. Efter stk. 2 er det derfor i sådanne tilfælde en betingelse for at få et bindende svar, at alle parterne anmoder om et bindende svar. Dette gælder dog ikke udenlandske parter.

Der er ikke frister for indgivelse af anmodninger om et bindende svar om virkningerne for ansættelsen af gaveafgift eller afgift efter pensionsbeskatningsloven. Men har en gave betydning for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat for et indkomstår, skal fristen på en måned efter indkomstårets udløb overholdes.

Efter stk. 3 er det inden for visse frister spørgerens valg, hvor bindingsperioden skal ligge.

Bindingsperioden kan ikke begynde tidligere end 12 måneder forud for begyndelsen af den afgiftsperiode, hvor told- og skatteforvaltningen har modtaget anmodningen om det bindende svar. Sagt på en anden måde, skal den disposition, der ønskes et svar om, være foretaget tidligst 12 måneder før begyndelsen af den afgiftsperiode, hvor forvaltningen har modtaget anmodningen om svaret. Denne afgrænsning er af betydning for spørgsmål om gennemførte dispositioner.

Bindingsperioden kan ikke udstrækkes mere end 5 år ud i fremtiden, regnet fra begyndelsen af den afgiftsperiode, hvor told- og skatteforvaltningen har modtaget anmodningen om det bindende svar. Denne afgrænsning er af betydning for spørgsmål om påtænkte dispositioner.

Har spørgeren ikke tilkendegivet, hvornår bindingsperioden skal begynde, vil den bindende virkning af svaret indtræde ved begyndelsen af den afgiftsperiode, hvor told- og skatteforvaltningen har modtaget anmodningen.

Til § 31

Der skal betales et gebyr for at få et bindende svar. Gebyret skal betales samtidig med indgivelse af anmodningen.

Gebyret betales for hver disposition, der ønskes svar om, men uanset antallet af spørgsmål om den pågældende disposition. Dog vil der kunne ske afvisning, hvis spørgeren ønsker en række alternative muligheder besvaret, således at en besvarelse vil være at ligestille med rådgivning.

I tilfælde som nævnt i § 30, stk. 2, hvor dispositionen vedrører flere parter, dækker gebyret alle parterne, således at de tilsammen kun skal betale ét gebyr. Det er op til parterne selv at afgøre, hvem der skal betale gebyret, herunder hvorledes udgiften skal fordeles mellem dem.

Afviser told- og skatteforvaltningen at give et bindende svar, tilbagebetales det betalte gebyr.

Gebyret tilbagebetales som udgangspunkt ikke, selv om anmodningen trækkes tilbage.

Til § 32

Spørgeren har som udgangspunkt ansvaret for at oplyse de faktuelle forhold vedrørende den disposition, der ønskes et bindende svar om. Det har primært sammenhæng med, at spørgeren normalt har - eller bør have - et bedre kendskab til dispositionen end forvaltningen.

Forvaltningen har ansvaret for, at der kun gives et bindende svar, hvis spørgsmålet er tilstrækkeligt oplyst. Og forvaltningen har i øvrigt ansvaret for retsanvendelsen ved spørgsmålets besvarelse.

Told- og skatteforvaltningen kan derfor anmode spørgeren om at belyse spørgsmålet nærmere, herunder om at dokumentere et forhold ved fremlæggelse af en vareprøve, og fastsætte en rimelig frist herfor. En sådan frist bør som udgangspunkt ikke være på under 14 dage.

I det omfang told- og skatteforvaltningen vurderer, at spørgsmålet ikke er oplyst tilstrækkeligt til, at det kan besvares, skal told- og skatteforvaltningen afvise at give et bindende svar.

Efter stk. 2 kan told- og skatteforvaltningen i særlige tilfælde afvise at give et bindende svar.

Ved administrationen af reglerne om bindende svar må det indgå, at der er spørgsmål, der ikke egner sig for den forenkede og borgerstyrede sagsbehandling, der ligger i ordningen med bindende svar. Det vil derfor ske, at en anmodning om bindende svar må afvises med henvisning til, at det pågældende spørgsmål har en sådan karakter, at det enten ikke kan besvares med den hast, som spørgeren ønsker, eller at det ikke kan besvares løstrevet fra andre skattemæssige forhold vedrørende den pågældende. Et bindende svar binder jo skattemyndighederne i op til 5 år.

Afvisningsmuligheden er i øvrigt tænkt anvendt på spørgsmålet om en påtænkt disposition, hvis spørgsmålet er af mere teoretisk eller skattespekulativ karakter.

Til § 33

Et bindende svar er som udgangspunkt bindende for skattemyndighederne ved den skattemæssige behandling af den disposition, som svaret angår.

Den bindende virkning af et svar gælder såvel told- og skatteforvaltningen og Skatterådet som de administrative klageorganer. De administrative klageorganer er dog kun bundet i det omfang, det bindende svar ikke er påklaget, enten af spørgeren som en klage over svaret, eller af den skattepligtige som en klage over ansættelsen. Skatteankenævnene eller Landsskatteretten er heller ikke bundet af svaret i det omfang den skattepligtige har klaget over et andet forhold i ansættelsen, og denne klage har en direkte betydning for det forhold i ansættelsen, som det bindende svar vedrører.

Den bindende virkning af et svar indebærer som udgangspunkt, at told- og skatteforvaltningen ikke efterfølgende kan ændre svaret til ugunst for spørgeren, f.eks. som følge af en ændring af administrativ praksis, uanset om ændringen er besluttet administrativt eller skyldes en dom. Et svar kan heller ikke ændres som følge af, at skattemyndighederne efterfølgende opdager, at svaret hviler på en urigtig fortolkning af loven, medmindre svaret er i strid med EU-retten.

Den bindende virkning af et svar om en påtænkt disposition kan i svaret være begrænset tidsmæssigt. En sådan begrænsning vil typisk være relevant i svar, der vedrører værdien af et aktiv eller et passiv.

Efter stk. 2 er visse afgørelser truffet af andre myndigheder end skattemyndigheder tillagt bindende virkning for skattemyndighederne.

Efter stk. 3 er et bindende svar som udgangspunkt bindende i 5 år.

Gives et bindende svar om ansættelse af indkomstskat, beregnes den 5-årige frist i forhold til det indkomstår, som dispositionen vedrører.

Der kan ud fra en konkret vurdering fastsættes en kortere frist end 5 år for den bindende virkning af et svar. Det vil i givet fald ske i selve svaret. En sådan kortere frist må bl.a. påregnes fastsat i bindende svar om en løbende kontrolleret transaktion.

Efter stk. 4 bortfalder den bindende virkning af et svar, i det omfang der sker ændringer i forudsætninger, der har været afgørende for indholdet af svaret. Sådanne ændringer kan være såvel ændringer af faktiske forhold som ændringer af det retsgrundlag, der har været lagt til grund for besvarelsen.

Briker en sådan afgørende forudsætning for et bindende svar, kan den bindende virkning af svaret bortfalde såvel med oprindelig virkning som med fremadrettet virkning, alt afhængigt af karakteren af den bristede forudsætning.

I det omfang en lov eller en bekendtgørelse, der har ligget til grund for et bindende svar, ændres, bortfalder den bindende virkning af svaret. Det samme gælder en ændring af en EU-forordning. Det beror på en fortolkning af regelændringen, om svaret bortfalder med oprindelig virkning eller kun med fremadrettet virkning.

En ændret fortolkning af en lov eller et forkert svar vil ikke fratage et svar dets bindende virkning. Ved myndighedernes praksisændring til ugunst for spørgeren vil denne derfor fortsat kunne støtte ret på det bindende svar. Dette gælder såvel i situationer, hvor praksis ændres på initiativ af forvaltningen, som i situationer, hvor praksis tilsidesættes af domstolene.

Den bindende virkning af et svar bortfalder som udgangspunkt i det omfang, svaret er i strid med EU-retten.

EU-direktiver udmøntes som udgangspunkt ved national lovgivning her i landet. I sådanne tilfælde vil den bindende virkning af svaret bero på, om den nationale lovgivning, som svaret bygger på, ændres.

Hvis i øvrigt et bindende svar eksempelvis er afgivet i overensstemmelse med dansk praksis, men det viser sig, at dansk praksis er i strid med EU-retten, vil den bindende virkning af svaret bortfalde med fremadrettet virkning. Myndighederne kan blive opmærksomme på, at dansk praksis er i strid med EU-retten, på baggrund af en dansk dom, en kendelse fra Landsskatteretten eller som følge af at en dansk myndighed ved en selvstændig gennemgang af EU-retten og dansk praksis har vurderet, at den danske praksis er i strid med EU-retten. Hvis det er åbenbart, at dansk praksis er i strid med EU-retten, vil told- og skatteforvaltningen selv kunne ændre praksis. Hvis det derimod ikke er åbenbart, om svaret er i strid med EU-retten, kan told- og skatteforvaltningen indhente en udtalelse fra Kammeradvokaten til brug for vurderingen af, hvorvidt praksis bør ændres.

Tilsvarende gælder, hvis et bindende afgiftssvar eksempelvis er afgivet i overensstemmelse med dansk praksis og EU-retten, men praksis ændres af EF-Domstolen. Også i dette tilfælde bortfalder den bindende virkning af svaret med fremadrettet virkning.

Told- og skatteforvaltningen vil i begge de beskrevne situationer, hvor der sker en generel ændring af praksis, offentliggøre den nye praksis og tilkendegive, fra hvilket tidspunkt denne praksisændring har virkning. En sådan praksisændring medfører, at samtlige bindende svar, der er afgivet efter den hidtidige praksis, bortfalder med fremadrettet virkning. Den enkelte indehaver af et bindende svar vil ikke få en individuel meddelelse herom. Er der tale om en skærpende praksisændring, vil told- og skatteforvaltningen i offentliggørelsen af praksisændringen fastsætte et passende varsel for ikrafttræden af praksisændringen, således at borgerne kan indrette sig på den. Hvis der er tale om en lempelse af praksis, vil indehavere af bindende svar, der har indrettet sig efter det bindende svar og dermed praksis, foruden at få en gunstigere retsstilling fremover tillige kunne søge om genoptagelse af tidligere ansættelser m.v. inden for de herfor gældende frister.

Hvis et bindende svar eksempelvis er afgivet i strid med såvel dansk praksis som EU-retten, vil indehaveren af det bindende svar heller ikke kunne støtte ret på svaret. Et sådant singulært forkert svar vil af told- og skatteforvaltningen blive tilbagekaldt direkte overfor indehaveren. Tilbagekaldelsen vil ske med fremadrettet virkning og med et passende varsel, der fastsættes med udgangspunkt i indehaverens konkrete situation, men som udgangspunkt ikke kortere end 3 måneder.

Til § 34

Bestemmelsen indeholder procedure- og sagsbehandlingsregler for klage til skatteankenævnet. Bestemmelsen vil blive suppleret af mere detaljerede sagsbehandlingsregler i forretningsordenen for skatteankenævn, jf. § 7, stk. 6.

Efter stk. 1 kan klage indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel interesse i den afgørelse, der klages over. Det kan eksempelvis være en ægtefælle, en part i en overdragelsesaftale, jf. t.eks. § 30, stk. 2, eller en gavemodtager. Klage kan ikke indgives af en, der indirekte bliver påvirket af afgørelsen, f.eks. i forbindelse med et skifte, medmindre der er særlig hjemmel herfor.

Efter stk. 2 indgives klagen til skatteankenævnet, og ikke til told- og skatteforvaltningen som sekretariat for skatteankenævnet.

Efter stk. 4 skal skatteankenævnet, før det afgør en klage, hvis nævnet ikke kan imødekomme klagerens påstand fuld ud, lade udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring af sagens parter herom efter principperne i § 18.

Efter stk. 5 kan skatteankenævnet i særlige tilfælde fastsætte en frist for afgivelse af en udtalelse ovenfor nævnet. Denne frist bør ikke fastsættes til under 14 dage.

Efter stk. 6 kan skatteankenævnet, foruden at tage stilling til det direkte påklagede forhold, foretage afledede ændringer. Således kan skatteankenævnet ved klage over en indkomstansættelse ændre andre forhold i ansættelsen for det pågældende indkomstår, der er en direkte følge af klagen.

Efter stk. 7 kan skatteankenævnet, i forbindelse med stillingtagen til en klage over et afslag på genoptagelse, vælge, hvis nærmere angivne betingelser er opfyldte, at gennemføre ændringen, frem for at told- og skatteforvaltningen skal gøre dette. Denne mulighed er tænkt anvendt på enkle sagsforhold, der således kan afsluttes hurtigt.

Der stilles alene krav om accept fra klageren til en sådan genoptagelse i skatteankenævnet. Skatteankenævnet behøver ikke at indhente en tilladelse hertil fra eventuelle andre parter i sagen.

Til § 35

Bestemmelsen indeholder procedure- og sagsbehandlingsregler for klage til vurderingsankenævnet. Bestemmelsen vil blive suppleret af mere detaljerede sagsbehandlingsregler i forretningsordenen for vurderingsankenævnet, jf. § 10, stk. 4.

Efter stk. 1 er det ikke kun ejeren af en fast ejendom, der er klageberettiget, men også andre med en væsentlig retlig interesse i vurderingens resultat.

Klage fra andre end ejeren kan f.eks. forekomme, hvor ejendommen er solgt, og sælgeren fortsat i et vist omfang hæfter for skatter vedrørende ejendommen. Ligeledes er en kommune, der efter lovgivningen vil kunne tilpligtes at overtage ejendommen, klageberettiget efter bestemmelsen. Derimod vil f.eks. en lejer i en udlejningsejendom med flere lejemål ikke kunne klage over en ansættelse af ejendommens grundværdi, selv om ejendomsskatten overvælttes på den leje, lejerne afkræves.

Efter stk. 2 skal en klage indgives til told- og skatteforvaltningen. Dette har sammenhæng med, at klager over ejendomsvurderinger ofte skyldes forhold af teknisk karakter, der er konstaterbare og derfor ofte kan rettes af told- og skatteforvaltningen i forståelse med klageren. Derfor er det mest hensigtsmæssigt, at klagen indgives til told- og skatteforvaltningen.

Efter stk. 3 har told- og skatteforvaltningen mulighed for at genoptage ansættelsen uden forelæggelse af klagen for vurderingsankenævnet. Det er tilfældet, hvis told- og skatteforvaltningen finder, at sagen bør genoptages, og klageren er enig i, at en fornyet behandling kan ske ved told- og skatteforvaltningen. Hvis klageren og told- og skatteforvaltningen ikke opnår en sådan enighed, skal told- og skatteforvaltningen videresende klagen sammen med en udtalelse om sagen til vurderingsankenævnet. Der stilles ikke krav om, at eventuelle andre parter i sagen end klageren skal være enige med told- og skatteforvaltningen om forvaltningens behandling af klagen.

Efter stk. 4 skal vurderingsankenævnet, forinden det afgør en klage, hvis dets påtænkte afgørelse ikke imødekommer klagerens påstand fuldt ud, lade udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring af sagens parter herom efter principperne i § 18.

Efter stk. 5 kan vurderingsankenævnet i særlige tilfælde fastsætte en frist for afgivelse af en udtalelse overfor nævnet. Denne frist bør ikke fastsættes til under 14 dage.

Efter stk. 6 kan vurderingsankenævnet, foruden at tage stilling til det direkte påklagede forhold, foretage afledede ændringer.

Stk. 7 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 22 B.

Efter stk. 8 kan vurderingsankenævnet, i forbindelse med stillingtagen til en klage over et afslag på genoptagelse, vælge, hvis nærmere angivne betingelser er opfyldte, at gennemføre ændringen, frem for at told- og skatteforvaltningen skal gøre dette. Denne mulighed er tænkt anvendt på enkle sagsforhold, der således kan afsluttes hurtigt.

Der stilles alene krav om accept fra klageren til en sådan genoptagelse i vurderingsankenævnet. Vurderingsankenævnet behøver ikke at indhente tilladelse hertil fra eventuelle andre parter i sagen.

Stk. 9 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 36 B, stk. 2.

Til § 36

Efter stk. 1 kan klage til Landsskatteretten indgives af den, der har en væsentlig, direkte og individuel interesse i den påklagede afgørelse. Bidrag til fortolkning af denne bestemmelse kan hentes i bemærkningerne til § 34, stk. 1.

For så vidt angår retten til at klage over en ejendomsvurdering, afgrænses kredsen af klageberettigede på samme måde som kredsen af klageberettigede til vurderingsankenævnene, jf. § 35, stk. 1.

Efter stk. 2 kan skatteministeren indbringe Skatterådets afgørelser for Landsskatteretten med henblik på afklaring af EU-retlige spørgsmål. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger under afsnit 4.13.

Bestemmelsens anvendelsesområde vil primært være bindende svar afgivet af Skatterådet. Det bemærkes herved, at bindende svar, der indeholder spørgsmål om mulig modstrid mellem EU-retten og national ret, må forudsættes af told- og skatteforvaltningen at blive forelagt for Skatterådet til afgørelse efter § 2, stk. 2.

Der skal ikke betales gebyr ved indbringelse af en sådan sag for Landsskatteretten. Under Landsskatterettens behandling af sagen har den eller de, der var parter under skatterådssagen, status som klagere.

Til § 37

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 24.

Til § 38

Bestemmelsens stk. 1-4 er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 25, idet der dog i stk. 2 og 3 er taget hensyn til, at der ikke i alle tilfælde foreligger en sagsfremstilling på det tidspunkt, hvor afgørelsen påklages, jf. bemærkningerne ad stk. 5 nedenfor.

I stk. 4 er som 2. pkt. indsat en særregel om de klager, der overføres fra behandling i ToldSkat eller Ligningsrådet, til Landsskatteretten. Efter gældende ret betales der ikke afgift for at få afgjort en sådan klage, mens der ved klage til Landsskatteretten skal betales en afgift. Det foreslås, at der fremover kun betales afgift for klager, der skal afgøres under medvirken af læge retsmedlemmer, mens klager, der afgøres af Landsskatterettens ansatte, jf. § 13, stk. 3, skal være afgiftsfri. Af de klager, der overføres fra ToldSkat og Ligningsrådet, vil alene sager fra Ligningsrådet blive pålagt en ny klageafgift.

Stk. 5 finder anvendelse i de tilfælde, hvor en afgørelse af den type, der kan påklages til skatteankenævnet efter § 5, stk. 1, indbringes direkte for Landsskatteretten uden en forudgående prøvelse i skatteankenævnet, jf. § 5, stk. 2. I disse tilfælde er der ikke udarbejdet en sagsfremstilling eller sket høring af den skattepligtige herover. Derfor bemyndiges Landsskatteretten til at indhente en sagsfremstilling med klagerens kommentarer fra told- og skatteforvaltningen til brug for rettens behandling af klagen.

Tilsvarende bemyndiges Landsskatteretten i sager, der efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse er så enkle, at de kan afgøres af på kontorniveau i retten uden deltagelse af læge retsmedlemmer, til at indhente en sagsfremstilling med klagerens kommentarer fra told- og skatteforvaltningen til brug for rettens behandling af klagen.

Til § 39

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 26, stk. 1-3. Skattestyrelseslovens § 26, stk. 4, foreslås ikke videreført. Om Landsskatterettens mulighed for at anmode om sagsfremstilling henvises til § 38, stk. 5, og bemærkningerne dertil.

Til § 40

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 27.

Bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., er en konsekvens af, at Landsskatteretten skal overtage de klagesager, der i dag behandles af told- og skatteregionerne eller Told- og Skattestyrelsen, jf. herom afsnit 4.4.2. i de almindelige bemærkninger. Hovedparten af disse klagesager vil efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, skulle afgøres af ansatte i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer. I disse sager bliver der ikke holdt retsmøder.

Til § 41

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af skattestyrelseslovens § 28 og i øvrigt en konsekvens af, at Landsskatteretten skal overtage de klagesager, der i dag behandles af told- og skatteregionerne

eller Told- og Skattestyrelsen, jf. herom afsnit 4.4.2. i de almindelige bemærkninger. Hovedparten af disse klagesager vil efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, skulle afgøres af ansatte i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer.

Det foreslås, at det skal fremgå af Landsskatterettens afgørelse af en klage, om sagen er afgjort med eller uden deltagelse af læge medlemmer.

Til § 42

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 29.

Til § 43

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 30.

Til § 44

Bestemmelsen er en lovfæstelse af § 27 i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning, med enkelte redaktionelle ændringer. Bestemmelsen i § 27 er udtryk for en mangeårig praksis.

Efter gældende ret har en klage ikke opsættende virkning, medmindre andet er bestemt, jf. t.eks. statsskattelovens § 38.

Det er imidlertid fast praksis på skatteområdet, at hvis der klages over en skatteansættelse, så gives der efter anmodning som udgangspunkt henstand med betaling af den del af skatten, som klagen vedrører. Dette gælder dog ikke, hvis der er en nærliggende fare for, at skatten ikke vil blive betalt, hvis der ydes henstand, f.eks. hvis den skattepligtige er ved at flytte til udlandet. Alternativt kan der kræves sikkerhedsstillelse for at give henstand.

Der gives heller ikke henstand, i det omfang skatten efter reglerne i kildeskattelovens § 61, stk. 3, og § 61 A indregnes i forskudsskatten for følgende år.

Der gælder særlige regler på toldområdet.

Af hensyn til reglerne om formueretlig forældelse gives der ikke henstand for et tidsrum over 4 år, men henstanden kan forlænges efter anmodning.

Bestemmelsen i skattestyrelseslovens § 38 foreslås ikke videreført.

Til § 45 og § 46

Bestemmelserne er videreførelser af skattestyrelseslovens § 31 og § 32.

Til § 47

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 33, dog med den præcisering, at en sag om gaveafgift anlægges ved den landsret, hvor gavegiveren har hjemting

Til § 48, § 49 og § 50

Bestemmelserne er videreførelser af skattestyrelseslovens § 33 A, § 33 B og § 33 C.

Til § 51

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 33 D.

Efter bestemmelsens stk. 1, nr. 2, ydes der omkostningsgodtgørelse i sager, som skatteministeren efter § 36, stk. 2, indbringer for Landsskatteretten til prøvelse af EU-retlige spørgsmål.

Bestemmelsens stk. 2 er en konsekvens af, at Landsskatteretten skal overtage de klagesager, der i dag behandles af told- og skatteregionerne eller Told- og Skattestyrelsen, jf. herom afsnit 4.4.2. i de almindelige bemærkninger. Hovedparten af disse klagesager vil efter landsskatteretspræsidentens bestemmelse efter § 13, stk. 3, skulle afgøres af ansatte i Landsskatteretten uden deltagelse af læge retsmedlemmer. I disse sager bliver der ikke ydet omkostningsgodtgørelse.

Til § 52, § 53, § 54, § 55, § 56, § 57 og § 58

Bestemmelserne er videreførelser af skattestyrelseslovens § 33 E, § 33 F, § 33 G, § 33 H, § 33 I, § 33 J og § 33 K.

Til § 59

Der henvises til de almindelige bemærkninger under afsnittene 4.14. og 4.15.

Til § 60

Bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 38 B.

Til § 61 og § 62

Det foreslås, at loven afløser skattestyrelsesloven, der ophæves. Virkningstidspunktet skal som hovedregel være den 1. juli 2005. § 62, stk. 2-5, fastlægger særlige overgangsordninger vedrørende de kollegiale organer: Ligningsrådet, Skatterådet, skatte- og vurderingsankenævn.

Efter § 62, stk. 3, finder reglerne for valg/udnævnelse af medlemmer af Skatterådet anvendelse i første halvdel af 2005 ved valg/udnævnelse af medlemmer pr. 1. juli 2005.

Efter § 62, stk. 4, fortsætter de hidtidige skatteankenævn med at virke til udgangen af juni måned 2006. Det vil sige, at den ordinære funktionsperiode forlænges med ½ år fra den 1. januar 2006 til den 1. juli 2006. Hermed opnås, at de kommunalbestyrelser, der vælges i efteråret 2005, får tid til at indstille medlemmer til de nye skatteankenævn, der skal udnævnes pr. 1. juli 2006.

I perioden fra den 1. juli 2005, hvor loven er tillagt virkning, og til funktionsperiodens udløb den 30. juni 2006, finder de hidtidige regler i skattestyrelseslovens §§ 6-9 om udtræden, udnævnelse, fælles skatteankenævn m.v. fortsat anvendelse.

Efter § 62, stk. 5, finder de nye regler for udnævnelse af medlemmer af skatteankenævn og vurderingsankenævn pr. 1. juli 2006 anvendelse på den forudgående udnævnelsesprocedure i foråret 2006.

De sammenlægningsudvalg, der forventes valgt ved kommunevalget i november 2005, udøver den kommunale kompetence til at indstille de medlemmer til henholdsvis skatteankenævnet og vurderingsankenævnet, der skal udnævnes pr. 1. juli 2006.

Efter stk. 6 bortfalder de kontrakter, der er indgået mellem ToldSkat og kommuner eller ligningscentre, om selskabsligning, sekretariatsbetjening af skatteankenævn og grænsegængercentret i Øresundsområdet. Disse opgaver overgår til den nye told- og skatteforvaltning.

Til §§ 63 og 64

Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler for lovens gennemførelse, og at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Bestemmelserne svarer til skattestyrelseslovens §§ 41 og 42.

Til § 65

Efter bestemmelsen overgår de kommunalt ansatte, der er knyttet til varetagelsen af opgaver, der overføres til staten efter denne lov, til ansættelse i staten.

Den konkrete afgrænsning af det personale, der overføres, fastlægges ved aftale mellem de berørte myndigheder.

Det forudsættes, at parterne tilvejebringer og meddeler de oplysninger, udleverer de dokumenter og yder den bistand i øvrigt, der er nødvendig for gennemførelsen af denne personaleoverførsel.

Bestemmelser om personalets ansættelsesvilkår ved ansættelsen i staten er fastsat i § 66 og § 67. Den foreslåede regulering er i overensstemmelse med regeringens aftale med Dansk Folkeparti om en strukturreform.

Til § 66

Lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002, finder ikke anvendelse på overførsel af administrative funktioner mellem offentlige administrative myndigheder, jf. virksomhedsoverdragelseslovens § 1, stk. 2.

Det indebærer bl.a., at virksomhedsoverdragelsesloven ikke finder anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet grundlag for samtlige overenskomstansatte og ansatte efter individuel aftale, der som nævnt i § 65 overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten,

bestemmes, at lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse skal finde tilsvarende anvendelse for ansatte, som ikke er direkte omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Derved sikres alle overenskomstansatte mv. ensartede rettigheder efter loven, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår skal videreføres uændret med den nye ansættelsesmyndighed som ny part, ligesom de pågældende bliver omfattet af lovens særlige bevisbyrde-regler, der beskytter de ansatte mod usaglige afskedigelser som følge af kommunalreformen.

Bestemmelsen præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter kommunalreformen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelsen i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes forslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte m.v., som efter de gældende regler ikke er omfattet af loven.

Til § 67

Efter stk. 1 bestemmes, at de tjenestemænd, der overføres efter § 65, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering i staten blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Bestemmelsen indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes i told- og skatteforvaltningen.

Overgangen til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De pågældende tjenestemænd vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer bestemmelsen, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtet til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Efter stk. 2 bestemmes, at det er staten, der i forhold til tjenestemanden er forpligtet til at udbetale tjenestemandspensionen.

Efter stk. 3 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren at fastsætte regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven.

Bestemmelsen indebærer således, at tjenestemandspensionsforpligtelsen vil blive fordelt mellem den hidtidige ansættelsesmyndighed og den nye ansættelsesmyndighed. Om beregningen af de pensioner, der skal udbetales, henvises til stk. 4.

Efter stk. 4 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren at fastsætte regler for forskellige andre pensionsspørgsmål vedrørende beregning, administration, refusion, revision mv. for de pensioner, der skal udbetales til de overførte tjenestemænd.

Til § 68

Efter bestemmelsen bemyndiges skatteministeren til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne mv. til staten. Det kan eksempelvis være frister for gennemførelse af de enkelte dele af overdragelsen, eller regler for overdragelse af arkivmateriale.

De kommunale repræsentanter vil blive inddraget i tilrettelæggelsen af dette arbejde.

Skatteministeren vil kunne delegere denne kompetence til embedsmænd.

Oversigt over kompetencer, der er tillagt Ligningsrådet

I kursiv er angivet de kompetencer, der ikke overgår til Skatterådet eller bortfalder som følge af den nye struktur

Afskrivningslovens § 25, stk. 3: Vedrører anskaffelsessum for fast ejendom, hvorpå der hviler en hjemfaldsforpligtelse: Afskrivningen sker efter en progressivt stigende skala, der fastsættes af Ligningsrådet.

Ejendomsskattelovens § 6 A, stk. 2: Henstand med betaling af grundskyld for landbrugsejendomme, gartnerier mv. kan kun gives ”i det omfang grundskylden er beregnet af den del af den afgiftspligtige grundværdi, der ligger over et beløb pr. arealenhed, fastsat af Ligningsrådet.”

Ejendomsvurderingslovens § 3 A: Ligningsrådet godkender satserne for regulering af ejendomsvurderinger i årene mellem de almindelige ejendomsvurderinger.

Ejendomsvurderingslovens § 15, stk. 3: Ligningsrådet fastsætter grundværdiprocenten for skovejendomme.

Ejendomsvurderingslovens § 39, stk. 3: Ligningsrådet godkender ToldSkats fremskrivning af indsamlede salg priser til prisforholdene 1. oktober.

Ejendomsvurderingslovens § 47: Ligningsrådet kan pålægge offentlige myndigheder og en række private juridiske personer at meddele vurderingsmyndighederne oplysninger til brug for ejendomsvurderingerne.

Fusionsskattelovens § 6, stk. 3, og § 13, stk. 2: Ligningsrådet afgiver indstilling til skatteministeren om, hvilke regler der skal fastsættes om tilvejebringelse af oplysninger i forbindelse med fusion.

Husdyrbeskatningslovens § 2, stk. 3, og § 8: Ligningsrådet fastsætter normalhandelsværdien for husdyr.

Ligningslovens § 7 E, stk. 2: Hvis der ydes lovbestemt skattefri offentlige tilskud til et bygningsarbejde, kan Ligningsrådet bestemme, at andre tilskud til samme bygningsarbejde også skal være skattefri.

Ligningslovens § 7 K, stk. 5: Legater til stipendiater fra udviklingslande er skattefri; Ligningsrådet bestemmer, hvilke lande der er udviklingslande i den henseende.

Ligningslovens § 7 M, stk. 1 og 2: Ligningsrådet fastsætter satsen for skattefri godtgørelser til ulønnede medhjælpere mv. i foreninger og hjemmeværnet.

Ligningslovens § 8 B, stk. 2: Ligningsrådet kan tillade, at udgifter til efterforskning efter råstoffer kan fradrages eller afskrives før igangsætningen af erhvervsvirksomheden, samt tillade at udgifterne fradrages på én gang.

Ligningslovens § 9 A, stk. 2: Ligningsrådet fastsætter satser for kost og småfornødenheder for lønmodtagere på rejse i udlandet.

Ligningslovens § 9 B, stk. 3: Ligningsrådet fastsætter satser for skattefri befordringsgodtgørelse til lønmodtagere.

Ligningslovens § 9 C, stk. 1: Ligningsrådet fastsætter kilometertaksten for kørselsfradrag mellem hjem og arbejdsplads.

Ligningslovens § 9 D: Ligningsrådet fastsætter kilometertaksten for kørselsfradrag mellem hjem og arbejdsplads for bevægelseshæmmede.

Ligningslovens § 16, stk. 3, nr. 2: Ligningsrådet fastsætter normalværdier for fri kost og logi.

Ligningslovens § 29, stk. 3: Ligningsrådet kan tillade, at en selvstændig erhvervsvirksomhed med flere end 10 personer som ejere anvender et regnskabsår, der afviger fra kalenderåret.

Pensionsafkastbeskatningslovens § 27, stk. 1: *Ligningsrådet kan – efter forelæggelse fra Told- og Skattestyrelsen – ændre opgørelse og beregning af pensionsafkastskat.*

Pensionsafkastbeskatningslovens § 27, stk. 7: *Ligningsrådet kan genoptage egne ansættelser af pensionsafkastskat, medmindre Landsskatteretten har taget stilling.*

Pensionsafkastbeskatningslovens § 29, stk. 1: *Ligningsrådet kan – efter forelæggelse fra Told- og Skattestyrelsen – ansætte pensionsafkastskat skønsmæssigt, hvis den skattepligtige ikke har indgivet opgørelserne.*

Pensionsbeskatningslovens §§ 8, stk. 1, nr. 3, 10, stk. 1, nr. 3, 11 A, stk. 1, nr. 5, 12, stk. 1, nr. 3: Ligningsrådet kan godkende tidligere pensionsalder/udbetalingsalder end 60 år.

Personskattelovens § 4, stk. 6: Ligningsrådet kan tillade, at indkomst ved udlejning af fast ejendom, der varetages under ét for mere end 10 personer, ikke skal være personlig indkomst (som ellers fastsat ved personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 12).

Personskattelovens § 4, stk. 7: Ligningsrådet kan tillade, at indkomst fra udlejning af afskrivningsberettigede driftsmidler og skibe anskaffet før 19. maj 1993, hvor den skattepligtige ikke deltager i driften i væsentligt omfang, ikke skal være personlig indkomst (som ellers fastsat ved personskattelovens § 4, skt. 1, nr. 13).

Selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 3a: Ved opløsning af en brugsforening omfattes foreningen [fortsat] af denne skattepligtsbestemmelse, hvis foreningen ”i stedet” [for at udlodde foreningens kapital til medlemmerne] ”vælger at foretage udlodning til gavn for brugsforeningsbevægelsen eller til fremme af almene forbrugsinteresser efter tilladelse fra Ligningsrådet.”

Selskabsskattelovens § 12: Særregel om opgørelse af udenlandske forsikringssekskabers skattepligtige indkomst. Her kan "skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet" tillade en anden opgørelsesmetode end den ellers foreskrevne anvendt.

Selskabsskattelovens § 31, stk. 1 og 2: *Ligningsrådet kan tillade sambeskatning mellem sekskaber.*

Selskabsskattelovens § 32, stk. 2: Ligningsrådet kan tillade, at et udenlandsk bank- eller forsikringsdatterselskab undtages fra CFC-beskatning.

Selskabsskattelovens § 33 A, stk. 6: "Selskabstømmerbestemmelse" – I følge stk. 1 hæfter overdrager og rådgiver for det overdragne sekskabs skatter. Stk. 6 lyder: "Imod overdragerens eller rådgiverens protest kan hæftelse efter stk. 1 kun gøres gældende efter Ligningsrådets bestemmelse."

Skattekontrollovens § 1, stk. 2-4: Ligningsrådet indstiller til skatteministeren hvad selvangivelsen skal indeholde, hvordan den vedgås samt udformningen og udsendelsen af selvangivelsesblanketter.

Skattekontrollovens § 3, stk. 2: Ligningsrådet afgiver indstilling til skatteministeren om reglerne for skattemæssigt årsregnskab og formen herfor.

Skattekontrollovens § 7 A, stk. 3: Ligningsrådet afgiver indstilling til skatteministeren om reglerne om indberetning vedrørende personalegoder.

Skattekontrollovens §§ 8 C, 8 D, stk. 1, og 8 G, stk. 1 og 2: Ligningsrådet kan i enkelttilfælde beslutte, at selvstændigt erhvervsdrivende, offentlige myndigheder, vekselerere, advokater m.fl. skal give oplysninger om deres mellemværender med ikke navngivne kunder, forretningsforbindelser mv.

Skattekontrollovens § 20: *Hvis Ligningsrådet i skattestraffesager skønner, at sagen kan afgøres med bøde, kan skatteministeren eller den, han bemyndiger dertil, tilkendegive over for den pågældende, at sagen kan afgøres administrativt. Skatteministeren har delegeret sin kompetence til Ligningsrådet, jf. § 5, stk. 2, i forretningsordenen for Ligningsrådet.*

Skattestyrelseslovens § 17, stk. 1: *Ligningsrådet fastlægger retningslinier for Told- og Skattestyrelsens administration af personligning, ligning af dødsboer og ejendomsvurderingen og udøver sammen med denne tilsyn med de lokale skattemyndigheders virke.*

Skattestyrelseslovens § 18: *Ligningsrådet skal godkende planer og anvisninger.*

Ligningsrådet skal godkende de regler, hvorefter ToldSkat undersøger rigtigheden af de afgørelser, der træffes af de lokale skattemyndigheder og vurderingsankenævne.

Ligningsrådet kan efter indstilling fra Told- og Skattestyrelsen give bindende direktiver for en kommunes ligningsarbejde, hvis kommunen gentagende gange ikke har opnået de forventede resultater.

Ligningsrådet kan efter indstilling fra Told- og Skattestyrelsen pålægge en kommune, at bindende ligningssvar indtil videre skal gives af eksterne sagkyndige, hvis kommunen gentagende gange har afgivet åbenbart urigtige bindende ligningssvar.

Skattestyrelseslovens § 19: Ligningsrådet kan efter indstilling fra Told- og Skattestyrelsen optage skatteansættelser og ejendomsvurderinger til påkendelse.

Ligningsrådet kan i forbindelse med en påkendelse af en ejendomsvurdering bestemme, fra hvilket tidspunkt ændringen skal følges ved beregning af indkomstskat, ejendomsværdiskat og kommunale ejendomsskatter.

Skattestyrelseslovens § 20 A: *Ligningsrådet kan give bindende forhåndsbesked.*

Sagsudlægningsbekendtgørelsens § 16: Ligningsrådet er 1. instans i sager om ligningslovens § 8 B, stk. 1, dvs. Ligningsrådet kan tillade, at udgifter til forsøgs- og forskningsvirksomhed kan fradrages eller afskrives før igangsætningen af erhvervsvirksomheden.

Sagsudlægningsbekendtgørelsens § 24, stk. 1: *Ligningsrådet er klageinstans i sager om*

- *de skatteansættende myndigheders afgørelser efter afskrivningslovens § 52, stk. 2, dvs. afgørelser om efterfølgende ændring af afskrivningssats,*
- *de skatteansættende myndigheders afgørelser efter husdyrbeskatningslovens § 5, stk. 2, dvs. afgørelser om efterfølgende ændring af nedskrivningssats for husdyr,*
- *de skatteansættende myndigheders afgørelser efter skattestyrelseslovens § 37 C og § 37 D, dvs. afgørelser om omgørelse og selvangivelsesomgørelse,*
- *de skatteansættende myndigheders afgørelser efter varelagerlovens § 7, stk. 2, dvs. afgørelser om efterfølgende ændring af opgørelsesmåden for varelager,*
- *de skatteansættende (selskabslignende) myndigheders afgørelser efter fondsbeskatningslovens § 4, stk. 9, dvs. afgørelser om efterfølgende hensættelser til almenvelførende, almennyttige eller andre kulturelle formål, og*
- *alle ToldSkat Selskabsrevisionens afgørelser som selskabslignende myndighed bortset fra enkelte, som ikke kan påklages til højere administrativ myndighed.*

Sagsudlægningsbekendtgørelsens § 24, stk. 2: Ligningsrådet er bemyndiget til at fastsætte generelle regler om administrationen af de i § 24, stk. 1, specifikt nævnte lovbestemmelser.